

Сергей ЛУКЯНЕНКО

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ПОСЛЕДЕН ПАТРУЛ

ПАТРУЛИТЕ — КНИГА ЧЕТВЪРТА

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО ПОСЛЕДЕН ПАТРУЛ

Превод: З. Петков

chitanka.info

Съществува ли край на Пътя? Възможно ли е борбата на човека със самия себе си и с обкръжаващия го свят да свърши? На тези и много други въпроси Сергей Лукяненко дава отговори в своята нова книга.

„Последен патрул“ — това е пътешествие с най-добрия руски фантаст в търсене на нова истина. Но бъдете внимателни: Сергей Лукяненко не обича прости решения и кратки пътища. Така че приключението обещава да е ярко и увлекателно. Като самият живот, с чието разнообразие може да се сравни само фантастиката „Последен патрул“.

На път?!

*На жена ми
и сина ми
с любов*

*Този текст е допустим за силите на
Светлината.*

Нощен Патрул

*Този текст е допустим за силите на
Мрака.*

Дневен Патрул

ЧАСТ ПЪРВА
ОБЩО ДЕЛО

ПРОЛОГ

Лера гледаше Виктор и се усмихваше. Във всеки мъж, дори и най-възрастния, живее едно момче. Виктор беше на двайсет и пет, и той, естествено, беше възрастен. Валерия беше готова да отстоява това с цялата убеденост на влюбена деветнайсетгодишна жена.

— Подземия. — каза тя на ухото на Виктор. — Подземия и дракони. У-у-у!

Витя изсумтя. Те седяха в стая, която би била мръсна, ако не беше толкова тъмна. Наоколо се бутяха възбудени деца и смутено се усмихваха възрастни. На изрисуваната с мистични символи сцена се кривеше младеж с гримирано бяло лице и развяващ се черен плащ. Отдолу го осветяваха няколко тъмночервени лампички.

— Сега ще се срещнете с ужаса! — провлачено викаше младежа. — А! А-а-а! Дори мен ме е страх от това, което ще видите!

Произношението му беше толкова ясно и артикулирано, каквото може да е само при студентите от театралните училища. Дори Лера, която не знаеше много добре английски, разбираше всяка дума.

— Харесаха ми подземията в Будапеща. — прошепна ѝ Виктор. — Там има истински стари подземия... много е интересно.

— А това тук е само голяма стая на страха.

Виктор кимна виновно. Каза:

— Затова пък е прохладно.

Септември в Единбург беше горещо. Витя и Лера прекараха сутринта в кралския замък, центъра на туристическото поклонничество. Хапнаха и изпиха по халба бира в един от многобройните пъбове^[1]. И ето — намериха къде да се скрият от обедното слънце...

— Още ли не сте размислили? — извика младежът в черният плащ.

Зад гърба на Лера се чу тих плач. Тя се обърна и с учудване разбра, че плаче вече голямо, шестнайсетгодишно момиче, стоящо до майка си и малкият си брат. Отнякъде от тъмнината се появиха служители и бързо изведоха цялото семейство.

— Ето и обратната страна на европейското благополучие. — наставнически каза Витя. — Нима голямо момиче в Русия ще се изплаши от стая на страха? Твърде спокойният им живот ги кара да се боят от всякакви глупости...

Лера се намръщи. Бащата на Виктор беше политик. Не много известен, но много патриотичен, винаги и навсякъде доказващ недостатъците на западната цивилизация. Впрочем, това не му попречи да изпрати сина си да учи в Единбургския университет.

И Виктор, който прекарваше десет месеца в годината извън родината си, упорито повтаряше татковите си речи. Такъв патриот в Русия трудно ще намериш. Понякога това размиваше Лера, понякога — малко я ядосваше.

За щастие, заключителната част свърши и започна бавна обиколка из „Шотландските подземия“. Под моста, близо до железопътната гара, в някакви унили бетонни помещения предприемчиви хора са оградили малки стаички. Поставили са слаби крушки, окачили са парцали и изкуствена паяжина. На стената са закачили портретите на манияци и убийци, безчинствали в Единбург през дългата му история. И започнали да забавляват децата.

— Това е испански ботуш! — съобщаваше парцаливо момиче, техният гид в поредната стая. — Страшен уред за изтезания!

Децата виеха от възторг. Възрастните се споглеждаха сконфузено, сякаш са ги заварили да пускат сапунени мехури или да си играят с кукли. За да не скучаят, Лера и Виктор останаха най-отзад и се целуваха, докато екскурзоводите говореха. Те бяха заедно вече половин година. И двамата имаха необичайното усещане, че тази връзка ще се превърне в нещо по-особено.

— Сега ще минем през огледалният лабиринт! — събщи екскурзоводът.

Колкото и да е странно, това се оказа наистина интересно. Лера винаги мислеше, че описанието на огледалните лабиринти, в които можеш да се загубиш и да се блъснеш в стъклото, са преувеличение. Как е възможно да не видиш къде има огледало и къде — проход?

Оказа се, че може. Оказа се, че дори е много лесно. Смеейки се, те се блъскаха в огледалните стени, размахваха ръце, разминаваха се с другите хора, които изведнъж станаха цяла тълпа. В един момент Виктор махна на някого с ръка, а когато все пак излязоха от лабиринта

(вратата също бе коварно замаскирана като огледало), дълго се оглеждаше.

— Кого търсиш? — попита Лера.

— А, нищо. — Виктор се усмихна. — Глупости.

После имаше още няколко зали с мрачните атрибути на средновековните затвори, после — „Кървавата река“. Притихналите деца се настаниха в дълга метална лодка и тя бавно заплува по тъмната вода „към замъка с вампирите“. В тъмнината се чуваше зловец смях и заплашителни гласове. Над главите им пляскаха невидими криле, шуртеше вода. Впечатлението се разваляше от това, че лодката преплува най-много пет метра — по-нататък илюзията за движение се създаваше от духащите в лицето вентилатори.

И все пак на Лера ѝ стана тягостно. Беше я срам заради този страх, но ѝ беше тягостно. Те седяха на последната скамейка, до тях нямаше никой, пред тях стенеха и хихикаха преструващите се на вампири актьори, зад тях...

Зад тях нямаше никой.

Но на нея непрекъснато ѝ се струваше, че там има някой.

— Витя, страх ме е. — каза Лера и го хвана за ръката.

— Глупачето ми... — прошепна на ухото ѝ Виктор. — Само не плачи, става ли?

— Добре. — съгласи се Лера.

— Ха-ха-ха! Наоколо са злите вампири! — подражавайки на интонацията на актьорите, каза Виктор. — Усещам как се прокрадват към мен!

Лера затвори очи и се вкопчи още по-силно в ръката му. Момчета! Всички те са момчета, дори да побелеят от старост! Защо му трябва да я плаши така?

— Ох! — съвсем спонтанно възкликна Виктор. И каза: — Някой... някой ме хапе по шията...

— Глупак! — сопна се Лера, без да отваря очи.

— Лерка, някой ми пие кръвта... — тъжно и обречено каза Виктор. — А мен дори не ме е страх... сякаш сънувам...

Вентилаторите духаха студен въздух, водата се плискаше зад борда, виеха диви гласове. Даже замириса на нещо, приличащо на кръв. Виктор безволно отпусна ръка. Лера се ядоса и болезнено го ощипа по ръката, но Виктор дори не трепна.

— Страх ме е, гадняр такъв! — почти изкрещя Лера.

Виктор не отвърна нищо, само леко се облегна на нея. Страхът ѝ намаля.

— Аз лично ще ти прегриза гърлото! — закани се Лера. Виктор сигурно се смути. Мълчеше. Неочаквано за себе си Лера добави: — И ще ти изпия кръвта. Разбра ли? Веднага... след сватбата.

Тя за пръв път произнасяше тази дума в негово присъствие. И замря, очаквайки реакцията на Виктор. Не може един ерген да не реагира на думата „сватба“! Или ще се изплаши, или ще се зарадва.

Виктор явно беше задрямал на рамото ѝ.

— Изплаших ли те? — попита Лера. Нервно се изсмя. Отвори очи. Но наоколо все още беше тъмно, макар че воят вече утихваше. — Добре... няма да хапя. И сватба няма да има!

Виктор мълчеше.

Заскърца механизъм, желязната лодка преплува още пет метра по тясната бетонна канавка. Светна приглушена светлина. Бърборещите деца се изсипаха на брега. Едно три-четири годишно момиченце се държеше с едната ръка за майка си, палецът на другата ръка беше в устата ѝ, и непрекъснато се обръщаше, без да откъсва поглед от Лера. Какво ли ѝ е толкова интересно? Девойка, говореща на непознат език? Не, не може да бъде, та те са в Европа...

Лера въздъхна и погледна към Виктор.

Той наистина спеше! Очите му бяха затворени, а на устните му беше застинала усмивка.

— Ти какво? — Лера побутна лекичко Виктор и той започна бавно да пада, направо с главата към железният борд. Лера извика и успя да хване Виктор (както става, защо прави така, защо е толкова вял и безволев?) и да го положи на дървената скамейка. Заради вика ѝ мигновено се появи още един служител — с черен плащ, изкуствени вампирски зъби, боядисани в черно и червено бузи — и ловко скочи в лодката.

— Случило ли се е нещо с приятеля ви, мис? — Момчето беше съвсем младо, може би връстник на Лера.

— Да... не... не знам! — тя погледна служителя в очите, но и той беше разстроен. — Помогнете ми! Трябва да го извадим от лодката!

— Може би сърцето? — младежът се наведе, опита се да хване Виктор за раменете — и отдръпна ръцете си, сякаш се опари. — Какво

е това? Що за глупави шеги? Светлина! Трябва ми светлина!

Той непрекъснато тръскаше ръцете си, от които падаха тежки тъмни капки. А Лера, вцепенена, гледаше неподвижното тяло на Виктор. Появи се светлина — ярка, бяла, изяждаща сенките, превръщаща страшният атракцион в декори на жалък фарс.

Впрочем, фарсът свърши заедно с атракциона. На шията на Виктор зееха две отворени рани с раздрани краища. От раните слабо, точно като последните капки кетчуп от преобърнатата бутилка, течеше кръв. Редките, излизаци на тласъци капки, изглеждаха още по-страшни заради дълбочината на раните. Точно над артерията... сякаш две остриета... или два остри зъба...

И тогава Лера закрепва. Тънко и страшно, затваряйки очи, махайки с ръце във въздуха пред себе си, сякаш бе малко момиченце, пред очите на което самосвал е размазал по асфалта любимото ѝ котенце.

В края на краищата във всяка жена, дори и най-възрастната, живее едно малко изплашено момиченце.

---

[1] Пъб — английска кръчма. Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

— Как успях да направя това? — попита Хесер. — И защо ти не успя да го направиш?

Ние стояхме сред безкрайна сива равнина. Погледът не фиксираше ярки цветове в общата картина, но само да се вгледаш в някоя песъчинка, тя блясваше: златно, червено, синьо, зелено. Небето над главите ни беше бяло с розово, сякаш реката от мляко я бяха смесили с бреговете от конфитюр, а на всичкото отгоре са я плиснали в небето.

Освен това духаше вятър и беше студено. Винаги ми е студено на четвъртия слой на Сумрака, но това е индивидуална реакция. На Хесер, обратно, му беше горещо: лицето му се зачерви, а по челото му се стичаха капчици пот.

— Не ми достига Сила. — казах аз.

Лицето на Хесер съвсем почервения.

— Неправилен отговор! Ти си Висш маг. Това стана случайно, но ти си Висш. Защо Висшите магове още ги наричат и магове извън категориите?

— Защото разликата в Силата им е толкова незначителна, че не може да бъде изчислена и е невъзможно да се определи кой е по-силен и по-слаб... — промърморих аз. — Борис Игнatieвич, разбирам това. Но не ми достига Сила. Не мога да премина в петия слой.

Хесер погледна под краката си. Подритна с върха на обувката си малко пясък във въздуха. Направи крачка напред — и изчезна.

Това какво, съвет ли беше?

Метнах малко пясък пред себе си. Прекрачих напред, опитвайки се уловя сянката си.

Сянка нямаше.

Нищо не се промени.

Продължавах да стоя на четвъртият слой. И ставаше все по-студено — парата от устата ми вече не се отдалечаваше като бяло облаче, а се сипеше по земята като остри игли. Обърнах се — това винаги е по-просто от психологичен аспект, да търсиш изхода зад себе

си, — направих крачка и излязох на трето ниво на Сумрака. В безцветния лабиринт на изронените от времето каменни плочи, над които сивееше ниското застинало небе.

Още една крачка. Вторият слой на Сумрака. Каменният лабиринт се покри от преплетени клони...

И още една. Първият слой. Вече няма камък. Вече има стени и прозорци. Познатите стени на московският офис на Нощният Патрул — в сумрачния им облик.

С последно усилие се измъкнах от Сумрака в реалния свят. Направо в кабинета на Хесер.

Естествено, шефът вече седеше зад бюрото си. А аз, олюлявайки се, стоях пред него.

Ама как, как би могъл да ме изпревари? Нали той отиде в петия слой, а аз започнах да излизам от Сумрака!

— Когато видях, че няма да успееш, — каза Хесер, без дори да ме поглежда, — излязох директно от Сумрака.

— От петият слой — в истинския свят? — Не можах да скрия удивлението си.

— Да. Какво те учудва?

Свих рамене. Нищо не ме учудва. Ако Хесер иска да ме изненада, има огромни възможности за това. Аз не зная твърде много неща. И това е...

— Обидно. — каза Хесер. — Сядай, Городецки.

Седнах срещу Хесер. Сложих ръце на коленете, даже наведох глава, сякаш се чувствам виновен в нещо.

— Антоне, добрият маг винаги достига своето могъщество в нужното време. — каза шефът. — Докато не станеш по-мъдър, няма да станеш по-силен. Докато не станеш по-силен, няма да овладееш висшата магия. Докато не овладееш висшата магия, няма да посещаваш опасни места. Твоята ситуация е уникална. Ти попадна под... — той се намръщи, — заклинанието „Фуаран“. Ти стана Висш маг без да си готов за това. Да, сега имаш Сила. Да, ти умееш да я управляваш... и това, което някога беше трудно за теб, сега не представлява проблем. Колко време престоя на четвъртия слой на Сумрака? А седиш, сякаш нищо не е станало! Но това, което някога не можеше да правиш...

Той замълча.

— Ще се науча, Борис Игнatieвич. — казах аз. — В края на краищата, всички признават, че напредвам значително. Олга, Светлана...

— Напредваш. — призна Хесер. — Не си пълен идиот, че да не се развиваш. Но сега ми напомняш за неопитен шофьор, който е карал половин година „Жигули“ и изведнъж е седнал зад волана на спортно „Ферари“! Не, по-лошо — зад волана на товарен самосвал, двестатонен „БелАЗ“, който се катери по стръмното, излизайки от мината... а до него има стометрова пропаст! А там, долу, вървят други камиони. Една твоя грешка, рязко завъртане на волана или трепнал на педала крак — и ще стане лошо за всички.

— Разбирам. — кимнах аз. — Но не съм се натискал за Висш, Борис Игнatieвич. Вие ме изпратихте да гоня Костя...

— Не те упреквам в нищо и се опитвам да те науча на много неща. — каза Хесер. И доста непоследователно добави: — Макар че веднъж ти се отказа да ми бъдеш ученик!

Премълчах.

— Направо не знам какво да правя... — Хесер потропваше с пръсти по лежащата пред него папка. — Да те пращам на обикновени задания? „Ученичка видяла клошар-върколак“, „В Бутово се е появил вампир“, „Магьосница омагьосва наистина“, „От мазето ми се чува странно потропване“? Безсмислено. С такива дреболии ще се справиш за сметка на Силата си. И няма да се научиш на нищо. Да те оставя на кабинетна работа? И ти самия не искаш това. Е?...

— Сам знаете, Борис Игнatieвич. — отвърнах аз. — Дайте ми истинско задание. Такова, че да съм принуден да се развивам.

В очите на Хесер проблесна ирония.

— Да, веднага. Ще организирам нападение над специохранилището на Инквизицията. Или ще те изпратя да щурмуваш офиса на Дневния Патрул.

Той бутна папката към мен:

— Чети.

Хесер отвори абсолютно същата папка и потъна в изучаване на изписаните на ръка листчета от ученическа тетрадка.

И откъде в офиса ни има от тези стари картонени папки с разнищени връвчици? Закупени са няколко тона през миналия век? Получени са наскоро от съдружието на надомно работещите инвалиди

с хуманитарни цели? Произвеждат се в древния завод в град Мухосранск, собственост на мухосранския Нощен Патрул?

Но фактът си е факт — във века на компютрите, копирните апарати, прозрачните пластмасови „джобчета“ и красивите здрави папки с удобни фиксатори нашият Патрул използва опърпан картон и връвчици... Позор, срам пред чуждестранните колеги!

— Върху папките с органичен произход по-лесно се поставят защитни заклинания, които пречат на дистанционното проучване. — каза Хесер. — По същата причина за обучение в магия се използват само книги. Текстът, набран на компютъра, не запазва магията.

Аз погледнах Хесер в очите.

— Дори не възнамерявах да ти чета мислите. — каза шефът. — Докато не се научиш да контролираш лицето си, това е излишно.

Сега и аз почувствах магията, обвиваща папката. Леко защитно-охранително заклинание, което за Светлите не представлява никакъв проблем. Впрочем, и Тъмните ще го махнат без особен труд, но ще вдигнат доста шум.

Отваряйки папката — Великият Хесер връзваше връвчиците на панделка — аз открих четири нови, още миришещи на печатарско мастило, изрезки от вестници, факс и три снимки. Три от изрезките бяха на английски и аз се съсредоточих първо над тях.

Първата изрезка беше кратка бележка за произшествие в туристическата атракция „Шотландски подземия“. Доколкото разбрах, в това заведение, което явно бе доста банален вариант на стая на страха, „поради технически проблеми“ е загинал руски турист. „Подземията“ били затворени, полицията провежда разследване и проверява дали трагедията не е по вина на персонала...

Втората изрезка беше далеч по-подробна. За „технически проблеми“ вече не се споменаваше. Текстът беше малко сух, дори педантичен. С нарастващо вълнение прочетох, че загиналият, двайсет и пет годишният Виктор Прохоров, учил в Единбургския университет, син на „руски политик“, е отишъл в „Подземията“ с годеницата си Валерия Хомко, долетяла от Русия, в чийто ръце е починал от загуба на кръв. В тъмнината на атракцията някой му е прерязал гърлото. Или нещо го е прерязало. Жертвата е седяла заедно с годеницата си в лодка, която бавно е плувала по „Кървавата река“, плитка канавка около

„Замъка на вампирите“. Може би от стената е стърчало някакво остро желязо, което е ударило Виктор по шията?

Стигайки до това място аз въздъхнах и погледнах към Хесер.

— Ти винаги добре си се справял... ъ-ъ-ъ... с вампирите. — каза шефът, откъсвайки се за секунда от книгата си.

Третата изрезка беше от някакъв „жълт“ шотландски вестник. И ето тук, разбира се, авторът беше разказал страшна история за съвременните вампири, които в мрака на атракциона пият кръвта на жертвите си. Единствения оригинален детайл беше твърдението на журналиста, че вампирите обикновено не изсмукват до смърт жертвите си. Но руският студент, както подобава на руснак, е бил толкова пиян, че бедният шотландски вампир също се напил и затова се увлякъл.

Независимо от цялата трагичност на историята, аз се засмях.

— „Жълтата“ преса е еднаква по целия свят. — каза Хесер без да вдига поглед.

— Най-ужасното е, че всичко е било точно така. — казах аз. — Освен пиянството, естествено.

— Чаша бира на обяд. — съгласи се Хесер.

Четвъртата изрезка беше от някой от нашите вестници. Некролог. Съболезнования към Леонид Прохоров, депутат от Държавната Дума, чийто син трагично загинал...

Взех факса.

Това, както и предполагах, беше рапорт от Нощният Патрул в Единбург, Шотландия, Великобритания.

Необикновен беше само получателя — самият Хесер, а не оперативният дежурен или ръководителя на международният отдел. И тонът на писмото беше малко по-личен, отколкото е прието в официалните документи.

Съдържанието му не ме учуди.

„С прискърбие съобщаваме... според резултатите от щателно проведеното проучване... пълна загуба на кръвта... няма признаци на инициация... няма резултати от издиранията... привлечени са най-добрите... ако московският отдел счита за нужно да изпрати... предай

най-топли поздрави на Олга, много се радвам за теб, стар
ко...“

Вторият лист на факса липсваше. Явно текстът там беше изцяло личен. Затова не видях и подписа.

— Фома Лермонт. — каза Хесер. — Ръководителят на шотландския Патрул. Стар приятел.

— Аха... — замислено проточих аз. — Значи...

Погледите ни пак се срещнаха.

— А, не, дали е роднина на Михаил Юриевич^[1] — сам ще го попиташ. — каза Хесер.

— Друго искам да питам. „Ко“ — това „командир“ ли е?

— „Ко“ — това е... — Хесер се запъна и с явно недоволство погледна към листчето. — „Ко“ — това си е „ко“. Не те засяга.

Погледнах снимките. Млад човек — това е бедният Виктор. Момиче — съвсем младо. Годеницата му, какво да се чудя. И по-възрастен мъж. Бащата на Виктор?

— Косвените данни говорят за вампирско нападение. Но защо ситуацията изисква нашата намеса? — попитах аз. — Сънародниците ни често загиват в чужбина. Дори от вампири. Не се ли доверявате на Фома и подчинените му?

— Доверявам им се. Но те нямат опит. Шотландия е мирна, уютна и спокойна страна. Може и да не успеят да се справят. А ти често си се занимавал с вампири.

— Когато се налага... И все пак? Да не би защото баща му е политик?

Хесер се намръщи:

— Какъв политик е той? Бизнесмен, напъхал се за депутат, на гласуванията само натиска копчетата.

— Колко кратко и ясно... Но не вярвам, че няма и друга причина. Хесер въздъхна.

— Преди двайсет години бащата на момчето беше определен като потенциален Светъл Различен. Доста силен. Той се отказа от инициацията, реши че иска да остане човек. Тъмните директно ги изгони. Но с нас поддържаше известни контакти. Понякога ни помагаше.

Кимнах. Да, рядък случай. Много рядко хората се отказват от възможностите, които се откриват пред Различните.

— Може да се каже, че се чувствам виновен пред Прохоров-старши. — каза Хесер. — И ако не мога да помогна на сина... поне няма да позволя убиецът му да се измъкне безнаказано. Ти ще отидеш в Единбург, ще намериш този побъркан кръвопиец и ще го стриеш на прах.

Това беше заповед. Но аз и без това не смятах да споря.

— Ко... — неволно се запънах. — Кога тръгвам?

— Иди в международния отдел. Вече трябва да са подготвили документи, билети, пари. И легенда.

— Кого? За мен ли?

— Да. Ще работиш неофициално.

— Контакти?

Неизвестно защо Хесер се намръщи и ме погледна с подозрение:

— Само с Фома... Антоне, стига си се гаврил!

Погледнах го с недоумение.

— „Ко“ — това е началото на думата „кобел“^[2] — изръмжа Хесер. — Младост... свободните нрави на ренесансовата епоха... Край, изчезвай! И се постарай да тръгнеш с първият полет. — Той се поколеба за момент, но все пак добави: — Ако Светлана няма нищо против. А ако има, обади ми се, ще се опитам да я убедя.

— Тя ще е против. — уверено заявих аз.

И все пак, защо се обиди Хесер? И защо ми обясни за „кобел“-а?

Светлана постави пред мен чиния, пълна с печени картофи с гъби. След това на масата се появиха вилица и нож, солница, кисели краставички, чаша и малка стограмова гарафа с водка. Гарафата беше току-що извадена от хладилника и моментално се запоти от топлината.

Идилия!

Мечтата на мъжа, завърнал се от работа. Съпругата шета около печката и сервира вкусни и вредни неща. Искра да ме помоли за нещо ли? Дъщерята тихо си играе с конструктора — на пет години престана да се интересува от кукли. Впрочем, строи не автомобили и самолети, а малки къщички, може би ще стане архитект?

— Свете, командироваат ме в Единбург. — за всеки случай повторих аз.

— Да, чух. — спокойно отвърна Светлана.

Гарафата се издигна над масата. Протритата тапа се измъкна от гърлото. Тънка прозрачна струя студена водка потече в чашата.

— Трябва да летя тази нощ. — казах аз. — Няма полет до Единбург, затова ще летя до Лондон, а там ще се прехвърля...

— Тогава не пий много. — обезпокои се Светлана.

Гарафата описа вираж и се понесе обратно към хладилника.

— Мислех, че ще се разстроиш. — обидено казах аз.

— Какъв е смисълът? — Светлана си напълни и нейната чиния. Седна до мен. — Няма да тръгнеш ли?

— Ще тръгна...

— Именно. Остава само Хесер да започне да звъни и да обяснява колко е важна командировката ти. — Светлана се намръщи.

— Тя наистина е важна.

— Знам. — кимна Светлана. — Сутринта почувствах, че ще те изпратят някъде надалеч. Обадох се на Олга, попитах какво се е случило през последните дни. И... тя ми разказа за онова момче в Шотландия.

Кимнах с облекчение. Светлана е запозната — прекрасно. Няма нужда от лъжи и недомлъвки.

— Някак е странна тази история. — каза Светлана.

Свих рамене и изпих отпуснатите ми четирийсет грама. С удоволствие захрупах кисела краставичка и измърморих с пълна уста:

— Какво странно има? Или е див вампир, или се е побъркал от глад... при тях това е нормално. Е, и чувството му за хумор е специфично. Да убиеш човек в атракциона „Замъка на вампирите“!

— По-тихо. — намръщи се Светлана и посочи с поглед към Надечка.

Аз се заех да дъвча енергично. Обичам печени картофи — с хрупкава коричка, изпечени в гъша мазнина, с шепа бели гъби, ако им е сезона — пресни, ако не — сушени. Всичко е наред, всичко е добре, тате и мама говорят за всякакви глупости, за кино, за книжки, всъщност вампири няма...

За съжаление не можем да излъжем дъщеря си, че уж няма вампири. Тя ги вижда прекрасно. Едва я отучихме да коментира на

висок глас в метрото или тролейбуса: „Мамо, тате, вижте, ето чичко-вамфир!“ Другите пътници — добре, ще го припишат на детските глупости, но пред вампирите е някак неудобно. Някои от тях никога не са нападали хора, честно пият донорска кръв и водят напълно благопристоен живот. И изведнъж насред тълпата някаква петгодишна пикла те сочи с пръст и се смее: „Чичкото не е жив, пък ходи!“. Нищо не можем да направим, тя все пак чува какво си говорим и си прави изводи.

Но този път Надя не се интересува от разговора ни. Строеше червен покрив на къщичката от жълти пластмасови тухлички.

— Струва ми се, че работата не е в нечие чувство за хумор. — каза Светлана. — Хесер не би те пращал в другия край на Европа. Шотландските Патрули не са глупаци, рано или късно ще намерят кръвопиеца.

— Тогава защо? Разбрах всичко за момчето. Добро момче, но не е светец. И явно не е Различен. Тъмните нямат никаква полза да го убиват нарочно. Бащата на момчето някога е отказал да стане Различен, но неофициално е сътрудничил с Нощния Патрул. Рядък случай, но не е уникален. Проверих всичко, Тъмните просто няма за какво да му отмъщават.

Светлана въздъхна. Погледна към хладилника — и гарафата полетя обратно.

И изведнъж разбрах — тя е разтревожена от нещо.

— Свете, погледна ли в бъдещето?

— Гледах.

Да видиш бъдещето в този смисъл, който влагат предсказателите-шарлатани, е невъзможно. Дори да си Велик Различен. Но можеш да изчислиш вероятността на едно или друго събитие: ще попаднеш ли в задръстване по този път, ще се разбие ли самолета, с който летиш, ще успееш ли да завършиш някоя работа, ще загинеш ли или ще оцелееш в предстоящия конфликт... Ако трябва да опростим, то колкото по-точен е въпросът, толкова по-точен ще бъде отговора. Не можеш да попиташ „какво ме очаква утре?“.

— Е, и?

— Животът ти не е застрашен в това разследване.

— Супер. — искрено казах аз. Взех гарафата, налях още по чашка на Светлана и мен. — Благодаря ти. Успокой ме.

Ние отпихме — и мрачно се спогледахме.

После погледнахме към Надечка — дъщеря ни седеше на пода и играеше с конструктора. Почувствала погледа ни, тя тихо затананика: „Ля-ля-ля, ля-ля-ля“.

С такива песни възрастните представят момиченцата във вицовете. Много вредните момиченца. Които смятат да взривят нещо, да го счупят, или да кажат нещо гадно.

— Надежда! — с леден глас каза Светлана.

— Ля-ля-ля... — малко по-силно каза Надя. — Аз какво? Ти сама каза, че тати не трябва да пие преди полет. Вредно е да се пие водка, ти сама го каза. Машиният татко пи, пи и избяга от къщи...

В гласът ѝ се усещаше тънка плачлива нотка.

— Надежда Антоновна! — съвсем сурово каза Светлана. — Възрастните хора имат право... понякога... да изпият чаша водка. Някога да си видяла татко си пиан?

— На рождения ден на чичо Толя. — моментално отвърна Надя.

Светлана ме погледна много изразително. Аз виновно разперих ръце.

— Все едно. — каза Светлана. — Ти не трябва да прилагаш вълшебство към мама и татко. Аз никога не съм си позволявала това!

— А татко?

— И татко също. И се обърни веднага! Няма да говоря с гърба ти!

Надя се обърна. Упорито сви устни. Замисли се, опряла пръст към челото. Аз едва сдържах усмивката си. Малките деца обожават да копират такива жестове. И тях изобщо не ги притеснява, че само героите от анимационните филми размишляват, опрели пръст в челото, а не живите хора.

— Добре. — каза Надя. — Моля да ме извините, мамо и татко. Повече няма да правя така. Ще поправа всичко!

— Няма нужда да поправаш! — възкликна Светлана.

Но вече беше късно. Водата, която беше в чашите вместо водка, внезапно се превърна обратно във водка. А може би във спирт.

Директно в стомасите ни.

Почувствах се, сякаш в корема ми се е взривила малка бомба. Изсумтях и започнах да се тъпча с почти изстиналите картофи.

— Антоне, поне ти кажи нещо! — възкликна Светлана.

— Надя, ако беше момче, сега щеше да получиш каиш по задника! — казах аз.

— Колко ми провървя, че съм момиче. — без изобщо да се изплаши, отвърна Надя. — Тате, а какво не е наред? Вие искахте да пиете водка. Ето, че я изпихте. Тя вече е вътре във вас. Ти сам казваше, че водката не е вкусна, тогава защо да я пиеш с уста?

Ние със Светлана се спогледахме.

— Няма какво да отговориш. — резюмира Светлана. — Отивам да ти събера багажа. Да викна ли такси?

Поклатих глава:

— Няма нужда. Семьон ще ме закара.

Дори късно вечерта околоръстният път беше натоварен. Впрочем, Семьон като че ли не забелязваше това. И дори не знаех дали преглежда линиите на вероятностите, или просто управляваше колата с инстинктите си на шофьор със стогодишен стаж.

— Наду се ти, Антоне. — мърмореше той, без да откъсва поглед от пътя. — Вместо да кажеш на Хесер — никъде не тръгвам сам, трябва ми партньор, командировай и Семьон с мен...

— А аз откъде да знам, че толкова обичаш Шотландия?

— Как откъде? — възмути се Семьон. — Нали ти разказвах как през войната в Севастопол се бихме с шотландците?

— А не с немците? — неуверено го поправих аз.

— Не, с немците беше после. Ех, какви хора имаше онова време... куршуми свистят над главите ни, летят снаряди, при Шести бастион започна ръкопашен бой... а ние като последните глупаци се налагаме с магия. Двама Светли Различни, само че той пристигна с английската армия... Как ме уцели в рамото с Копието на Страданието... А аз по него с Фриз — замразих го от глава до пети!

Той доволно изръмжа.

— И кой победи? — попитах го аз.

— Ти какво, не знаеш ли история? — възмути се Семьон. — Ние, разбира се. А Кевин го плених. После му отидох на гости. Е, вече в двайсети век... хиляда деветстотин и седма... или и осма?

Той завъртя волана, изпреварвайки спортен „Ягуар“ и викна през отворения прозорец:

— От такъв го чувам! Ще ме псува...

— Неудобно му е пред момичето. — обясних аз, гледайки изчезващият зад нас „Ягуар“. — Някаква стара „Волга“, а така да го отнесе...

— Пред момиче трябва да се хвалиш не в колата, — мъдро каза Семьон, — а в леглото. Там последствията от грешките са по-обидни, но по-малко трагични... Ех. Ти такава... ако стане напечено, позвъни на Хесер, помоли го да ме изпрати на помощ. Ще идем у Кевин, ще поседим, ще пийнем уиски. От неговата винарна, между другото!

— Добре. — обещах аз. — При първият проблем веднага ще помоля да те изпратят.

Извън околоръстното беше по-спокойно. Семьон увеличи скоростта (никога не бих повярвал, че под капака на очуканата „Волга“ има стандартен двигател ЗМЗ-406), и след петнайсет минути влязохме в Домодедово.

— Ех, какъв забележителен сън сънувах снощи! — каза Семьон, докато приближаваше към паркинга. — Карам си из Москва, неизвестно защо — на някакъв раздрънкан фургон, с мен пътуваше още някой от нашите... И изведнъж виждам — на пътя стои Завулон. Неизвестно защо — облечен като клошар. Аз давам газ и се опитвам да го сгазя. А той — тряс! И поставя щит! Подхвърля ни във въздуха, правим салто и прескачаме Завулон. И продължаваме нататък.^[3]

— И защо не обърна? — заядох го аз.

— Бързахме нанякъде. — въздъхна Семьон.

— Трябва да пиеш по-малко, за да не те притесняват такива сънища.

— Те изобщо не ме притесняват. — обиди се Семьон. — Напротив, хареса ми. Сякаш беше сцена от някаква паралелна реалност... дявол!

Той рязко наби спирачки.

— По-скоро — неговият пълномощен представител... — казах аз, гледайки шефа на Дневният Патрул. Завулон стоеше на паркинга, точно там, където смяташе да спре Семьон. И подканящо ни махаше с ръка. Казах: — Може би сънят е пророчески? Ще се пробваш ли?

Но Семьон не беше в настроение за експерименти. Бавно тръгна напред, Завулон се отдръпна, изчака да паркираме между мръсна

„Жигули“ и стар „Нисан“, след което отвори вратата и се настани на задната седалка.

Нямаше защо да се учудвам, че блокировката на вратата не сработи.

— Добър вечер, патрулни. — тихо каза Висшият Тъмен.

Спогледахме се със Семьон. И отново погледнахме към задната седалка.

— По-скоро вече е нощ. — казах аз. Нищо, че Семьон е хиляда пъти по-опитен от мен, преговорите трябва да водя аз. Като по-старши по Сила.

— Нощ. — съгласи се Завулон. — Вашето време. В Единбург ли?

— В Лондон.

— А оттам — в Единбург. Да разследвате случая с Виктор Прохоров.

Нямаше смисъл да лъжем. Да лъжеш винаги е неизгодно.

— Да, разбира се. — казах аз. — Против ли сте, Тъмен?

— Аз съм „за“. — отвърна Завулон. — Аз почти винаги съм „за“, колкото и странно да е това.

Той беше с костюм и вратовръзка — само че възелът беше разхлабен и най-горното копче на ризата беше разкопчано. Веднага си личи: човекът или е бизнесмен, или е на държавна служба... Впрочем, тук грешката ще е още при думата „човек“.

— Тогава какво искате? — поинтересувах се аз.

— Искам да ви пожелаая приятно пътуване. — невъзмутимо каза Завулон. — И успех при разследването на убийството.

— А вас какво ви засяга? — попитах аз след неловка пауза.

— Леонид Прохоров, бащата на загиналия, преди двайсет години беше определен като потенциален Различен. Силен Тъмен Различен. За съжаление, — Завулон въздъхна, — той не пожела да премине инициация. Остана човек. Но продължаваше да поддържа добри взаимоотношения с нас, дори понякога ни помагаше. Не е хубаво, когато синът на приятеля ти е убит от някакъв мижав побъркан кръвопиец. Намери го, Антоне, и го изпечи на бавен огън.

Семьон не присъстваше на разговора ми с Хесер. Но явно знаеше нещо за Леонид Прохоров — съдейки по това как объркано почесваше лошо избръсната си брадичка.

— Точно това смятах да направя. — предпазливо казах аз. — Няма за какво да се притеснявате, Велики Тъмен.

— Ами ако ти потрябва помощ? — неочаквано предположи Завулон. — Ти не знаеш с какво ще се сблъскаш. Вземи...

В ръката на Завулон се появи амулет — фигурка, издялана от кост, изобразяваща озъбен вълк. От фигурката лъхаше Сила.

— Това е връзка, помощ, съвет. Всичко заедно. — Завулон се наведе напред и прошепна в ухото ми: — Вземи... патрулен. Ще ми благодариш.

— Няма.

— Все едно, вземи го.

Аз поклатих глава.

Завулон въздъхна:

— Е добре, добре, нека да има и глупави театрални ефекти... Аз, Завулон, се кълна в Тъмнината, че връчвам своя амулет на Антон Городецки, Светъл маг, без да тая никаква зла умисъл, без да възнамерявам да навредя на неговото здраве, душа и съзнание, и без да искам нищо в замяна. Ако Антон Городецки приеме моята помощ, това не налага никакви задължения на него, силите на Светлината и Нощния Патрул. Като благодарност за приемането на помощта, аз разрешавам на Московският Нощен Патрул три пъти да приложи светло магическо вмешателство до трето ниво включително, като не изисквам никаква ответна благодарност. Нека Тъмнината ми е свидетел!

До фигурката на вълка се завъртя тъмна топка, миниатюрна черна дупка, директно потвърждение на клетвата от Първичната Сила.

— Аз все пак не бих... — предупредително започна Семьон.

И в този момент телефона в джоба ми иззвъня и сам се включи в режим „високоговорител“. Никога не използвах многобройните му функции: високоговорител, органайзер, игри, вграден фотоапарат, калкулатор, радио. Използвах само вградения плейър. Но ето — и конферентната връзка свърши работа.

— Вземи го. — каза Хесер. — За това не лъже. А за какво — ще разберем.

Връзката се прекъсна.

Завулон се усмихна, продължавайки да ми подава фигурката. Аз мълчаливо я взех от дланта на Тъмният маг и я пъхнах в джоба си.

Нямаше нужда да се кълна в нещо.

— И така, желая ви късмет. — продължи Завулон. — А, да! Ако не те затруднява, донеси ми като подарък от Единбург някакво магнитче за хладилника.

— Защо? — попитах аз.

— Колекционирам ги. — усмихна се Завулон.

И изчезна — пропадна през Сумрака в някой от дълбоките слоеве. Естествено, не хукнахме да го преследваме.

— Позъор. — казах аз.

— За хладилника... — измърмори Семьон. — Мога да си представя какво има в хладилника си... Магнитче... кутия стрихнин му донеси! Смеси го с шотландски хагис и го донеси.

— „Хагис“ — това са марка пелени. — казах аз. — Добри бяха, купувахме за щерката.

— Хагис е и храна. — Семьон поклати глава. — Макар че... ако съдя по вкуса... сигурно си приличат.

---

[1] Става въпрос за Михаил Юриевич Лермонтов — известен руски поет (1814–1841). Бел.прев. ↑

[2] „Кобель“ на руски означава „пес“, куче от мъжки пол. Другото му значение в разговорната реч (жаргон) е „развратник“. За да не наруша играта на думи, я оставих непреведена. Бел.прев. ↑

[3] Всъщност това е откъс от филма „Нощна Стража“. Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В наши дни е трудно да се насладиш на удоволствието от полета със самолет. Аварииите с износените „Боинг-737“ и „Ту-154“, разсеяните швейцарски диспечери и точните украински ракетчици, арабските терористи — всичко това не предразполага към спокойно прекарване в удобното кресло. И нищо, че конякът в безмитния магазин е евтин, стюардесата е грижлива, а храната и виното са много добри — на човек му е трудно да се отпусне.

За щастие, аз не съм човек. Линията на вероятностите е прегледана от Хесер и Светлана. И аз самият съм способен да прегледам бъдещето в близките няколко часа. Ще долетим, ще долетим спокойно, ще кацнем меко в Хитроу и ще успея да се прехвърля на самолета за Единбург...

Така че можех спокойно да си седя на мястото в бизнес-класата (предполагам, не заради неочакваната щедрост на шефа, а просто поради липса на други билети), да пийвам прилично чилийско винце и съчувствено да поглеждам към жената от другата страна на пътеката. Беше я страх. Непрекъснато се кръстеше и беззвучно шепнеше молитви.

В края на краищата не издържах, протегнах се към нея през Сумрака и леко я погалих по главата. Не с ръката — с мисълта си. Докоснах многократно боядисваната коса с онази ласка, която при хората е присъща само на майките и която мигновено развява всички тревоги.

Жената се отпусна и след минута спокойно заспа.

Мъжът до мен беше далеч по-спокоен, при това — доста развеселен. Той деловито отпуши двете бутилчици джин, донесени от стюардесата, смеси ги с тоник в пропорция едно към едно и ги изпи — след което задряма. Изглеждаше като типичен представител на бохемите — с дънки и плетен пуловер, с къса брада. Писател? Музикант? Режисьор? Какви ли не хора привлича Лондон — от бизнесмени и политици до бохеми и лентяи...

Можеше и аз да се отпусна, да погледам през прозорчето тъмните простори на Полша и добре да помисля.

Преди появяването на Завулон всичко изглеждаше доста просто. Момчето Витя се е сблъскал с гладен или глупав (или и едното, и другото) вампир. Загинал. Вампирът, след като утолил глада си, е съобразил какво е направил и се е скрил. Рано или късно, действайки по старите проверени полицейски методи, Нощният Патрул на Единбург ще провери всички местни и външни кръвопийци, ще изясни наличието или отсъствието на алиби, ще установи наблюдение — и ще хване убиеца. Хесер, изпитващ някакъв комплекс на вина пред бащата на Виктор, който отказал да стане Светъл Различен, но помагач на Нощният Патрул, е решил да ускори това благородно дело. Едновременно с това ми дава възможност да натрупам опит.

Логично?

Абсолютно. Нищо странно.

После се появява Завулон.

И нашият благороден Леонид Прохоров, несбъднатия Светъл Различен, бива обрисуван в нова светлина! Оказва се, че той още е и несбъднат Тъмен! Помагал е на Дневният Патрул, затова и Завулон гори от желание да накаже убиеца на сина му?

Възможно ли е?

Явно е възможно. Значи човекът е решил да играе едновременно и за двете страни. За нас, Различните, е невъзможно да служим едновременно на Светлината и Тъмнината. За хората е по-просто. Повечето от тях живеят именно така.

Тогава... тогава убийството на Виктор може и да не е случайно. Може би Завулон е узнал, че Прохоров помага и на нас — и му е отмъстил, убивайки сина му. Чрез някой друг, разбира се.

Или обратното. Колкото и да е тъжно, но и Хесер може да даде заповед за ликвидирането на Виктор. Не за отмъщение, разбира се! Но Великият винаги ще намери морално приемлива форма, за да оправдае желанието си.

Стоп, но защо тогава Хесер ще ме изпраца в Единбург? Ако е виновен, то със сигурност знае, че няма да прикривам вината му!

А ако е виновен Завулон, тогава е още по-безсмислено той да ми помага. Със Завулон, независимо от всичките му жестове, бих се разправил с голямо удоволствие!

Значи не са Великите...

Отпих малка глътка. Оставих чашата.

Великите не са замесени, но се подозират един другото. И двамата разчитат на мен. Хесер знае, че няма да изпусна възможността да натрия носа на Завулон. Завулон разбира, че съм способен да тръгна дори срещу Хесер.

Прекрасно. По-добра ситуация не може и да се желае. Велик Светъл и Велик Тъмен, при това едни от големите имена в световната борба между Светлината и Тъмнината, са на моя страна. Аз мога да получа помощ от тях. Ще ми помогне и Фома Лермонт, шотландец с фамилия, която звучи много приятно за руското сърце. Значи вампирът няма да избяга.

И това ме радва. Твърде често злото остава ненаказано.

Станах и внимателно минах покрай съседа си. Погледнах таблото. Тоалетната в предната част на самолета беше заета. Естествено, най-лесно беше да почакам, но ми се прииска да се поразтъпча. Отдръпнах завесата, разделяща бизнес-класата от икономичната, и тръгнах към задната част.

Както се казва в известната иронична поговорка, „пътниците от икономичната класа пристигат едновременно с пътниците от първа класа, само че доста по-евтино“. Е, в нашия самолет нямаше първа класа, но и бизнес-класата не беше лоша — хубави, широки седалки, големи разстояния между редовете. И пак — стюардесите са внимателни, храната е вкусна, пиенето е в изобилие.

Впрочем, и пътниците в икономичната класа не униваха. Някои спяха, мнозина четяха вестници, книги, пътеводители. Няколко души работеха с лаптопи, други играеха. Един, явно — голям чешит, пилотираше самолет. Доколкото разбрах, това беше доста реалистичен симулатор на полет, а играча водеше точно нашия „Боинг-767“ от Москва към Лондон. Може би по този странен начин се бореше с аерофобията си?

И естествено, много от пътниците пиеха. Колкото и да се повтаря, че спиртните напитки са много вредни при полет, винаги ще се намерят желаещи да разнообразят своя път над облаците.

Стигнах до опашката. И тук тоалетните бяха заети и ми се наложи да постоя няколко минути, разглеждайки теметата на пътниците. Пищни прически, миши опашки, къси „таралежови“

подстрижки, блестящи плешивини, забавни детски перчеми. Стотина глави, обмислящи своите лондонски дела...

Вратата на тоалетната се отвори, от кабинката се измъкна младеж и мина покрай мен. Аз тръгнах към тоалетната.

Спрях.

Обърнах се.

Младежът беше около дваисетгодишен. С широки рамене, малко по-висок от мен. Някои момчета започват рязко да растат и да наддават в раменете като навършат осемнайсет. Преди това се приписваше на благотворното влияние на армията, която „направила мъж от момчето“. А всъщност — просто хормони, които са повлияли на организма именно по този начин.

Банална физиономия.

— Егор? — въпросително казах аз.

И бързо погледнах през Сумрака.

Ами да, разбира се. Той може и желязна маска да сложи и пак ще го позная. Егор, марионетката на Завулон, разкрит и ловко използван от Хесер. Някога той беше уникално момче с неопределена аура^[1].

Сега той е пораснал и е станал млад мъж. Със същата неопределена аура. Прозрачно сияние, обикновено безцветно, но оцветяващо се понякога в червено, синьо, зелено и жълто. Точно като пясъка на четвъртият слой на Сумрака... ако се вгледаш по-внимателно, ще видиш всички цветове на света. Потенциален Различен, който дори в зряла възраст може да стане всякакъв. И Светъл, и Тъмен.

Та аз не съм го виждал от шест години!

Това се казва съвпадение!

— Антоне? — Той също беше стъписан.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

— Летя. — глупаво отговори той.

Но аз не сбърках и зададох още по-идиотски въпрос:

— Къде?

— В Лондон. — каза Егор.

И изведнъж, сякаш осъзнавайки целият хумор на нашият диалог, се разсмяхме. Толкова леко и безгрижно, сякаш той никога не се е сърдил на Нощният Патрул, на Хесер, на мен, на всички Различни по света...

След секунда дружно се тупахме по раменете и мърморехме всякакви глупости като „Виж ти!“, „Скоро си спомних...“, „Не очаквах...“. Общо взето, точно както се полага при хора, преживяли заедно нещо значимо и не много приятно, скарали се, а после, от висотата на изминалите години, намиращи в спомените повече интересни моменти.

Но все пак не дотолкова близки, че да се прегърнат и да се просълзят от умиление при срещата.

Най-близките пътници ни оглеждаха, но с явна доброжелателност. Случайната среща на стари приятели в такова неочаквано място като самолет винаги предизвиква благоразположението на зрителите.

— Ти какво, нарочно ли дойде тук? — попита все пак Егор с нотка от бившата подозрителност.

— Какви ги дрънкаш? — възмутих се аз. — В командировка съм!

— Брей. — Той присви очи. — Още там ли работиш?

— Разбира се.

Вече никой не ни обръщаше внимание. А ние пристъпвахме смутено от крак на крак, не знаейки за какво още да говорим.

— Ти, виждам... не си преминал инициация? — неловко попитах аз.

Егор се напрегна за секунда, но отвърна с усмивка:

— Абе вървете всички...! Защо да я минавам? Сам знаеш... едва седмо ниво. Нищо добро не ме чака. Нито светло, нито тъмно. Затова ги отпратих всичките.

Сърцето ми трепна тревожно.

Виж, такива съвпадения са невъзможни.

Също като Леонид Прохоров, Егор е останал човек, не е станал Различен.

Да ме изгори Светлината, такива съвпадения няма!

— За къде летиш? — отново попитах аз, предизвиквайки у Егор нов взрив от смях. Сигурно е душата на компанията — смее се леко и заразително. — Не, ясно че в Лондон. Учиш ли там? Или на почивка?

— Да почиваш през лятото в Лондон? — Егор изсумтя. — Тогава защо не в Москва? Дали едните каменни джунгли, или другите — все едно... Отивам на фестивала.

— Единбургския ли? — попитах аз, знаейки отговора.

— Да. Нали завърших цирково училище.

— Какво? — Беше мой ред да опуля очи.

— Илюзионист съм. — усмихна се Егор.

Ето това е номер!

Между впрочем, отлична маскировка за Различен. Дори за неинициран — все пак той има малки способности, превишаващи човешките. От фокусниците очакват чудеса. Те са лицензираните от човечеството магове и вълшебници.

— Супер! — искрено казах аз.

— Жалко, че си за Лондон. — въздъхна Егор. — Бих те поканил на представление.

И тук направих глупост. Казах:

— Не съм за Лондон, Егор. И аз отивам в Единбург.

Рядко можеш да видиш как радостта бързо напуска лицето, за да се смени с неприязън и дори с презрение.

— Ясно. За какво съм ви потрябвал пак?

— Егор, ти... — аз се запънах.

Ще ми стигне ли смелостта да кажа, че той няма нищо общо?

Не.

Защото аз самият не вярвам в това.

— Ясно. — повтори Егор. Обърна се отиде в средата на салона. Не ми оставаше нищо друго, освен да вляза в кабинката и да затворя вратата след себе си.

Миришеше на цигари. Независимо от всички забрани, пушачите винаги одимяват тоалетните кабинки. Погледнах в огледалото — посмачкано лице на недоспал човек. Нищо, че съм много повече и много по-малко от човек... Прииска ми се да тресна чело в огледалото, което и направих, шепнейки само с устни: „Идиот, идиот, идиот...“.

Разпуснах се. Повярвах, че ми предстои банална командировка.

Нима това е възможно, когато те изпраща лично Хесер?

Написках си лицето със студена вода и поседях, гледайки злобно към отражението си. После все пак използвах тоалетната, натиснах педала, пускайки в металната чиния синя дезинфекцираща течност, измих си ръцете и още веднъж си написах лицето.

Чия е тази операция? На Хесер или на Завулон?

Кой ме изпрати в едно и също направление с Егор, момчето, което не стана Различен. Защо?

Чия е играта, какви са правилата, и — най-важното — колко фигури ще има на дъската?

Извадих от джоба подаръка на Завулон. Костта беше матовожълта, но някак знаех, че фигурката изобразява черен вълк. Масивен черен вълк, вдигнал глава в тъжен призивен вой.

Връзка, помощ, съвет...

Статуетката изглеждаше съвсем обикновена, в сувенирните магазини такива има с хиляди, само че от пластмаса, не от кост. Но аз чувствах магията, която пронизваше фигурата. Трябва само да я стисна в ръка... и да поискам. Само това.

Трябва ли ми помощ от Тъмните?

Подтискайки изкушението да пусна фигурката в тоалетната, аз я прибрах в джоба.

Няма зрители, които да оценят патетичния жест.

Порових се из джобовете и намерих пакет цигари. Не пуша толкова често, че да страдам по време на четиричасов полет, но сега ми се искаше да се отдам на простите човешки слабости. Това е присъщо на всички Различни — колкото по-възрастни ставаме, толкова повече придобиваме малки глупави навици. Сякаш се вкопчваме и в най-дребните проявления на своята природа — а няма по-надеждна котва от пороците.

Впрочем, откривайки че запалката е останала в джоба на сакото, аз без никакво колебание създадох между палеца и показалеца си високотемпературна дъга — и запалих от магическият огън.

Начинаещите Различни се опитват да правят всичко с магия.

Те се бърснат с Кристалното Острие, докато не си отрежат половината буза или ухото. Затоплят си обяда с огнени файърболи, разплисквайки супа по стените и изстъргват котлетите от тавана. Проверяват линията на вероятностите преди да седнат в мудния тролейбус.

На тях им харесва самият процес на прилагането на магия. Ако можеха, биха си бърсали задника с магия.

После Различните порастват, поумняват и алчността им се разгаря. Те разбират, че енергията винаги си остава енергия и е по-правилно да станеш от креслото и да отидеш до ключа, вместо да се протягаш с чист поток Сила, че електричеството ще затопли бифтека

много по-добре от магическия огън, а драскотината е по-добре да бъде залепена с лейкопласт, пазейки Авицена за по-сериозни наранявания.

А после, разбира се, ако Различният не е обречен да остане на най-ниските нива на Силата, идват истинските умения. И ти вече не обръщаш внимание как палиш цигарата си — със запалка или с магия.

Пуснах струйка дим.

Хесер?

Завулон?

Добре, няма смисъл да гадая. Трябва много добре да запомня, че всичко ще бъде доста по-сложно, отколкото ми се струваше отначало. И да се връщам на мястото си — скоро ще кацнем.

Над Ламанша, както си трябваше, малко ни разтърси. Но кацнахме меко, а обикновенният паспортен контрол мина бързо. Останалите пътници тръгнаха за багажа си (освен неиницирания Егор, в самолета нямаше нито един Различен) и аз, изоставайки малко от тълпата, намерих сянката си на пода. Вгледах се в сивия силует, принуждавайки го да придобие обем и да се вдигне срещу мен. Прекрачих в сянката си — и влязох в Сумрака.

Тук всичко беше почти същото. Стени, прозорци, врати. Само че всичко е сиво, безцветно. Обикновените хора от реалния свят плуваха като бавни сенки. Сами не знаейки защо, те старателно заобикаляха с нищо неотличимия участък от коридора, като при това ускоряваха ход.

Най-добре е да се приближаваш към митническия пункт на Различните в Сумрака, за да не нервираш хората. На него е поставено просто заклинание, Кръгът на Невнимание, и хората много се стараят да не го виждат. Но мен, разговарящият с празно място, могат и да забележат.

Затова се приближих в Сумрака, а едва тогава, вече под защитата на заклинанието, излязох в реалния свят.

Митничарите бяха двама — Светъл и Тъмен. Точно както трябва.

Според мен, контролът над Различните при преминаване на границата не е много смислена дейност. Вампирите и върколаците са длъжни да се регистрират в местното отделение на Патрула, ако ще остават през нощта в града. Това се мотивира с факта, че нисшите Тъмни твърде често се поддават на животинската си страна. Това си е

така, но всеки маг, без значение Тъмен или Светъл, може да натвори такива неща, че вампирът ще се скрие в ковчега си от ужас. Е добре, все едно, да предположим, че има такава традиция и никой не иска да я отменя... независимо от протестите на вампирите и върколаците. Но какъв е смисъла да контролираш движението на Различните от една държава в друга? Това има смисъл при хората — незаконна емиграция, контрабанда, наркотици... шпиони, в края на краищата. Макар че вече половин век шпионите не минават граничните полоси, привързвайки към краката си еленови копита, и не скачат през нощта с парашут на вражеска територия. Уважаващият себе си шпионин долита със самолета и се настанява в хубав хотел. А що се отнася до Различните — няма никакви ограничения за емиграцията, а дори и слабият маг без проблем ще си осигури гражданство във всяка държава. Тогава защо е нужен този нелеп пункт?

Сигурно заради Инквизицията. Формално погледнато, митническите пунктове са на местните Патрули, Нощния и Дневния. Но всеки ден едно допълнително копие на доклада отива в Инквизицията. И там може би го изучават по-внимателно.

Правят изводи.

— Добра нощ. Казвам се Антон Городецки. — казах аз, спирайки пред пункта. Не използваме документи, поне това е добре. Непрекъснато пълзят слухове, че или ще ни поставят магически знак, както сега на вампирите, или в обикновените паспорти ще слагат невидим за хората печат.

Но засега минаваме и без бюрокрация.

— Светъл. — утвърдително каза Тъмният маг. Слаб маг, не повече от шесто ниво. И много слаб физически: тесни рамене, кльощав, нисък, блед, с редки светли коси.

— Светъл. — казах аз.

Моят събрат от лондонския Нощен Патрул се оказа жизнерадостен тлъст негър. Единствената прилика с партньора му — също млад и също не много силен, седмо-шесто ниво.

— Привет, братко! — радостно каза той. — Антон Городецки? Служиш ли?

— Нощен Патрул, Русия, Москва.

— Ниво?

Аз изведнъж съобразих, че те не могат да прочетат аурата ми. Ако бях до четвърто или пето ниво, биха я прочели. Но нагоре всичко за тях се слива в непрекъснато светене.

— Висше.

Тъмният леко се изпъна. Те, разбира се, са егоисти и индивидуалисти. Но затова пък се прекланят пред висшестоящите.

Светлият опули очи и каза:

— О! Висш! За дълго ли?

— Само минавам. За Единбург. Отлитам след три часа.

— На почивка? Или по работа?

— Командировка. — отговорих аз, без да уточнявам.

Светлите, разбира се, са либерални и демократични. Но затова пък уважават Висшите.

— Там ли влязохте в Сумрака? — Тъмният кимна към човешката митница.

— Да. Ще се появя ли на охранителните камери?

Тъмният поклати глава:

— Не, контролираме всичко тук. Но в града трябва да бъдете по-внимателен. Камерите са много. Твърде много. Периодично хората забелязват как изчезваме и се налага да заличаваме следите.

— Дори от аерогарата няма да изляза.

— В Единбург също има камери. — намеси се Светлият. — По-малко, но все пак... имате ли адреса на единбургския Патрул?

Той не уточни, че става дума за Нощния Патрул. И така е ясно.

— Имам го. — казах аз.

— Един мой добър приятел има малък семеен хотел в Единбург. — пак се намеси Тъмния. — Вече повече от двеста години. Точно до замъка, на „Кралска миля“. Ако не ви притеснява това, че е вампир...

Ама какво става, само вампири наоколо!

— ...то ето ви визитка. Много хубав хотел. Дружелюбен към Различните.

— Нямам никакви предубеждения към вампирите. — уверих го аз, вземайки картонения правоъгълник. — Сред приятелите ми има вампири.

И един приятел-вампир изпратих на смърт...

— В сектор „В“ има хубав ресторант. — пак се намеси Светлия.

Те толкова искрено се стараеха да ми помогнат, че не знаех как да премина през този кордон от дружелюбие и доброжелателност. За щастие се приземи някакъв самолет и зад мен се появиха още няколко Различни. Усмивайки се непрекъснато, за което мимическата мускулатура на руснаците е лошо пригодена, аз тръгнах да си търся куфара.

Не отидох в ресторанта, изобщо не ми се ядеше. Пообиколих из аерогарата, изпих чаша двойно еспресо, подремнах на стол в чакалнята — и прозявайки се, влязох в самолета. Както можеше да се очаква, Егор летеше със същият рейс. Но сега ние демонстративно не се забелязвахме. Или по-точно — той демонстративно не ме забелязваше, а аз не му досаждах с опити за общуване.

След още един час се приземихме на аерогарата в Единбург.

Наближаваше обяд, когато седнах в таксито — изключително удобно английско такси, което започва да ти липсва, когато напускаш Великобритания. Поздравих шофьора и, подчинявайки се на внезапен импулс, му подадох визитката на „дружелюбният хотел“. Имах запазена стая в обикновен човешки хотел. Но възможността да поговоря с един от най-старите шотландски вампири (двеста години — това не е малко, дори за тях) в неформална обстановка, беше твърде съблазнителна.

Хотелът наистина беше в историческата част на града, на хълма, близо до кралският замък. Свалих стъклото и се оглеждах с любопитството на човек, който посещава нова и интересна страна.

Единбург впечатляваше. Може, разбира се, да се каже, че така впечатлява всеки старинен град, по който преди шейсет години не е минал огнения вал на световната война, стривайки на прах древните събори, замъци и къщи. Но тук имаше нещо особено. Може би самият кралски замък, стоящ толкова удачно на върха и увенчаващ града с каменна корона. Може би изобилието на хора по улиците — мотаещи се без работа, окичени с камери, оглеждащи ту витрините, ту туристическите обекти. Нали кралят го прави свитата му. А може би улиците със старинни къщи и павирани мостове, разпръснати около замъка.

На краля, дори и да има най-красивата корона на главата, са му нужни одежди. Проблясващите на главата му брилянти не спасиха голия крал от приказката на Андерсън.

Таксито спря пред четириетажна каменна сграда, чиято фасада беше притисната между два магазина, пълни с посетители. По витрините висяха разноцветни килтове^[2] и шарфове, имаше и неизбежните бутилки уиски. Е, а какво друго да изнесеш оттук? От Русия — водка и матрьошки, от Гърция — узо и бродирани покривки, от Шотландия — уиски и шарфове.

Измъкнах се от таксито, взех куфара си от ръцете на шофьора и му платих. Погледнах сградата. Надписът над входа на хотела гласеше: „Highlander Blood“^[3].

Да. Нагъл вампир.

Примижавайки от яркото слънце, аз тръгнах към входа. Ставаше горещо. Легендата, че вампирите не понасят слънчевата светлина, е само легенда. Понасят, слънцето просто им е неприятно. А в такива горещи дни дори разбирам какво им е.

Вратата пред мен не бързаше да се отвори, явно тук не обичаха автоматиката. Затова я бутнах с ръка и влязох.

Е, поне имаше климатик. Едва ли тази прохлада е останала от нощта, независимо от дебелиите каменни стени.

Малкият вестибюл беше полутъмен и, може би именно затова, много уютен. На регистрацията стоеше възрастен, много представителен господин. Хубав костюм, вратовръзка с игла, риза със сребърни копчета на ръкавелите. Пълно лице, с мустаци, червендалесто — кръв и мляко... Впрочем, аурата не оставяше никакво съмнение — човек.

— Добър ден. — Приблжих се към него. — Препоръчаха ми вашият хотел... бих искал да наема стая за един.

— За един човек? — с мила усмивка попита господинът.

— За един. — повторих аз.

— Стаите са запълнени, фестивала... — Господинът въздъхна. — Нямате резервация, нали?

— Не.

Той отново въздъхна тъжно и започна да прелиства някакви книжа — сякаш в този малък семеен хотел имаше толкова стаи, че не може да запомни има ли свободни. Без да вдига очи, попита:

— А кой ни препоръча?

— Тъмният на пункта в Хитроу.

— Предполагам, че ще успеем да ви помогнем. — без никакво учудване отговори мъжът. — Каква стая предпочитате? Светла, тъмна? Ако сте... ъ... с куче — има много удобна стая, от която дори най-големият пес може сам да излиза... и да влиза обратно... без да обезпокои никого.

— Трябва ми светла стая. — казах аз.

— Дай му „лукс“-а на четвъртия етаж, Андрю. — се чу зад гърба ми. — Това е висок гост. Много висок.

Взех от портиера възникналият като с вълшебство ключ (не, никакво вълшебство, само ловкост на ръцете), аз се обърнах.

— Аз ще ви придружа. — каза светлокос юноша, стоящ пред автомата за цигари до вратата, водеща към малко хотелско ресторантче. В такива заведения често минават и без ресторант, качват ти храната в стаята, но тукашните посетители имат твърде екзотични вкусове.

— Антон. — представих се аз, разглеждайки собственика на хотела. — Антон Городецки, Москва. Нощен Патрул.

— Брус. — каза младежът. — Брус Рамзи, Единбург. Собственик на това заведение.

Външността му беше такава, че трябваше да играе Дориан Грей в екранизация на Уайлд. Млад, грациозен и до неприличие свеж красавец, на който би му отивала значка с надпис „Готов за разврат!“.

Само че очите му бяха стари. Сиви, обезцветени, с равномерна розовина в бялото — очи на двестагодишен вампир.

Вземайки куфара ми — аз не протестирах — юношата се заизкачва по тясната дървена стълба, говорейки в движение:

— За съжаление, нямаме асансьор. Сградата е стара и е твърде малка, за да пробиваме шахта в нея. Освен това не съм свикнал с асансьорите. Струва ми се, че механичните чудовища ще обезобразят тази чудесна къща. Ненавиждам реконструиранията къщи, старите фасади, зад които се крият скучни типови квартири. А и рядко имаме посетители, които трудно се изкачват по стълбите... само върколаците не обичат стръмните стъпала, но тях ги настаняваме на първият етаж — там има специална стая — или на втория... какъв вятър ви довя в нашият тих град, Висши Светъл?

И той не беше обикновен. Вампир с първо ниво на Силата — не точно магическа, не като моята, а вампирска. Но все пак смело можеше да го наречеш Различен първо ниво.

— Произшествието в „Подземята“. — казах аз.

— Така си и мислех. — Младежът вървеше напред, прескачайки през две стъпала. — Много неприятно произшествие. Да, оцених хумора на ситуацията. Но това не е хубаво. Вече не са онези времена, когато можеше да се приближиш до някой симпатяга и да го изпиеш до край. Изобщо не са!

— Тъгувате по миналото? — не издържах аз.

— Понякога. — каза младежът. Засмя се: — Но всяка възраст и всяко време си имат своите преимущества, нали така? Хората се цивилизоват, не ходят на лов на вещици и не вярват във вампири. И ние се цивилизоваме. Не може да се отнасяш с човека като с безправен добитък. Хората имат право на малко уважение, дори и като наши предци. А предците трябва да се почитат, нали?

За съжаление, тук не намерих нищо за оспорване.

— Стаята е хубава, ще ви хареса. — Продължаваше вампирът, стъпвайки на четвъртият етаж. Тук имаше само две врати. Стълбата продължаваше нагоре, към мансардата. — Отдясно е луксът за Тъмните, също много симпатичен, декорирал съм го по мой вкус и се гордея с дизайна. А това е вашата стая.

Не му трябваше ключ — потупа леко с длан по ключалката и вратата се отвори. Дребно позъорство, даже странно за толкова древен вампир.

— Имаме много добър самоук дизайнер, Светъл Различен. Той е само шесто ниво, но за тази работа не трябва магия. — продължи Брус. — Помолих го и той декорира три стаи по вкуса на Светлите. В останалите, разбира се, интериорът е по-своеобразен, нали разбирате...

Влязох. И застинах от изумление.

Никога не съм си мислел, че имам такива вкусове.

Всичко наоколо беше бяло, бежово, розово. Паркет от светло дърво, стените са покрити с бежови тапети с бледорозови цветчета, мебелите са старомодни, но също от светло дърво и снежнобял атлаз. До стената — голям диван, кожен. Да уточнявам ли цвета? Бял,

разбира се. Кристален полюлей виси от тавана. На прозорците — прозрачен тюл и щори от светлорозов плат.

Как ще пече тук слънцето сутрин...

Едната врата водеше към малка спална. Уютна, с двойно легло. Чаршафите и завивките — копринени, розови. На тоалетната масичка — ваза със свежа червена роза, единственият ярък щрих в цялата стая. Зад другата врата имаше санитарен възел — малък, но оборудван с някакъв високотехнологичен хибрид между джакузи и душ-кабина.

— Пошличко и не съответства на стила. — въздъхна Брус зад гърба ми. — Но на много им харесва.

Лицето му, отразено в огледалото, беше леко огорчено. Явно изобщо не му е харесала идеята да се инсталира това техническо чудо.

Кимнах му, без да се обръщам. Това, че кръвопийците не се отразяват в огледалата, е също такава лъжа като непоносимостта им към слънчева светлина, чесън, сребро и трепетлика. Напротив, отразяват се в огледалата дори когато отклоняват погледа на човек.

Но виж, ако при разговор с тях не ги гледаш, а още повече — безстрашно им обръщаш гръб, това много ги изнервя. Вампирите имат много прийоми, за които е нужно да гледаш противника в очите.

— С удоволствие ще се изкъпя. — казах аз. — Но по-късно. Брус, ще ми отделите ли десет минутки?

— На официална визита ли сте тук, Светли?

— Не.

— Тогава, разбира се, ще ви отделя. — усмихна се вампирът. Седна на едно от креслата.

Аз седнах срещу него. Усмихнах му се в отговор, гледайки към брадичката му.

— Е, какво ще кажете за стаята? — поинтересува се Брус.

— Струва ми се, че би се харесала на невинно седемнайсетгодишно момиче. — честно отвърнах аз. — Липсва само бяло котенце.

— Ако пожелаете, ще осигурим и едното, и другото. — любезно предложи вампирът.

Какво пък, можем да считаме, че сме приключили със светската част на разговора.

— Тук съм неофициално. — повторих аз. — Но едновременно с това — по молба на ръководствата на Нощният... и Дневният Патрул в

Москва.

— Колко необичайно... — тихо каза младежът. — Уважаемият Хесер и достопочтенният Завулон изпращат един и същ пратеник... при това — Висш маг... при това — по такъв дребен повод. Какво пък, ще се радвам да помогна.

— Лично вас притеснява ли ви произшествието? — директно попитах аз.

— Естествено. Нали вече ви казах мнението си. — Брус се намръщи. — Все пак, не живеем във средновековието. Ние сме граждани на Европа, вече сме двацет и първи век. Трябва да разчупваме старите модели на поведение... — Той въздъхна и хвърли поглед към вратата на банята. — Не може да се миеш от тасче и да ходиш в дървена тоалетна, ако има водопровод и канализация. Дори ако с тасчето ти е по-удобно... Знаете ли, напоследък тук нараства движението за хуманно отношение към хората. Никой не пие кръв без лиценз. Дори и с лиценз се опитват да не източват до смърт... децата до дванайсет години почти не ги закачат, дори ако жребият падне върху тях.

— А защо до дванайсет?

Брус сви рамене.

— Така се е получило в исторически план. В Германия, например, знаете ли какво е най-страшното престъпление? Убийство на дете под дванайсет години. Ако вече е навършило дванайсет, ако ще и предишният ден, вече в сила са съвсем други правила и присъди. Та така, сега при нас не е прието да се закачат децата. Опитваме се да прокараме закон изцяло да извадим децата от лотарията.

— Много трогателно. — промърморих аз. — А защо младежът е пострадал без лиценз?

Брус се замисли.

— Нали знаете, мога само да предполагам...

— Точно това ме интересува.

Брус се поколеба, после се усмихна широко:

— Какво има да му мислим? Някой от младоците се е побъркал. Най-вероятно младо момиче, скоро е станало вампир, младежът ѝ е харесал... а и обстановката е такава вълнуваща, в духа на старите предания... не се е сдържала.

— Смятате, че е жена?

— Може и мъж. Ако е гей. Връзката не е чак толкова директна.
— Брус смутено наведе поглед. — Но винаги е по-приятно... някак физиологично е по-естествено...

— А вторият вариант? — едва удържайки се от коментар, попитах аз.

— Гастролъор. Някой турист. Знаете ли, след Втората световна война всичко така се обърка, всички обикалят насам-натат... — Той неодобрително поклати глава. — Някои безотговорни личности започнаха да се възползват от това.

— Брус, не искам да притеснявам вашите Патрули. — казах аз.
— Току-виж решили, че московските им колеги се съмняват в професионализма им. Може би ще ми подскажете кой е главният вампир в града? Старшия, Великия... как го наричате?

— Аз — никак. — усмихна се широко Брус. И демонстративно трепна със зъби — извади от горната челюст два дълги остри зъба, след което ги прибра обратно. — А мен ме наричат Господаря. На мен не ми харесва думата, тя е от глупавите книги и филми. Но щом искат — да ме наричат.

— Все пак сте млад за Господар. — казах аз с леко учудване. — Само двеста години.

— Двеста двацет и осем години, три месеца и единайсет дни. — уточни Брус. — Да, млад съм. Но тук е Шотландия. Ако знаехте какъв подозрителен, упорит и затънал в своите суеверията народ са тези планинци! Когато бях млад, не минаваше и година без да забият трепетликов кол в някой от нас.

Може би ми се стори, но в гласа на Брус се промъкна нотка на гордост от своите сънародници.

— Ще ми помогнете ли, Господарю? — попитах аз.

Брус поклати глава:

— Не. Разбира се, че не! Ако разберем кой е убил руският младеж, ще го накажем. Сами. Няма да го упокоим, но ще го накажем много строго. Но никой няма да го предаде на Патрулите.

Естествено. Не си струваше да разчитам на друго.

— Безполезно ли е да питам: „Ами ако вече сте го намерили и наказали“? — попитах аз.

— Безполезно е. — с въздишка отвърна Брус.

— И сега какво, да обикалям, да търся престъпника? — с нарочно жалостив тон казах аз. — Или просто да си почина във вашия чудесен град?

В гласът на Брус се промъкна ирония:

— Като Тъмен не мога да ви посъветвам друго, освен: „почивайте“. Отпуснете се, обиколете музеите, разходете се. На кого е притрябвал този умрял студент?

В този момент почувствах, че повече не искам да се сдържам. Погледнах Брус в очите. В черните дупки на очите, радостно оцветили се в червено. Попитах:

— Ами ако те пречупя, умрял кръвопиец? Ако те пречупя и застава да отговаряш на въпросите ми?

— Давай. — с нежен, почти ласкав глас отвърна Брус. — Опитай, Висши. Мислиш, че не знаем за теб? Мислиш, че не знаем откъде е Силата ти?

Очи в очи.

Зеници в зеници.

Черен пулсиращ тунел, увличащ ме в пустотата. Водовъртеж от червени искрици на чужд, отнет живот. Примамващ шепот в ушите. Одухотворено, възвишено, неземно красиво лице на младежът-вампиър.

Да падна в краката му...

Да плача от възторг и възхищение — към тази красота, мъдрост, воля...

Да моля за прошка...

Той беше много силен. Все пак, това са двеста години опит, умножени по първо ниво вампирска Сила.

И аз почувствах силата му в пълната ѝ мощ. Станах на огъващи се, чужди крака. Направих неуверена крачка напред.

Брус се усмихна.

Точно така се усмихваха преди осем години вампирите в московското дворче, където тичах след безпомощния, поддал се на зова Егор...

Вложих толкова Сила в менталната атака, че ако я бях използвал за файърбол, той щеше да прониже трийсетина къщи и да удари крепостната стена на древният шотландски замък.

Очите на Брус побеляха и се обезцветиха. Черният тунел беше изгорен от бяло сияние. Пред мен, поклащайки се напред-назад,

седеше съсухрен старец с младо лице. Впрочем, кожата на лицето му започна да се напуква, покри се с дребни люспички, като пърхот.

— Кой уби Виктор? — попитах аз. Силата продължаваше да тече през мен като тънко ручейче, виеше се като тънка въдица, уловила очите на вампира.

Той мълчеше, само продължаваше да се поклаща в креслото. Да не съм му изгорил мозъка... или каквото има там вместо мозък? Добро начало на неофициално разследване!

— Знаеш ли кой уби Виктор? — преформулирах въпроса си аз.

— Не. — тихо отговори Брус.

— Имаш ли някакви предположения по този въпрос?

— Да... две. Млад... млада... не се е сдържала... Гастролъор... вампир...

— Какво още знаеш за това убийство?

Мълчание. Сякаш си подрежда мислите преди да започне дълга реч.

— Знаеш ли нещо, което не знаят сътрудниците на градските Патрули?

— Не...

Спрях потока Сила. Отпуснах се в креслото.

Какво да правя сега? Ами ако подаде жалба в Дневният Патрул? Непровокирано нападение, разпит...

Брус продължи да се поклаща в креслото още минута. После трепна и погледът му стана по-осмислен.

Осмислен и жалък.

— Моля за извинение, Светъл. — тихо каза той. — Поднасям своите извинения.

Трябвах ми няколко секунди, за да разбера.

Господарят на вампирите — това не е просто най-силният, най-ловкият и най-умният кръвопиец. Това е и този, който никога не е търпял поражение.

За мен жалбата на Брус би предизвикала големи неприятности. Но за него — загуба на статуса.

А този вежлив древен юноша е много честолюбив.

— Приемам извиненията, Господарю. — отговорих аз. — Нека случилото се остане между нас.

Брус облиза устните си. Лицето му порозовяваше, придобивайки предишната миловидност. Гласът му укрепна — той също разбра, че нямам интерес да разгласявам случилото се.

— Но бих помолил, — в последната дума имаше и подчертаване, и отровна ненавист, — да не повтаряте повече тази атака, Светъл. Агресията не беше провокирана.

— Ти ме предизвика на дуел.

— Де-юре — не. — бързо отвърна Брус. — Ритуалът на предизвикателството не беше спазен.

— Де-факто — да. Ще притесняваме ли Инквизицията?

Той примигна. И отново се превърна в предишният гостоприемен домакин.

— Добре, Светъл. Кой помни старото...

Брус се надигна — и леко се олюля. Отиде до вратата. Като излезе, се обърна и с видимо неудоволствие каза:

— Моят дом е твой дом. Тази стая е твое жилище и аз няма да вляза без покана.

А тази древна легенда, колкото и да е странно, е истина. Вампирите не могат да влязат в чужд дом без покана. Никой не знае защо е така.

Вратата се затвори. Аз пуснах креслото — на белия атлас останаха мокри отпечатащи от длани. Тъмни отпечатащи.

Лошо, когато не спиш нощем. Нервите започват да се изопват.

Но затова пък със сигурност знам, че Господарят на вампирите в Единбург няма никаква информация за убиеца.

Разопаковах си багажа. Вдигнах един светъл ленен костюм, две чисти ризи. Погледнах през прозореца. Поклатих глава. Извадих шорти и тениска с надпис „Нощен Патрул“. Хулиганство, разбира се, но малко ли странни надписи има по тениските?

После вниманието ми беше привлечен от калиграфски текст в рамка на стената. Вече забелязах една такава рамка долу и една на стълбите — да не би из целия хотел да ги има? Приблжих се и с удивление прочетох:

*By oppression's woes and pains,
By your sons in servile chains,*

*We will drain our dearest veins
But they shall be free!*^[4]

— Ама че кучи син! — казах аз. Почти с възхищение. Дори хората, отсядащи в хотела, не биха заподозрели нищо!

Без съмнение, Брус имаше същото чувство за хумор като вампира, изсмукал жертвата си в атракциона „Замъка на вампирите“. Прекрасен кандидат за ролята на убиец.

Само че има един проблем — след такъв удар, какъвто получи, Брус просто не можеше да лъже.

---

[1] Тази история е описана в първата част на книгата „Нощен Патрул“. Бел.авт. ↑

[2] Килт — традиционна мъжка шотландска пола. Бел.прев. ↑

[3] „Highlander Blood“ (англ) — „Шотландска кръв“. Всъщност „Highlander“ означава „шотландски планинец“, но и този превод е достатъчно точен. Бел.прев. ↑

[4] Робърт Бърнс; съвсем приблизителен превод (по смисъл):

*Заради скръбта и болката от нашия гнет,
Заради синовете ни в робски вериги,
Ще пресушим нашите скъпоценни вени,
Но те трябва да бъдат освободени!*

Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Туристите са най-ужасната порода хора. Понякога имам смътното подозрение, че всеки народ изпраща зад граница най-неприятните си представители — най-шумните, най-невъзпитаните, най-небрежните. Но сигурно нещата са по-прости. Сигурно в главата на всеки човек сработва таен превключвател „работа-почивка“ и изключва осемдесет процента от мозъка.

Впрочем, и останалите двайсет са повече от достатъчни за почивка.

Аз вървах сред тълпата, която бавно се придвижваше към замъка на хълма. Не, не възнамерявах да изучавам суровата обител на гордите шотландски крале. Просто исках да почувствам атмосферата на града.

Атмосферата ми хареса. Както във всяко туристическо място, веселието беше отчасти изкуствено, понякога — предизвикано от алкохола. И все пак хората наоколо се радваха на живота, усмихваха се и за кратко забравяха тегобите си.

Автомобили почти нямаше, повечето бяха таксита. Хората се придвижваха пеша — потоците, вървящи към замъка и обратно, се смесваха, завъртаха се около играещите посред улицата артисти, тънки ручейчета се вливаха в пъбовете, изтичаха през вратите на магазините. Безкрайна човешка река.

Прекрасно място за Светъл Различен. Макар и уморително.

Свивайки в пресечката, аз бавно се спуснах надолу, към оврага, разделящ града на нова и стара част. Тук също имаше и пъбове, и лавки за сувенири. Но туристите бяха по-малко, ритъмът на карнавала затихна. Проверих картата — това беше по-лесно, отколкото да използвам магия — и тръгнах към моста над широкия овраг, който някога е бил езерото Лох-Нор. Сега езерото-овраг беше достигнало последния етап от еволюцията и се бе превърнало в парк, място за разходка на гражданите и онези туристи, на които са им омръзнали шума и суетата.

На моста отново беше пълно с туристи. Окупирали двуетажните екскурзионни автобуси, наблюдаваха уличните артисти, ядяха

сладолед, замислено разглеждайки стария замък на хълма.

А на полянката играеха, размахвайки саби, казаци.

Покорявайки се на срамежливото любопитство, с което мотаещият се турист гледа работещите в чужбина сънародници, аз се приближих към тях.

Яркочервени ризи. Широки шалвари. Саби от титанова сплав — за да проблясват красиво при фехтовката и за да се размахват по-лесно. Застинали усмивки.

Четирима мъже танцуваха и приклякваша.

И разговаряха — макар и с украински акцент, но на чист руски език. Може даже да се каже — на таен език. В по-цензуриран вариант това би звучало така:

— Твоята мама! — процеждаше през зъби бодро подскачащият фалшив казак. — Мърдай, мършо! Дръж ритъма, капут спукан!

— Я върви на...! — без да престава да се усмихва, му отвръщаше втория — Не се мотай, махай с ръце, кинтите бягат!

— Таня, кучко! — подхващаше третия. — Излизай!

Момиче с рокля на цветя започна да танцува, давайки малка почивка на „казаците“. Но все пак успя да отвърне достойно:

— Козли такива, цялата подгизнах, а вие си чешете яйцата!

Започнах да се измъквам от жужащата с камери и щракащата с фотоапарати тълпа. До мен някакво момче отчетливо попита на руски своя спътник:

— Направо ужас... винаги ли псуват така, как мислиш?

Да, интересен въпрос. Винаги ли? Или само в чужбина? Всички? Или само нашите? С тази наивна и странна вяра, че никой извън Русия не знае руски?

По-добре да си мисля, че така си общуват всички улични артисти.

Автобуси.

Туристи.

Пъбове.

Магазини.

Обикаля мим, опипвайки несъществуващите стени — тъжен човек в невидим лабиринт.

Невъзмутим негър в килт свири на саксофон.

Разбрах защо не бързам към „Шотландските подземия“. Трябва да попия този град. Да го почувствам — с кожата, с тялото си... с кръвта във вените си.

Ще пообиколя с тълпата още малко. А после ще си купя билет и ще отида в стаята на страха.

Атракциона не работеше. На каменните опори на моста имаше огромна рекламна табела. Стилизираната като „вход в древно подземие“ двукрила врата беше отворена, но на нивото на гърдите беше опъната връвчица. На нея висеше табелка, която вежливо уведомяваше, че атракциона е закрит по технически причини.

Честно казано, бях учуден. Виктор е бил убит преди пет дена. Достатъчен срок за всяко полицейско разследване. А Нощният Патрул на Единбург би огледал всичко необходимо дори без да уведомява хората.

Но — затворено...

Свивайки рамене, аз повдигнах връвта, гмурнах се под нея и започнах да се спускам по тясна и тъмна стълба. Металните решетъчни стъпала кънтяха глухо под краката ми. След два „етажа“ се появиха тоалетни, после — тесен коридор със затворени каси. Нарядко светеха лампи, но сигурно не бяха онези, които създават мрачна атмосфера за посетителите. Обикновени бледи енергоспестяващи лампи.

— Има ли някой жив? — извиках аз на английски и сам се поразих от двусмислеността на думите си. — Хей... има ли някой... Различен?

Тишина.

Минах през няколко стаи. На стените висяха портрети на хора със зверски мутри. Текстове в рамки разказваха за престъпници, манияци, човекоядци, чернокнижници. В шкафовете — груби фалшификати на отрязани ръце и крака, колби с тъмни течности, инструменти за изтезания. От любопитство ги погледнах през Сумрака. Фалшификат — с тях не са измъчвали никого, нямаше ни най-малки остатъчни следи от страдание.

Прозях се.

Над главата ми бяха опънати въжета, които трябваше да изобразяват паяжина. Върху тях — окачени дрипи, още по-нагоре се виждаше метален таван с нитове колкото чинии. Атракционът беше приспособен от чисто утилитарно, техническо помещение.

Нещо ме тревожеше...

— Има ли някой? Живи или мъртви, обадете се! — отново повиках аз. Отново не дочаках отговор. Не, все пак какво ме притесни? Току-що... някаква неправилност... когато гледах през Сумрака...

Аз отново се огледах, използвайки сумрачното си зрение.

Точно така! Ето го несъответствието!

Наоколо нямаше син мъх — безобидния, но неприятен паразит. Той расте на първия слой на Сумрака, единственият постоянен обитател на тази сива, скрита част на мирозданието. Тук, където хората постоянно изпитваха страх, дори и несериозен, панаирен, синият мъх трябва да е плъзнал навсякъде. Да виси от тавана като мъхест сталактит, да застила пода с отвратително мърдащ килим, да украсява стените.

Но мъх нямаше.

Някой редовно чисти помещението? Изгаря го — ако е Светъл, или го замразява — ако е Тъмен?

Какво пък, ако сред сътрудниците има Различен, това ще ми помогне.

Сякаш в отговор на мислите ми се чува стъпки. Бързи — сякаш някой беше чул виковете ми и бързаше отдалеч, през лабиринта от гипсокартонени прегради. Минаха още няколко секунди и оцветената в черно врата, водеща от това помещение към следващото, се отвори.

И влезе вампир.

Не истински, разбира се. Обикновена човешка аура.

Маскиран.

Черен плащ, гумени зъби в устата, блед грим на лицето. Много качествен грим. Само рижите къдрави коси не пасваха в картинката. Сигурно му е писнало да слага черната перука по време на работа. Не съответстваше и пластмасовата бутилка с минерална вода, от която гостът тъкмо смяташе да отпие.

Момчето ме видя и се намръщи. Добродушното лице стана ако не зло, то строго, назидателно. Той вдигна ръка към устата си и се

извърна за секунда. Когато отново ме погледна, вампирските зъби бяха изчезнали.

— Господине?

— Тук ли работите? — попитах аз. Не ми се искаше да използвам магия и да пречупвам волята му. Винаги можеш да се разбереш просто така. По човешки.

— Да, но атракциона е затворен. Временно.

— Заради убийството ли? — попитах аз.

Момчето се намръщи. Сега вече със сигурност не беше дружелюбен.

— Господине, не знам кой сте... Това е частна собственост. В момента е затворена за посетители. Моля ви, да тръгваме към изхода.

Той направи крачка към мен и дори протегна ръка, с целия си вид изразявайки готовност да ме изгони със сила.

— Бяхте ли тук, когато убиха Виктор Прохоров? — попитах аз.

— Кой сте вие, всъщност? — Момчето се напрегна.

— Негов приятел. Днес долетях от Русия.

Лицето на момчето се промени. Започна да отстъпва, докато не опря гръб във вратата, от която дойде. Бутна я, но вратата не се отвори. Признавам, вината за това беше моя.

Сега вече момчето се паникьоса.

— Господине... не съм виновен! Всички тъгуваме за смъртта на Виктор! Господине... товарищ!

Последната дума я каза на руски. От кой ли стар екшън я е запомнил?

— Ама какво ви е? — Вече се разстроих и аз. Приблжих се към него. Нима ми провървя и случайно се натъкнах на човека, който знае нещо, който е замесен в убийството? Иначе защо е тази паника?

— Не ме убивайте, не съм виновен! — изтърси момчето. Сега кожата му беше по-бяла и от грима. — Товарищ! Спутник, водка, перестройка! Горбачов!

— Виж, за последната дума в Русия направо могат да те убият. — промърморих аз и бръкнах в джоба за цигарите.

Фразата се оказа много неподходяща. И движението не беше по-добро. Очите на момчето се подбелиха и той рухна на земята. Бутилката с минерална вода падна до него.

От чист инат все пак се справих и без магия. Помогнаха потупванията по бузите и глътка вода. А после — грижливо предложената цигара.

— Лесно ти е да се смееш. — мрачно каза момчето, когато двамата се разположихме на фалшивите кресла за измъчване. На седалката имаше дупка, в която заплашително се спотайваше кол на храпово колело. — Смешно ти е на теб...

— Не се смея. — казах аз.

— Смееш се, но наум. — Момчето дръпна жадно от цигарата. Протегна ми ръка: — Жан.

— Антон. А пък аз си помислих, че си шотландец.

Жан тръсна къдриците си с лека гордост.

— Не... френцузин. От Нант съм.

— Учиш ли тук?

— Заработвам малко.

— Слушай, а защо си облякъл този идиотски костюм? — попитах аз. — Нали няма посетители.

Жан се изчерви — бързо, както могат само рижите и албиносите.

— Шефът ме остави да дежуря днес, докато не отворят атракциона. Чакам... ако полицията поиска да провери още нещо. Но сам ми е неудобно. В костюма... ми е по-спокойно.

— Едва не се насрах. — оплаках се аз. Няма нищо по-хубаво за снемане на стрес от такива долнопробни приказки. — А ти от какво се изплаши?

Жан ме погледна накриво. Вдигна рамене:

— А откъде да знам? Тук убиха момчето. Сякаш ние сме виновни за нещо... но за какво? А той е руснак! Малко ли... всички знаят как свършва това... Започнахме да обсъждаме, първо на шега... После някак по-сериозно. Ами ако дойде бащата, брата или някой приятел... и започне да трепе всички.

— Ето какво било. — съобрах аз. — Е... мога да те уверя, че в Русия кръвното отмъщение не е много разпространено. Между другото, при шотландците също го има.

— Ами аз какво казвам? — непоследователно се съгласи Жан. — Истинско варварство. Диващина! Двайсет и първи век, цивилизован свят...

— И прерязано гърло. — продължих аз. — Какво все пак стана с Виктор?

Момчето отново ме погледна накриво. Дръпна от цигарата си и поклати глава:

— Струва ми се, че лъжеш. Не си приятел на Виктор. Ти си от руското КГБ. Изпратили са те да разследваш убийството. Нали?

Този май наистина е прекалил с гледането на екшъни. Досмеша ме.

— Нали разбираш, Жан, — полугласно казах аз, — че нямам право да отговоря на въпроса ти.

Французина закима сериозно. После грижливо изгаси цигарата на пода.

— Да тръгваме, руснако. Ще ти покажа мястото. Само че повече не пуши, че наоколо всичко е от парцали и картон — ще пламне като барут!

Той бутна вратата и тя, разбира се, се отвори леко. Жан я огледа замислено и сви рамене. Минахме през още няколко стаи.

— Ето го проклетият вампирски замък. — мрачно каза Жан. Опипа стената, щракна ключа — и светлината стана доста по-силна.

Да, тук тъмнината е по-подходяща. Без нея атракциона изглеждаше просто нелепо. „Кървавата река“, по която трябваше да се плува към вампирите, представляваше дълъг метален жлеб, широк около три метра. Жлебът беше запълнен с вода.

Плитко.

Горе-долу до коленете.

Металната баржа, разбира се, не плаваше по водата. Бутнах я с крак и разбрах, че лодката стои на дъното на някакви колела. Под водата се виждаше и металното въже, което дърпаше лодката от единия „пристан“ до другия. Общата дължина на жлеба не беше повече от петнайсет метра. В средата на пътя желязното корито се скриваше в стая, оградена с тежки завеси (сега отдръпнати). Под тавана на стаята се виждаше внушително голям вентилатор. На едната стена беше грубо нарисован мрачен замък, стоящ на скала.

Минах по носа на баржата и надникнах в тъмната стая. Да, много идиотско място за да се простиш с живота си. Така... след пет дни следите може да са изчезнали, но все пак ще опитам.

Погледът през Сумрака не помогна. Открих слаби следи на Различни — Светли и Тъмни, но това бяха експертите на Патрулите, разследващи мястото. Нямаше никакви признаци за „вампирска пътечка“. Но еманациите на смъртта се усещаха. И доста явно — сякаш не бяха минали пет дни, а най-много час-два. Ох, лошо е умирало момчето...

— А кой озвучава? — попитах аз. — Сигурно се чуват разни „ох“ и „ах“, страшен вой? Не може да возите туристите в тишина?

— Запис. — тъжно каза Жан. — Ето там има високоговорители, там също...

— И никой не наглежда туристите? — попитах аз. — Ами ако на някой му стане лошо?

— Наглеждаме ги. — неохотно призна Жан. — Виждате ли там, отляво, дупката в стената? Там задължително има някой и наблюдава.

— В тъмното?

— С прибор за нощно виждане... — Жан се смути. — Обикновена камера с режим за нощни снимки. Стоиш и гледаш екрана...

— Аха... — кимнах аз. — И какво видя, когато убиваха Виктор?

Дали се беше поуспокоил, или беше се примирил, но не отрече нищо. Само попита:

— Защо решихте, че съм бил аз?

— Защото си в костюм на вампир. Ами ако някой от посетителите също снима с камера с нощен режим? За това е и гримът, нали? Мисля че всеки от вас си има някаква роля, значи по време на представлението си носил този костюм и си бил наблизо.

Жан кимна:

— Да, така е. Бях там. Само че нищо не видях, вярвайте ми. Всички седяха спокойно. Никой не нападеше, никой не се приближаваше.

Не му обясних, че гладният вампир (а той трябва да бъде много гладен, за да ловува толкова нагло) не може да бъде заснет на нощен режим — такива снимки се правят с инфрачервени лъчи. А гладният вампир не е по-топъл от околната среда. Може би ще има леки следи по лентата...

— Записвахте ли?

— Не, разбира се. Защо да хабим лентата?

Клекнах и потопих ръка във водата. Водата беше хладна и застояла. Явно никой не си беше направил труда да я смени... впрочем, ако разследването не е приключило, тогава ясно...

— Видяхте ли нещо? — с любопитство попита Жан.

Не отговорих. Гледах към водата през спуснатите си клепачи. Гледах със сумрачния поглед, който прониква през реалността в същината на нещата.

Жлебът беше пълен с мътни кристали. По кристалите имаше кървавочервени жилки. На дъното на жлеба се въртеше оранжева утайка.

Във водата имаше човешка кръв.

Много кръв.

Около четири литра.

Ето значи откъде са тези силни еманации на смъртта. Кръвта помни най-много от всичко на света.

Ако в полицията са се сетили да направят добър анализ на водата, са разбрали, че цялата кръв на Виктор е изсипана в канавката. Че никакви вампири не са замесени в престъплението.

Впрочем, полицията не е търсила вампири. Сигурно и анализ са направили. А ако не са, то просто защото не са се съмнявали в резултата. По гърлото — храс, кръвта зад борда — бълбук... Само на Различен може да хрумне идиотската мисъл да търси вампир в атракциона!

— Кутийката просто се отваряла. — измърморих аз докато се надигах. — Мамка му...

Да, жестоко убийство. И на убиеца е присъщ доста черен хумор. Само че това вече не е наша работа. Нека полицията в Единбург да води своето разследване.

Тогава защо са убили момчето? Уви, глупав въпрос. За смъртта съществуват доста повече причини, отколкото за живота. Момчето е младо, горещи се. Бащата — бизнесмен и политик. Може да е пострадал по собствена вина, заради делата на баща си и изобщо без причина.

Да, Хесер и Завулон се изложиха едновременно. Видяха опасност там, където я няма и никога не я е имало.

— Благодаря за помощта. — казах аз на Жан. — Аз ще тръгна.

— Все пак си руски полицай. — с удовлетворение каза Жан. — Забеляза ли нещо?

Усмивайки се многозначително, аз поклатих глава.

Жан въздъхна:

— Ще те изпратя, Антоне.

Близо до „Подземята“ имаше симпатичен пъб с името „Дърдавец^[1] и флагче“. Три малки залички с общи части, тъмни стени и таван, стари лампи, бирени халби, картини. Бар-стойка с десетина крана и цяла батарея бутилки — само уискито беше поне петдесет вида. Тук имаше всичко, което може да ти хрумне при думата „шотландски пъб“, за радост на многоезичните туристи.

Спомних си думите на Семьон и си поръчах хагис и супата на деня. Взех от барманката — масивна, с ръце, напомпани от непрекъснатата работа с бирените кранове, — халба „Гинес“. Отидох в далечната зала — най-малката, където имаше свободна маса. До мен обядваха група японци. През още една маса, до прозореца, пиеше бира мустакат, пълен, възрастен господин, явно местен. Видът му беше унил, като на московчанин, който по погрешка се е озовал на Червения площад. Отнякъде се дочуваше музика, за щастие — тиха и мелодична.

Супата се оказа обикновен бульон с яйце и сухари, хагиса — просто шотландския вариант на телешки салам. Но аз изядох и супата, и хагиса, и полагащите се към него пържени картофки, след което счетох туристическата програма за изпълнена.

Най-много ми хареса бирата. Допих си халбата и позвъних в къщи. Поговорих малко със Светлана и й съобщих, че няма да се задържам много — всичко се разреши много бързо.

Преди да позвъня на началника на единбургския Нощен Патрул, си взех още една халба бира. Намерих в телефонния списък номера на Фома Лермонт и го набрах.

— Слушам ви. — вежливо ми отговориха след две позвънявания. И интересно — отговориха ми на руски.

— Добър ден, Томас. — казах аз, решавайки все пак да не използвам руското име Фома. — Казвам се Антон Городецки и съм ваш колега от Москва. Хесер ме помоли да ви предам много поздрави.

Всичко това ужасно приличаше на лоша шпионска история. Дори се намръщих.

— Здравейте, Антоне. — непринудено ми отвърнаха. — Тъкмо очаквах вашето позвъняване. Как мина пътуването?

— Прекрасно. Настаних се в симпатично хотелче, малко тъмничко, но затова пък е в центъра. Разходих се из града и малко под града. — Вече бях набрал инерция. Оказа се доста забавно да говориш с езопов език. — Може ли да се срещнем?

— Разбира се, Антоне. Сега ще дойда при вас. — обеща събеседникът ми. — Макар че... може би вие ще се преместите при мен? Мястото ми е доста уютно.

Вдигнах глава и погледнах възрастния господин, седящ до прозореца. Високо чело, гъсти вежди, остра брадичка, умни иронични очи. Господинът прибра мобилния телефон в джоба си и с жест посочи към свободният стол.

Да, имаха много общо с Хесер. Не във външния вид, разбира се, а в маниера на общуване. Сигурно Томас Лермонт се справя със самозабравилите се подчинени не по-зле от Борис Игнatieвич.

Взех си халбата и се преместих на масата на ръководителя на единбургския Нощен Патрул.

— Наричай ме Фома. — първи заговори той. — Ще ми е приятно да си спомня за Хесер.

— Отдавна ли се познавате?

— Отдавна. Хесер има и по-стари приятели, аз — не... Много съм чувал за тебе, Антоне.

Замълчах. Нямах какво да отговоря, до вчера не бях чувал за ръководителя на единбургския Нощен Патрул.

— Говорил си с Брус. Как ти се стори нашия Господар на вампирите?

Позабавих се с отговора, формулирайки своите впечатления:

— Зъл, нещастен, ироничен. Но те всички са зли, нещастни и иронични. Разбира се, не е убивал Виктор.

— Ти си го притиснал. — не попита, а констатира Фома.

— Да. Така се получи. Той не знае нищо.

— Не се оправдавай. — Лермонт отпи от бирата си. — Получи се много удачно. Самолюбието ще го накара да мълчи, а ние получихме информация... Добре, какво видя в „Шотландските подземия“?

— Страшилка за деца. Атракциона е затворен, но успях да поговоря с един от актьорите. И да огледам местопроизшествието.

— Е? — оживи се Лермонт. — И какво разбра, Антоне?

Годините общуване с Хесер не бяха минали напразно. Сега моментално усещах кога властната началническа ръка възнамерява да бутне в калта самодоволният млад маг.

— Тази „Кървава ръка“, където са заклали Виктор... — Погледнах към невъзмутимия Лермонт. Коригирах се: — Където са убили Виктор. Във водата има кръв. Много човешка кръв. Изглежда, че не вампир е източил кръвта на момчето. Срязали са му артерията и са го държали, докато кръвта се е изливала в канавката. Но трябва да се направи анализ на водата. Може да привлечем и полицията, да направят ДНК-анализ...

— Ох, тази ваша вяра в технологиите. — Фома се намръщи. — В канавката е кръвта на Виктор. Проверихме още първият ден. Най-елементарна магия за подобие, достатъчно е пето ниво на Силата.

Но аз не възнамерявах да се предавам. Общуването с Хесер ме е научило и на изкуството да се измъквам.

— За нас не е интересно, но трябва да подскажем тази идея на полицията. Нека и те да разберат, че кръвта е изсипана в канавката. Това ще им помогне в разследването, а едновременно с това ще пресече всички слухове за вампири.

— Нашата полиция е много добра. — спокойно каза Фома. — Те също са проверили всичко и водят разследване. А пресичането на глупави слухове не е в тяхната компетенция. Кого го интересуват глупавите „жълти“ вестници...

Аз се ободрих. Каквото и да говорим, аз бързо и точно проведох правилното разследване.

— Предполагам, че нашето вмешателство вече не е необходимо. — казах аз. — Убийството е зло, но нека хората сами се борят със своето зло. Наистина, жалко за момчето...

Фома кимна и отпи още бира. После каза:

— Жалко за момчето, да... Антоне, а какво да правим с ухапването?

— Какво ухапване?

Фома леко се наведе през масата и каза шепнешком:

— На шията на Виктор няма рана, Антоне. Това са следи от вампирски зъби, без никакво съмнение. Лошо, нали?

Почувствах как ушите ми пламнаха. Попитах глупаво:

— Сигурно ли е?

— Напълно. Е, откъде убиецът ще знае устройството и функциите на вампирският зъб с такава точност? Латералните жлебове, каналите на Дракула, винтовото усукване при проникване...

Вече гореше цялото ми лице. Сякаш най-вече видях класната стая, в която някога се учих, Полина Василевна с показалката и големият гумен макет на масата: нещо остро, усукано, завито като тирбушон, с бяла пластмасова табелка, на която с черни букви пишеше: „Десен очен (работен) зъб на вампир. Макет. Мащаб 25:1“. Някога макетът се движеше, при натискане на бутон се удължаваше и започваше да се върти. Но моторчето бе изгоряло отдавна, никой не си направи труда да го поправи и зъбът бе застинал завинаги между маскировъчно и работно положение.

— Прибързах с изводите. — признах аз. — Вината е моя, господин Лермонт.

— Не си виновен, просто ти се е искало да не замесени Различни. — великодушно каза Фома. — Ако беше прегледал резултатите от аутопсията, щеше да разбереш, че версията ти е неправилна. Е, какво ще кажеш?

— Ако вампирът е бил много гладен и е изсмукал човека докрай, — аз се намръщих, — то би могъл и да повърне. Но не всичката кръв... Във водата имаше ли следи от анестезиращ разтвор?

— Нямаше. — Фома кимна одобрително. — Впрочем, това няма значение, вампирът може да е бързал и да е минал без обезболяване.

— Могъл е. — съгласих се аз. — Значи или му е прилошало, или го е ухапал и го е държал, докато му изтече кръвта. Но защо?

— За да заблуди всички и да обърка разследването.

— В това няма никакъв смисъл. — аз поклатих глава. — Защо да объркава? Защо едновременно оставя следи от вампирско ухапване и излива кръвта? Те се отнасят много грижливо към нея, не я изливат напразно. Нашите вампири даже имат поговорка, за новаците: „Пролял си кръв на земята — все едно си ударил майка си“.

— Винаги може да се намери смисъл. — наставнически каза Фома. — Например — убиецът-вампир е трябвало да насочи

подозренията към млад и гладен вампир. Затова е ухапал момчето, но не е пил, а е излял кръвта, надявайки се, че няма да я открият. Или вампирът е бил гладен, ухапал го е, но веднага се е опомнил и е предпочел да излее кръвта, за да създаде видимост за фалшификация на данните...

Напълно увлечен, аз замахих с ръце, чувствайки се сякаш разговарям с Хесер:

— Стига, Бо... Фома! Могат да се измислят много версии, но още не съм срещал гладен вампир, който би се отказал от кръвта, след като е забил зъбите си. Това е безполезен спор. Много по-важно е защо са убили момчето. Случайна жертва? Тогава наистина трябва да търсим гастролиращ вампир. Или някой е искал да убие именно Виктор?

— Вампирът може да убие човек с един удар. — каза Фома. — Дори без да го докосва. Защо да оставя следи? Виктор можеше да умре от сърдечен удар и никой нямаше да заподозре нищо.

— Съгласен съм. — кимнах аз. — Тогава... тогава вашият Господар е прав. Това е някакъв гастролиращ вампир, а момчето му е попаднало случайно. Ухапал го е, изпил го е, изплашил се е, повърнал е кръвта...

— Така изглежда. — съгласи се Фома. — Но нещо ме тревожи, Антоне.

Мълчаливо допихме бирата си.

— Опитвахте ли да снемете следи от тялото? — попитах аз.

Нямаше нужда да уточнявам, че имах предвид отпечатък от аурата.

— На мъртвец — от мъртвец? — Фома скептично поклати глава. — Никога не сме успявали. Но опитвахме, да. Нямаше следи... Кажете ми патрулен, а какво друго необичайно видях в „Подземията“?

— Там работят Различни. — казах аз. — Никъде няма син мъх, а мястото е пълно с емоции. Някой почиства редовно.

— Там не работят Различни. — измърмори Фома. — Там не расте син мъх.

Погледнах недоверчиво към Фома.

— Опитахме се да внесем отвън. Изсхва и се разпада до един час. Такава природна аномалия...

— Ами... случва се, сигурно. — казах аз, отбелязвайки си мислено, че трябва да се поровя в архивите.

— Случва се. — призна Фома. — Антоне, искам да те помоля да не спираш разследването си. Нещо ме тревожи. Опитай да поговориш с приятелката на Виктор.

— Момичето още ли е тук?

— Разбира се. Полицията я помоли да не напуска града. Хотел „Апекс-Сити“, тук наблизо. Предполагам, че за теб ще е по-лесно да установиш контакт с нея.

— Подозирате ли я в нещо?

Фома поклати глава:

— Обикновен човек... Не, работата е друга. Тя преживява тежко смъртта на любовника си, охотно сътрудничи с полицията. Мой сътрудник също разговаря с нея... под прикритието на следовател. Но може би някой сънародник по-лесно би установил контакт с нея. Ами ако тя си спомни още нещо? Жест, поглед, дума — някаква дреболия. Изобщо не искам да прекратявам това разследване и да оставя всичко на полицията.

— Добре би било да се срещна и със собственика на „Шотландските подземия“. — казах аз.

— Това няма да помогне с нищо. — отхвърли предложението ми Фома.

— Защо?

— Защото тези глупави „Подземия“ са мои! — с отвращение каза Фома.

— А... — Аз се запънах. — Е... но тогава...

— Какво тогава? Имам малък холдинг, „Scottish colours“, занимава се с туризъм. Нашият Нощен Патрул е акционер на холдинга, печалбите финансират оперативната ни дейност. Организираме музикални и циркови изпълнения, притежаваме части от няколко ресторанта, четири пъба, „Шотландските Подземия“, три екскурзионни автобуса и агентство, което вози туристи до езерото. А от какво друго да правим пари? — Той се усмихна. — Цял Единбург живее за сметка на туристите. Ако се окажеш в Глазгоу, в покрайнините — не се плаши. Ще видиш рушащи се сгради, затворени ресторанти, бездействащи заводи. Промислеността умира. В Европа е неизгодно да се произвеждат стоки, в Европа е изгодно да предлагаш

услуги. Какво му остава на стария бард, освен да организира концерти и атракциони?

— Разбирам, просто се изненадах...

— Там не работят Различни. — повтори Фома. — Странно място е това... не расте син мъх... затова някога купих тази земя. Но нищо необичайно не открих.

— Тогава може би това убийство е удар срещу вас? — попитах аз. — Срещу вас лично и срещу Нощният Патрул на Единбург. Някой иска да компрометира Светлите?

Фома се усмихна и се надигна от стола.

— Точно за това ми трябваш, Антоне. За да участва в разследването силен маг отвън. Поговори с Валерия, става ли? И не отлагай.

Но се наложи да отложи срещата с Валерия.

Вече приближавайки се към хотела, аз видях поредната тълпа туристи, събрала се около поредния артист. Над главите на хората излитаха като дъга малки разноцветни топчета — и неизвестно защо веднага разбрах кого ще видя. Въпреки, че Егор се нарече илюзионист, а не жонгльор.

Всъщност артистите там бяха петима. Трима младежи в ярки „циркови“ дрехи в момента почиваха. Младо момиче с развяваща се полупрозрачна рокля обхождаше зрителите с поднос, който доста охотно се пълнеше с монети и банкноти.

В момента „играеше“ само Егор. Той беше с черен костюм, бяла риза, папийонка — елегантен и подчертано разграничен от ярката, лятно облечена тълпа.

Егор жонглираше с цветни топчета. Не, не просто жонглираше... Дясната му ръка сякаш изстрелваше във въздуха червени, сини и зелени топчета, не по-големи от вишна. Отворената му длан се обръщаше преднамерено бавно, демонстрирайки, че в нея няма нищо. После пръстите се свиваха, ръката рязко се вдигаше нагоре — и във въздуха се издигаше поредното топче. Лявата ръка ловеше падащите топчета, скриваше ги в юмрук, прекъсваше дъгата и моментално се отваряше — празна.

Топчетата се появяваха от нищото и изчезваха в нищото. Те ставаха все повече — сякаш Егор не успяваше да извади от въздуха всичко, което подхвърляше. Цветната парабола ставаше все по-ярка и по-плътна, превръщаше се в цветен шнур. Движенията на пръстите му се ускориха дотолкова, че вече излязоха извън пределите и на най-ловкия жонгльор. Зрителите затаиха дъх. Уличният шум приближаваше към замрялата тълпа — и затихваше като прибой от далечно море. Цветният шнур проблясваше в ръцете на Егор.

Напрежението нарастваше. Момичето спря да събира пари — и без това вече никой не я гледаше, — обърна се към Егор и го загледа с влюбени възторжени очи.

Егор рязко тръсна ръце — и в тях се появи трептяща разноцветна лента.

Зрителите започнаха да аплодираха, сякаш събудени от сън.

Спомних си старият анекдот за фокусника, който кандидатствал за работа в цирка: „Излизам на сцената и жонглирам с разноцветни рибки, представяте ли си? После те излитат до самия купол — и изчезват. Само че още не съм измислил как да направя това...“

Бедният глупав фокусник. За да направиш това, трябва да си Различен. Дори и неинициран.

Всъщност, дори без инициация, без първо влизане в Сумрака, Различният е способен на повече неща от обикновения човек. А при Егор всичко е по-сложно. В детството си той влезе в Сумрака. Дори достигна второ ниво, макар и с помощта на чужда Сила; неговите способности са минимални.

Но той избягна окончателната инициализация. И остана такъв, какъвто е — неопределил се Различен, не умеещ съзнателно да контролира възможностите си, непривързан нито към Светлината, нито към Тъмнината. Неговата Книга на Съдбата беше пренаписана, върнаха го в изходното състояние, дадоха му възможност отново да избира — но той се отказа от избора.

И реши, че е обикновен човек.

Дори самият Егор не разбира как прави своя номер. Той смята, че много ловко жонглира с топчетата, прехвърляйки ги незабележимо от ръка в ръка, преди отново да ги хвърли нагоре. А после много ловко подменя топчетата с някаква специална лента, утежнена на няколко места за удобство.

Всъщност такъв фокус е невъзможен.

Но Егор е сигурен, че прави номера без всякаква магия. Като обикновен ловък човек.

Зрителите ръкопляскаха. На лицата им имаше жив, неподправен възторг, какъвто можеш да видиш в цирка само у децата. За миг светът за тях стана вълшебен и удивителен.

Те не знаят, че той наистина е такъв — нашият свят...

Егор се поклони и бързо мина по кръга — не събираше пари, макар че му подаваха банкноти, а просто се вглеждаше в лицата на зрителите.

Та той се зарежда! Без да разбира, се зарежда от емоциите на зрителите!

Започнах припряно да се измъквам от тълпата. Но отзад пречеха зрители, в краката ми се мотаеха деца, в ухото ми дишаше полуголо девойче с обеци на устната. Не успях — Егор ме забеляза. И спря.

Не ми оставаше нищо друго, освен да разперя ръце.

Егор се поколеба, после прошепна нещо на вървящото след него момиче с подноса. И се връза в тълпата. Хората му правеха път, но одобрително го потупваха по рамото, говорейки нещо възхитено на различни езици.

— Извинявай, тук съм случайно. — виновно казах аз. — Изобщо не очаквах да те видя.

Той ме погледна изпитателно, после кимна:

— Вярвам ти.

Е, да, той сега е на върха на Силата си. Интуитивно чувства лъжата.

— Ще тръгвам. — казах аз. — Добро представление направи, загледах се.

— Чакай, трябва да си разквася гърлото. — Егор тръгна до мен. — Пет пъти се препотих.

Някакво любопитно момченце настоятелно го хвана за ръкава. Егор вежливо спря, разкопча маншетите на ризата си и демонстрира, че там няма нищо. После извади от въздуха сребристо топче и го връчи на недоверчивият зрител. Хлапето изписка от възторг и хукна към стоящите наблизо родители.

— Супер. — похвалих го аз. — Даваш ли представления в Москва? Бих завел дъщеря си на цирк.

— В Москва — не. — Егор се намръщи. — Знаеш ли колко е трудно да пробият у нас младите в цирка?

— Досещам се.

— Ако не си от цирково семейство, ако не си скачал на манежа от петгодишен и нямаш връзки... А ако ти предлагат работа в чужбина... — Егор се намръщи. — Да вървят по дяволите! Догодина започвам във френски цирк, сега обсъждаме договора, нека после се пукнат от яд...

Седнахме на масичка пред близкото кафе. Егор поръча чаша сок, аз — двойно еспreso. Отново ми се доспиваше.

— В крайна сметка заради мен ли си тук, или не? — рязко попита Егор.

— Та аз дори не предполагах, че летиш за Единбург! В командировка съм съвсем по друг повод!

Егор ме гледаше подозрително. После въздъхна и каза:

— Тогава извинявай. Нещо избухнах в самолета. Не харесвам твоята фирма... няма за какво да я харесвам.

— Всичко е наред. — аз протестиращо вдигнах длани. — Не се обиждам. Няма нужда да харесваш фирмата ни, тя не заслужава това.

— Ъхъ. — Егор замислено гледаше в чашата с портокалов сок. — Как е там? Още ли Хесер е начело?

— Разбира се. Бил е, е, и ще бъде.

— А как са Тигърчето и Мечока? — Егор се усмихна, сякаш си спомняше нещо хубаво. — Ожениха ли се?

— Тигърчето загина, Егор^[2]. — Аз трепнах, съобразявайки че той не знае за това. — Много неприятна история беше... всички пострадахме.

— Загинала. — замислено каза Егор. — Жалко. Тя много ми харесваше. Беше толкова силна, върколак...

— Трансформиращ се маг. — поправих го аз. — Да, силна, но много емоционална. Нахвърли се на Огледалото.

— На огледало?

— Ами... това е вид маг. Много необичаен. Понякога, ако единият Патрул започне да побеждава, на помощ на другия идва маг-Огледало. Казват, че го поражда самият Сумрак, но никой не знае със сигурност. Огледалният маг не може да бъде победен в обикновен бой,

той приема Силата на противника си и отразява всеки удар. Тогава пострадахме... и Тигърчето загина.

— А Огледалото? Убихте ли го?

— Виталий Рогоза, така се казваше... Той се развъплъти. От само себе си, това е тяхната съдба. Огледало става слаб неопределен маг, който губи паметта си, пристига на мястото, където една Сила придобива рязко преимущество над другата и застава на страната на губещата Сила. После Огледалото изчезва, разтваря се в Сумрака.

Вече говорих напълно автоматично. Мислейки за друго.

В гърдите ми растеше болезнена студена буца.

Значи, слаб и неопределен маг?

— Така му се пада. — отмъстително каза Егор. — Жалко за Тигърчето... Често се сещах за нея. И за теб, понякога.

— Наистина? — попитах аз. — Надявам се, не с лошо?

Честно казано, в момента ми беше безразлично кого и как си спомня Егор.

Слаб неопределен маг.

Пристига на мястото, където...

Разтваря се в Сумрака...

— Сърдих ти се. — призна Егор. — Но не много. Общо взето, не си виновен. Работата ти е такава... гнусна. Но се обидих, разбира се. Дори веднъж сънувах, че ти всъщност си ми баща. И че напук на теб ставам Тъмен маг и работя в Дневния Патрул^[3].

Но нали той не е загубил паметта си! Не може така еднозначно да сравнявам Рогоза и Егор.

— Смешен сън. — казах аз. — Казват, че някои сънища — това са други реалности, които се промъкват в нашето съзнание. Може би някъде и някога е било точно така. Жалко, разбира се, че си отишъл при Тъмните...

Егор помълча, после изсумтя:

— А, не. Вървете всички на... Не обичам Тъмните, не обичам Светлите. А ти идвай, Антоне! Аз съм отседнал наблизо. В „Апекс-Сити“. Ще те запозная с колегите, страхотни момчета са!

Той остави няколко монети на масата и стана.

— Отивам да работя. Моят номер е гвоздеят на програмата, без мен почти нищо няма да спечелят.

Той едва беше опитал сока си.

— Егор! — повиках го аз. — А как пристигна в Единбург? Сам ли?

Младежът ме погледна учудено.

— Не, не сам. Една фирма ме покани, „Scottish colours“. Шотландски колорит. Е, ние ѝ викаме „Скотски цветове“. Защо питаш?

— Мислех, да ти помогна, ако трябва. — без колебание излъгах аз. — Да ви намеря антрепренер^[4].

— Благодаря ти. — каза Егор с такава топлина в гласа, че бях готов да потъна вдън земя от срам. — Няма нужда, но все пак благодаря, Антоне.

Аз седях и гледах утайката на дъното на чашката. Не ми ли стигат тези съвпадения? Да погледаме на кафе?

— Скотски цветове. — измърморих аз.

В гърдите ми беше толкова студено, че вече не болеше.

---

[1] Дърдавец — птица от разред „жеравоподобни“. Среща се и в България. Бел.прев. ↑

[2] Тази история е описана във втората част на книгата „Дневен Патрул“. Бел.авт. ↑

[3] Поредният откъс от филма „Нощна Стража“. Бел.прев. ↑

[4] Антрепренер — (от фр. „entrepreneur“ — предприемач) — притежател, арендатор или собственик на частно артистично предприятие — театър, цирк и др. Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма нищо по-нелепо от това, като пристигнеш в непознат град, да си стоиш в хотелската стая. Е, може — в жегата на испанската сиеста. Или при новобрачните на сватбено пътешествие, когато размерът на леглото е по-вълнуващ от гледката през прозореца...

Впрочем, Валерия беше в безизходно положение. Полицията не ѝ разрешаваше да напусне града. А да излезе — сред веселящата се тълпа, във водовъртежа на туристите — изобщо не ѝ се искаше.

Тя веднага отвори вратата, сякаш чакаше на прага. Макар че, естествено, никой не би могъл да я предупреди — минах покрай портиера в Кръг от Невнимание.

Момичето беше само по шорти и сутиен. Да... горещо е, разбира се. Тук климатици няма дори в хубавите хотели, климатът не позволява. Горещо е — особено като си пийнеш.

— Да? — с пиянско предизвикателство каза Лера.

Черните ѝ коси бяха вързани отзад, симпатична, слабичка, доста висока.

С едната ръка държеше вратата към банята. Посещението ми я бе заварило на път към тоалетната.

— Здравейте, Лера. — вежливо казах аз. Видът ми не беше много представителен, шорти и тениска, но все пак избрах тон на „представител на органите“. — Ще разрешите ли да вляза?

— Защо не? — учуди се Лера. — Вли... — тя хлъцна. — Влизайте. Аз само... ей сега.

Тя влезе в банята, без дори да си направи труда да затвори вратата. Поклатих глава, минах покрай неоправеното легло и седнах на креслото до прозореца. Стаята беше малка, но уютна. На масичката за списания имаше бутилка уиски „Гленливет“ — изпразнена наполовина. Погледнах към банята и изпратих към Лера едно просто заклинание.

От банята се дочуха кашлящи звуци.

— Да ви помогна ли, Лера? — попитах аз, наливайки си два пръста уиски.

Лера не отговаряше. Тя повръщаше.

В мини-бара намерих студена минерална вода. Разклатих чашата на Лера — от нея лъхаше на уиски. Налях малко вода и я изсипах направо на килима. Налях още вода.

— Извинете... — момичето излезе от банята присвито, но забележително по-жива. — Аз... Извинявайте.

— Пийнете вода, Лера. — подадох ѝ чашата аз.

Симпатично момиче. Съвсем млада. И с много нещастни очи.

— Кой сте вие? — Тя жадно пресуши чашата. — Мамка му... ще ми се пръсне главата.

Тя седна в свободното кресло и притисна ръце към главата си.

Да, така никакъв разговор няма да се получи...

— Да ви помогна ли?

— Имате ли аспирин? Нещо за главоболие...

— Древен китайски масаж. — казах аз, докато ставах и отивах зад нея. — Сега болката ще мине.

— О, не вярвам в масажи, мъжете само разправят, че могат да масажират, само и само да... — започна Лера. И млъкна веднага щом докосването на ръцете ми започна да премахва болката.

Разбира се, не мога да масажирам. Затова пък с масажа мога да маскирам лечебната магия.

— Колко е хубаво... вие сте вълшебник. — измърмори Лера.

— Вълшебник съм. — съгласих се аз. — Дипломиран Светъл маг.

Така... Премахваме свиването на съдовете... вадим алкохола от кръвта... къде да го... добре, ще го пуснем през бъбреците... неутрализираме метаболитите... серотонина и адреналина са нормални... киселинния баланс на кръвта... добре, тъкмо ще намалим изработката на солна киселина в корема...

Разбира се, не мога да се меря със Светлана. Тя би направила всичко това само с едно докосване. Аз честно се трудих около три минути — Сила има, а майсторство не достига.

— Такива чудеса няма. — нервно каза Валерия. Обърна се и ме погледна.

— Има, има. — казах аз. — Сега ще ви се приходи до тоалетната. Не се притеснявайте и не се стискайте, ще пикаете през петнайсет

минути. Докато не изкарате всичката гадост от организма... Стоп. Почакайте малко.

Вгледах се внимателно. Да, наистина.

— Повече не пийте. — наредих аз. — Изобщо.

И влязох в банята — да си измия ръцете. Течащата вода отнесе от пръстите ми умората и отпечатъка на изкривената от страдание аура. Можеше да се почистя и със Сила, но народните средства са най-надеждни.

— Какво ми нареждате? — мрачно каза Лера, когато се върнах. — Благодаря, масажът ви е хубав... аз ей сега!

Почаках докато се върне от тоалетната, явно зашеметена от бързината и резултатността на започналото прочистване на организма. И когато тя седна, поясних:

— Бременна сте. Не трябва повече да пиете.

— Утре трябва да ми започне цикъла! — изтърси Лера толкова яростно, че разбрах — тя е чувствала. С женската си интуиция, без никакви задръжки, е разбрала, че е бременна. Разбрала е, отхвърлила е самата мисъл — и се напила.

— Няма да започне.

Тя не започна да спори. Дори не се поинтересува откъде съм разбрал. Сигурно го е приписала на чудесата на източната медицина. Попита:

— Защо ми е дете без мъж?

— Това вие трябва да решите. — казах аз. — Не възнамерявам да ви убеждавам в нищо.

— Кой сте вие? — попита най-накрая Лера.

— Городецки. Антон Городецки. От Москва. Аз... възложено ми е да изясня обстоятелствата около смъртта на Виктор.

Лера въздъхна. Горчиво каза:

— Виткиния татко е пуснал връзките си... А смисъл... вече...

— Да узнаем истината.

— Истината... — Момичето си наля вода и пресуши чашата. В момента организъмът ѝ с бясно темпо изпомпваше кръвта ѝ през бъбреците, отделяйки алкохола. — Виктор го уби вампир.

— Вампири няма, Лера.

— Знам. Но ако момчето казва: „Някой ми пие кръвта“, а после го намират с прехапана шия и без кръв?

В гласът ѝ зазвъняха тънки истерични нотки.

— Канавката, в която е плувала лодката, беше проверена. — казах аз. — В нея има кръв. Много кръв. Успокойте се, Лера. Никакви вампири не съществуват. Някой е убил приятеля ви. Източил му е кръвта. Това е страшно, това е жестоко, но вампири няма.

Тя помълча около минута. После попита:

— Защо полицията не ми каза за това?

— Имат си причини. Страхуват се от изтичане на информация. Може би дори ви подозират в нещо.

Това изобщо не я изплаши, по-скоро я ядоса.

— Мръсници. Не мога да спя, наливам се с уиски по цял ден, вчера едва не вкарах в леглото някакво момче... Страх ме е сама, разбирате ли? Страх ме е. А те мълчат... Извинете, аз за минутка.

Почаках, докато се върне от тоалетната. Казах:

— Сигурно малко съм прекалил с масажа. Но аз не съм професионалист, просто... назубрил съм някои неща.

— Какво ли не ви учат вече. — каза Лера, и аз разбрах че тя ме мисли за човек от КГБ, точно както младият французин от „Подземията“. Всички ние сме деца на масовата култура. Всички вярваме в нейните щампи. Дори не ти трябва документи, стига да се държиш като таен агент от някой екшън.

— Лера, ще ви помоля да помислите и да си спомните всички обстоятелства около смъртта на Виктор. — казах аз. — Разбирам, че сте разказвали това вече много пъти. Но все пак се опитайте.

— Седнахме в тази глупава лодка. — започна Лера. — Едва не паднах, там слизането е много неудобно, дъното е дълбоко и в тъмното нищо не се вижда.

— Започнете от самото начало. След като станяхте сутринта — разказвайте оттогава. И подробно.

В очите на Лера се появи хулиганско пламъче.

— Ами... събудихме се в десет, вече бяхме закъснели за закуската. Затова правихме секс. После отидохме в банята. И полудувахме малко под душа...

Кимах с доброжелателна усмивка, слушайки разказа ѝ — наистина подробен. И когато момичето се разплака, мълчаливо чаках няколко минути. Сълзите стихнаха, Лера тръсна глава. Погледна ме в очите:

— Влязохме в един пъб... „Дъб и лента“... хапнахме. Изпихме по халба бира. Беше горещо и изведнъж видяхме рекламата на този проклет атракцион. Виктор реши, че е интересно. Е... във всеки случай поне ще е прохладно. И влязохме.

Нищо. Никакви следи. Разбихах, че Лера са я разпитвали професионалисти, изцеждали са я, карали са я да си спомни, повтаряли са въпросите по десет пъти. Какво още може да си спомни тя?

Тя отново започна да описва лодката и неудобното спускане към нея, когато вдигнах ръка.

— Стоп, Лера. В този огледален лабиринт... казахте, че това е било най-интересното. И в него ли не стана нищо интересно?

Не знам защо попитах това. Може би защото си мислех за Егор. Или отново си спомних старата лъжлива легенда за вампирите, които не се отразяват в огледалата.

— В огледалната зала... — Лера се намръщи. — А! Имаше. Витя махаше с ръка на някой. Сякаш е видял познат. После каза, че му се е сторило.

— А вие, Лера? Видяхте ли някой познат?

Тя поклати глава.

— Не. Там всичко е огледално. Направо можеш да се загубиш сред толкова лица... хора. Това ме дразнеше... опитвах се да не се заглеждам.

— Поне да предположите... кого е видял?

— Това важно ли е? — сериозно попита Лера.

— Да. — без колебание отвърнах аз.

Това беше много важно. Това беше ясна следа. Ако в „Подземята“ е имало вампир, който е отклонявал погледите на околните, в огледалната стая можеше да бъде видян. И Виктор не само го е видял, а и го е познал.

Какво е било толкова опасно в това разпознаване? Е, влязъл е човека в „Подземята“, и какво от това? Защо вампирът се е паникьосал и е убил нищо не подозирацията студент?

Не знам. Все още не знам.

— Според мен на Виктор му се стори, че е видял познат... и не тукашен. — каза Лера, след като помисли. — Защото доста се учуди. Ако беше видял някой от университета, би му махнал и би му извикал „Здравей“. А той махаше с ръка, но не викаше. Нали знаете, когато не

си сигурен дали си срещнал някой познат, или си се припознал. И после, когато не намери никой, той дори се разстрои. И каза, че това са глупости. Е... сякаш убеждаваше себе си, че това не може да бъде. Антоне, Виктор убицеца ли е видял?

— Боя се, че да. — кимнах аз. — Може би именно затова са го убили. Благодаря ви. Много ми помогнахте.

— Да разкажа ли това на полицията? — попита Лера.

Аз помислих и свих рамене:

— Защо не? Но ако може, не споменавайте за мен, става ли? Но това, което си спомнихте, може да разкажете.

— Ще ми кажете ли, ако намерите убицеца?

— Непременно.

— Лъжете. — Лера поклати глава. — Лъжете... нищо няма да кажете.

— Ще ви изпратя картичка. — казах аз след кратка пауза. — С изглед към Единбург. Ако получите картичката, значи Виктор е отмъстен.

Тя кимна. И въпросът ѝ ме завари вече на вратата:

— Антоне, ако аз... какво да правя с детето?

— Това вие ще решите. Разберете, че никой никога нищо не решава вместо вас. Нито президента, нито началника, нито добрият вълшебник.

— Аз съм на деветнайсет. — тихо каза Лера. — Обичах Виктор. Но него вече го няма. На двайсет години с дете и без мъж...

— Вие решавате. Но все пак не пийте повече. — помолих я аз.

И затворих вратата след себе си.

Настъпи вечер, а зад гърба си вече имах безсънна нощ, поделена между аерогарите и самолетите. Отново пих кафе, поглеждайки със съжаление към бирените кранове; в момента ми стигаше четвъртинка, за да падна под масата. Обадох се на Хесер и накратко му разказах всичко, което разбрах през деня.

— Да търсим вампир сред московското обкръжение на Виктор. — замислено каза Хесер. — Благодаря ти, Антоне, но московските му контакти вече са проверени... Добре, ще потърсим по-внимателно. Ще се разровим чак до детската градина. Какво смяташ да правиш?

— Да се наспя. — казах аз.

— Някакви предварителни изводи?

— Тук се заформя нещо, Хесер. Не знам какво точно, но нещо голямо.

— Трябва ли ти помощ?

Тъкмо възнамерявах да откажа — и си спомних за Семьон.

— Борис Игнatieвич, ако Семьон не е твърде зает...

— Домъчняло му е за Шотландия? — изсумтя Хесер. — Добре, ще го изпратя. Ако не се мотае, на сутринта ще се срещнете. Почивай.

Не му казах нищо за Егор. Прибрах телефона, поглеждайки мимоходом към индикатора на батерията. Виж ти, батерията е съвсем пълна. В Москва телефонът ми капва за ден, дори и да не говоря много. В чужбина работи по цяла седмица. Клетките ли са по-нагъсто или какво?

А сега още една работа. Неприятна.

Извадих фигурата на вълка и я поставих на масата.

Връзка, съвет, защита?

Притворих очи, стискайки фигурата в ръката. Мислено повиках: „Завулон!“.

Тишина. Никакъв отговор. Може би не работи по този начин?

„Завулон!“.

Стори ли ми се, или почувствах върху себе си нечий поглед?

Доколкото си спомням, Завулон никога не отговаряше веднага.

Дори когато го викаше любовницата му.

„Завулон!“

„Какво крещиш, Городецки?“

Отворих очи. До мен, разбира се, нямаше никой.

„Трябва ми съвет, Тъмен“.

„Питай“.

Добре, че при такъв разговор почти не се предават емоции. Завулон сигурно се хили. Светъл е потърсил помощ от него!

„Завулон, когато огледалният маг пристигна при вас — вие викахте ли го?“

„Огледалото? Виталий Рогоза?“

„Да“.

Пауза. Не, той знае какво да отговори. Просто решава дали да каже истината или да излъже.

„Огледалото не може да се призове, Светъл. Тях ги поражда Сумрака“.

„Тогава какво трябва да стане, за да се появи огледален маг?“

„Значителен превес на едната Сила над другата. И при това — рязък превес, получен твърде бързо. Огледалото дойде, защото Хесер твърде бързо вдигаше нивото на Светлана, отново вкара в игра Олга и... и пренаписа съдбата на бъдещата ти дъщеря, правейки я Най-Великата от Великите“.

„Може ли да се предвиди кой ще стане следващият огледален маг?“

„Може. Това е Различен, чийто изначална Сила е минимална. Той не трябва да бъде инициран. Той трябва да не харесва както Светлината, така и Тъмнината. Или обратно, да обича и Светлината, и Тъмнината. И човек, и Различен, стоящ по средата, не правещ разлика между силите на Светлината и Тъмнината. Такива има, макар и рядко. В Москва са двама — бащата на Виктор и... твоят малък приятел Егор. Впрочем, той вече порасна, нали?“

„Защо Рогоза пристигна от Украйна?“

„Защото не ние решаваме кой да стане Огледало. Имах надежди за неговото пристигане, но никой не знае нищо предварително. Огледалният маг може да пристигне, а може и да не пристигне. Той може да се появи веднага, а може и да пътува към мястото, където се е нарушило равновесието, с дни, или дори с месеци. Удовлетворих ли любопитството ти?“

„Да“.

„Тогава очаквам ответна любезност. Кой е убил Виктор? И какво общо имат огледалните магове?“

„Информацията няма да ви хареса, Завулон. Смятам, че Виктор е убит с цел да се дискредитира шотландския Ноцен Патрул. Атракциона е техен. А що се отнася до Огледалото... боя се, че ситуацията тук може да се дестабилизира. Дотолкова, че да пристигне огледален маг. В Единбург има ли кандидати за тази роля?“

Той повярва. Струва ми се, че повярва. Отговори замислено:

„Не знам. Никога не съм се интересувал“.

„Тогава това е всичко. Ако разберете нещо, бъдете така добри да ме информирате“.

Не изчаках ответната насмешка — отворих длан и прекъснах връзката. Фигурката блестеше от пот и така изглеждаше почти жива.

Край, време е за хотела. В уютния лукс за Светли, в царството на бяло-розово-бежовото, към дантелените завески и копринени чаршафи.

Призивно зазвъня телефона.

— Да? — аз притиснах слушалката към ухото, улових погледа на келнера и прекарах пръст по отворената си длан — сякаш пишех нещо. Келнерът измъчено се усмихна, гледайки единствената чашка пред мен и надраска на хартията „2“.

— Ентъни, приятелю. — каза Лермонт. И това „Ентъни“ веднага ми подсказа — до него има някой, който не трябва да знае, че съм руснак. — Когато напускаше „Подземията“, как се чувстваше моят сътрудник?

— Нормално.

— Той е убит, Ентъни. Можеш ли да дойдеш?

Аз изсъсках нещо нецензурно, изгребвайки дребни пари от джоба си. Така... замъкът е там, оврагът и мостът са там...

— Ако хвана веднага такси, ще пристигна до пет минути.

— Побързай. — нареди Лермонт.

Веднага намерих свободно такси — не се наложи да прибягвам до магия, за да освобождавам някое. Всъщност в Единбург беше много добре с такситата. Седнах, извадих цигара и запуших. Шофьорът ме погледна с леко неодобрение, но нищо не каза. Аз отворих докрай прозореца от моята страна. Наистина, ако седнат след мен непущачи...

Но ми се пушеше.

Идиот. Какъв съм идиот! Разтревожих се за Егор, погрижих се за Валерия... А да помисля с главата си, която е предназначена именно за това — не можах. Посещението ми в „Подземията“ е било забелязано и някой се е разтревожил. А горкият Жан, нервният френски студент, вече никога няма да се върне в своя Нант...

Аз съм виновен.

Ама и Лермонт си го бива! Затворил атракциона и оставил един човек да дежури. Не Различен, не боен маг, способен да даде отпор на вампир, — а изплашено хлапе с грим и карнавален костюм.

Представих си рижото момче с бледо, но вече не от грим, а от загуба на кръв лице, лежащо сред инструментите за мъчения. „Сам ми е неудобно“. И започнах отчаяно, макар и полугласно, да псувам.

Глупак съм, глупак...

Лермонт ме чакаше пред входа на „Подземията“. Беше толкова мрачен и зъл, колкото може да бъде един Светъл.

— Да тръгваме. — Без да се оглежда, той тръгна напред. Бързо минахме през празните стаи и излязохме до „Кървавата река“. Пак ли тук?

Но Фома мълчаливо влезе в лодката. Аз — след него. Фома махна с ръка, механизъма заскърца и лодката тръгна напред.

— Не сте ли повикали полиция? — попитах аз.

— Още не. Само своите... и наблюдател от Тъмните.

— Къде са?

— Помолих ги да почакаят няколко стаи по-нататък. Казах им, че искам да поканя независим експерт за огледа на трупа. Обикновен човек. Няма защо да се разкриваш...

Лодката пропълзя през затъмнения участък и спря на втория пристан.

— Ето. — мрачно каза Фома.

Измъкнах се от лодката и тръгнах след Фома към следващата стая. Тук бяха изложени инструменти за смъртни наказания. От тавана висеше обесен манекен, а на гилотината... на гилотината не беше манекен. Убиецът отново беше демонстрирал чувството си за хумор.

Да отрежеш главата на човек с тъпият изкуствен нож на макет на гилотина — за това трябва да имаш нечовешка сила. Например — да си вампир.

Бялата пластмасова кофа под гилотината беше наполовина пълна с кръв. Отсечената глава лежеше до нея.

Клекнах и внимателно вдигнах главата. И ми се прииска да крещя — от безсилие и осъзнаване на собствената си глупост.

— Ако знаех кой мръсник... — каза Фома. — Човекът работеше при мен седемнайсет години...

— Мръсникът е младо момче с рижа коса. — казах аз. — Представя се за французин, говори с лек акцент. На външен вид е около двайсетгодишен. Има склонност към театрални ефекти. Много находчив. Забележителен актьор.

Аз внимателно оставих отсечената глава на пода. Погледнах стъписаният Лермонт и поясних:

— Прекараха ме като дете. Разговарял съм с убиеца, намирайки се на две крачки от трупа. И нищо не заподозрях. Нищичко!

Главата на убития пазач — чернокоса, леко посивяла, както е присъщо на хората над петдесетте, — ни гледаше сляпо от пода.

— Можеш да замаскираш същността си само от по-слаб. — Лермонт ме пронизваше с недоверчив поглед. — Това е аксиома. Опитай се да определиш моята аура.

Странен разговор над тялото на човек с отрязана глава. Странно място, странни престъпления, странни разговори...

Аурата на Лермонт — проблясващи жълтозелени разряди, бодлив таралеж от Сила — помътня. Иглите на разрядите се прибраха и потъмняха. Няколко секунди — и Лермонт беше обкръжен от гладка многослойна аура, характерна за човек.

Отличителният признак за Различен е разпокъсаната, незатворена аура. Тя може да е като бодли и шипове, да има дупки, празни места. Това са признаци на отворен енергетичен контур, способността не само да отдаваш енергия, като хората, но и да я приемаш. Да я приемаш, преработваш — и да твориш чудеса.

Човешката аура е гладка, многослойна, цялостна. Хората само отдават Сила, не я приемат. И гладката аура е техният опит да се защитят, да спрат бавното и неумолимо изтичане на жизнените сили.

Да, сега Лермонт изглеждаше като човек.

Почти човек...

Аз се вгледах по-внимателно — и видях бледите игли на аурата. Фома се беше маскирал много добре. Но аз пробих защитата...

— Виждам. — казах аз. — Но не съм се вглеждал толкова внимателно в момчето. Може и да се е маскирал.

— Значи, твоят риж събеседник е Висш вампир. Или Висш маг, преструващ се на вампир. — Фома кимна удовлетворено. — При това той не може да си наложи маска и едновременно с това да маскира аурата си. Вече е по-добре, Антоне. Знаем физическият му облик: млад, риж... в света има малко Висши Различни.

— Сигурно е взел наметалото оттук. — казах аз. — И фалшивите зъби. Чул е, че идвам, и вместо да избяга, спокойно ме е посрещнал... моментално съчинявайки правдоподобна легенда.

— Даже се досещам защо му е бил плаща. — мрачно каза Фома, гледайки опръскания с кръв под. — Не може да не се е изцапал... Дай

ми образа му, Антоне.

Притворих очи и се опитах колкото се може по-точно да си припомня французина. После мислено хвърлих картината към Лермонт.

— Аха. — каза шотландеца. — Прекрасно. Ще проверя в картотеките ни.

— Може би трябва да съобщим в Инквизицията? — попитах аз.

Лермонт поклати глава.

— Не. Не трябва. Събитията не излизат извън рамките на обикновено престъпление от Тъмен. Дневният Патрул на Единбург не заявява протест. Ще минем и без Инквизиторите, Антоне. Докато можем.

Не спорих. Не е голямо удоволствие да викаш Инквизиторите на помощ.

— Трябвам ли ви още?

— Не. Иди се наспи. — нареди Лермонт. — Няма да уведомяваме полицията, това вече е изцяло наше разследване. Моите момчета ще потърсят следи, а аз ще се заема с проверката на Висшите.

Той с пъшкане се наведе над отрязаната глава, сякаш се надяваше да намери някакви улики, оставени от невнимателния престъпник. Да, трябва да понамали шкембето...

— Фома. — тихо го повиках аз. — Фома, какво има в „Шотландските подземия“?

— А? — той даже не се обърна.

— Какво търсят Тъмните тук?

— Това е атракцион, господин Городецки. — сухо каза Фома. — Атракцион и нищо повече.

— Да бе, да. — казах аз и си тръгнах.

Убиецът нямаше никаква причина да се връща. Ако беше оставил улики, вече щяха да са ги намерили — и обикновените, и магическите.

Но той се върнал и убил отново. За да подразни Нощният Патрул? Глупости. За да подстави Лермонт? Още по-голяма глупост.

Значи първият път не е могъл, не е успял да направи нещо. И е трябвало да дойде пак.

Какво ли крие Лермонт? Мястото не е толкова обикновено. Тук, например, не расте син мъх. А това вече е сериозна аномалия. Структурата на Сумрака не е еднородна. Има места, например, където е по-трудно да се влезе, има и такива, в които е по-лесно. Чувал съм и за зони, в които изобщо е невъзможно да влезеш в Сумрака. Но синият мъх се среща навсякъде...

Отдалечих се на стотина метра от моста и погледах през Сумрака.

Аха.

Там, където стоях, мъхът растеше необезпокояван. Край пъбовете и кафенетата — на цели гирлянди. Край жилищните домове беше повече, край офисите и магазините — по-малко. На кръстовищата, където шофьорите нервничат, също имаше много мъх.

Напълно обичайно.

А към моста, към входа в „Подземията“, синия мъх ставаше все повече и повече! Той се стремеше натам, и нищо чудно. Мъхът ставаше все повече, повече... и изведнъж на десет метра от вратата той започваше да изсъхва, сякаш се натъкваше на невидима граница.

Странно. Ако там имаше нещо вредно за мъха, тогава количеството му ще намалява постепенно. Работата най-вероятно е друга...

Аз протегнах ръка към най-близката колония мъх — пухкаво синьо петно на асфалта. И заповядах:

— Гори!

Силата протече през мен, но аз сдържах напора ѝ. И мъхът не изгоря веднага. Надигна се, уголеми се, опитвайки се да преработи безплатната енергия. Но Силата нарастваше и мъхът не се справяше. Започна да посивява, да изсъхва... и накрая се запали.

Сега вече видях. Когато знаеш какво да търсиш, всичко става напълно ясно.

Разсеяната в пространството Сила, излъчваната от хората жизнена енергия, отиваше в Сумрака неравномерно. Да, тя непрекъснато се просмукваше през тъканта на мирозданието: на първия слой, на втория, на третия... Но някъде в района на „Подземията“ зееше дупка — и там шуртеше непрекъснат поток от сила. Сякаш в плата, през който бавно тече и се филтрира водата, са пробили дупка...

Твърде много храна за безмозъчния паразит. Мъхът пълзеше към атракциона, привлечен и от потока Сила, и от емоциите, които пораждаха изплашените посетители. Допълзяваше — и изсъхваше.

Струва ми се, че разбрах защо Фома Лермонт е отворил атракциона именно тук. Изтичащата на едно място енергия трябва да се замаскира от редовите Различни. А тук излишъкът на Сила се приписваше на подпийналите туристи, на изплашените деца, на безкрайния единбургски карнавал...

Няма да се учудя, ако Фома е положил огромни усилия за популяризацията на Единбург с една-единствена цел: да замаскира това място.

Какво да се прави. Дори Светлите понякога действат подмолно.

Бавно се качвах нагоре, по една от улиците, водещи към „Кралска миля“. Улицата не беше за туристи — тъмна, осветява се само от прозорците, всички магазини и лавки са затворени, — но трябваше да ме изведе право при хотела. Ужасно ми се спеше. Може би все пак да си хвана такси? Но оставах десетина минути пеша...

Свих в една пресечка и се озовах на нещо средно между малък площад и голям двор. Приблжих се до малък монумент. На каменният блок, откъдето извираше малка струя — или все пак е уличен малобагаритен фонтан, или е декоративна чешма — седеше бронзов папагал. Под него се виждаше табелка. Светнах със запалката и разбрах, че този фонтан е направен от жителите на града в памет на любимия им папагал, починал на преклонна възраст от пневмония...

Нещо щракна зад гърба ми и силно ме бутна в рамото. Толкова силно, че направих няколко крачки, за да не падна по лице във фонтана.

По гърба ми потече гореща струйка.

Това... какво е това?

Отново щракна. Звънко рикошира от бронзовата птица. За да ме убеди окончателно, че едва не загинах до паметника на папагала, горещият куршум със съскане падна във фонтана.

По мен стрелят!

По мен, Различният!

Висшият маг!

Способен с едно махване на ръка да руши дворци и да издига градове!

Е добре де, за градовете излъгах... винаги е по-лесно да рушиш, отколкото да строиш.

Свих се зад фонтана и се вгледах в тъмнината. Нямахше никого. Така... а през Сумрака?

Резултатът ме шашардиса.

Явно стреляха от пресечката, успоредна на тази, по която излязох на площада. Но аз не видях никого! Нито Различен, нито човек!

Добре поне, че раната беше лека. Куршумът е пронизал меките тъкани и е излязъл. Спрях кръвта рефлексно, още първата секунда. Сега ще си припомня няколко добри лечебни заклинания, за да зарасне разкъсаната тъкан...

Още един изстрел — куршумът мина над главата ми, горещата вълна дори разроши косата ми. Съдейки по тихия звук — оръжие със заглушител. Съдейки по това, че още не са ме убили — стрелят или с пистолет, и стрелят добре, или със снайперска пушка — отвратително лошо.

Но защо не виждам стрелеца?

Махнах с ръка и покрих цялата улица с петминутен Морфей. После, след кратко колебание, минах и по прозорците, покривите и съседните улички. На хората няма да им навреди малко сън. Морфей е меко заклинание, човекът има около пет секунди, преди окончателно да рухне, правите успяват да седнат, майките, държащи бебета — да ги оставят, шофьорите — да намалят скоростта. Жертви няма да има. Най-вероятно.

Тишина.

Улучих ли?

Надигнах се и отново погледнах през Сумрака. Хайде де, хайде... който и да си, ако си заспал — маскировката ти ще изчезне...

Изщракване. Едва забележим проблясък в пресечката. И в нещастното ми дясно рамо влезе втори куршум! На същото място!

Е, можеше да се утеша с мисълта, че там и без това имаше рана. Но колко боли! Защо боли толкова, нали там вече имаше дупка!

Клекнах така, че фонтанчето да ме прикрива от стрелеца. Сега вече нямахше съмнения, наистина стрелят от пресечката.

Какво да правя? Да пращам напосоки файърболи, надявайки се да улуча маскирания стрелец? Да изгоря всичко наоколо с Бялата Мъгла? Да си окача Щита на Мага и да вляза в открит бой... но ако не

виждам врага, това означава, че срещу мен е маг, превъзхождащ ме по Сила!

Или да викам за помощ, да звъня в полицията, да призова Хесер и Фома?

Стоп.

Може би не Хесер и Фома.

Какво каза Завулон? Връзка, съвет, помощ?

Малко помощ няма да ми навреди.

Извадих фигурката от джоба си и я поставих на земята. Леко я докоснах със Сила. И извиках:

— Трябва! Ми! Помощ!

Всичко стана за части от секундата. Въздухът ме удари в лицето толкова силно, че в първия момент си помислих, че неизвестният стрелец е минал на гранати. Но това беше от трансформацията на фигурката — раздуваше се, омекваше, превръщайки се в черна космата сянка. В тъмното блеснаха бели зъби, светнаха жълти вълчи очи — и върколакът прескочи фонтана. Веднага след това скочи надясно. Изщрака изстрел, но явно не уцели. Скачайки ту наляво, ту надясно, така ловко, както може да бяга само същество, вече пострададо от ловджии, звярът се втурна в пресечката. Чух ръмжене, после нещо изтрещя и издрънка на метал. Щраканията на изстрелите продължаваха, равномерно, през секунда-две, но нещо подсказваше — куршумите излитат напразно, стрелецът вече не е опасен.

Аз скочих и побягнах след вълка, прикривайки се за всеки случай с Щит. И най-накрая се досетих да направя онова, което можеше да направя още в началото: създадох светлина. Най-простото заклинание, достъпно за всеки Светъл маг. Призив към изначалната Сила — и над мен се появи ярко бяло огънче.

И веднага видях този, който едва не ме уби. Този, който не се виждаше в Сумрака.

Тънък метален триножник, приличащ на професионален статив за камера. На триножника, на въртящ се диск, блестеше с лещите си цилиндър. На цилиндъра, в амортизираща пружинна стяга, беше закрепена къса винтовка с кръгъл барабан, като на стар съветски ППШ, и дълъг заглушител на дулото. Бронирани кабел водеше до спусъковия механизъм и свършваше със скоба, обхващаща спусъка.

Роботът още функционираше. Цилиндърът потрепваше с тихо жужене на моторчетата, скобата натискаше спусъка — и вдигнатата нагоре винтовка стреляше в небето. Аз се наведох, чувствайки как се стича кръвта по рамото ми. Натиснах цилиндъра със здравата си ръка. Отстрани видях капаче, на което с китайски йероглифи беше гравирано: „Стрелец И“. После имаше номер: „285590607“. Под йероглифите с няколко линии беше нарисувано усмихващо се пълнобузесто детско лице.

Хумористи...

Закачих капачето с нокти, отворих го и превключих тумблера на положение „изключено“.

„Стрелец И“ тихо зажува със сервомоторите си и затихна.

— Привет от небесата. — казах аз и седнах до робота. Погледнах късата антена, стърчаща от цилиндъра. Да, истинският стрелец може да бъде навсякъде. Воювал съм с робот.

И много ми провървя, че мерникът му е бил неточен.

— Само това оставаше. — разглеждайки робота, казах аз. — Е, какво ще правим сега? Да измисляме заклинания срещу техника ли?

От тъмнината излезе вълк. Седна срещу мен и започна да облизва лапата си. Не видях рана, явно върколакът се е опарил на горещото дуло, когато е бутнал триножника на земята.

— Ако марсианските триножници имаха бълхи, те биха изглеждали точно така. — казах аз на вълка. — Чел ли си „Войната на световите“?

Първо ми се стори, че няма да отговори. А и не всички върколаци могат да говорят, когато са се превърнали в звяр. Но вълкът ме погледна тежко и излая:

— Са-мо ки-но.

— Е, тогава ме разбра. — казах аз. — Благодаря.

— Ра-на-та об-ли-жи.

— Да не съм трансформиращ се маг, че да зализвам рани... — Притиснах длан към лявото рамо и се съсредоточих. Повдигаше ми се, ръката пулсираше от болка. Неприятна работа е раната от огнестрелно оръжие. Дори за маг. Виж, Светлана би ме изцерила за две минути...

— Кого си настъ-пил по опаш-ката? — Сега върколакът говореше по-добре. — Айфе-лова-та ку-ла?

Не разбрах веднага, че се шегува. Поклатих глава:

— Ти, както гледам, си остроумен като Петросян. Благодаря за помощта. Ранен ли си?

— Лапата. — неясно промърмори вълка и отново се зае да я облизва. — Афтомата пари.

— Преобразявай се в човек, ще те излекувам. — Аз се надигнах. Кръвта вече не течеше. Метнах върху изключеният триножник маскировъчно заклинание (сега всеки ще види вместо него нещо банално, според вкуса си), и го вдигнах под лявата мишница. Тежко. Силно мирише на горещ метал, кисели барутни сажди и нещо като грес. Но трябва да го мъкна, няма да оставя оръжие насред града, я.

— После. — уклончиво каза вълкът. — На безо-пас-но мяс-то. Къде жи-вееш?

— В хотел. Да тръгваме, ще ти хареса. Само че върви до крака ми и се опитай да изглеждаш като добро кученце.

Вълкът заръмжа, но веднага скри зъбите си. Общо взето, не беше голям, в тъмното можеше да мине за овчарка.

Честно казано, не смятах, че днешните неприятности ще приключат с това. Но пристигнахме благополучно в хотела. Долу скучаеше нов портиер, но не зададе никакви въпроси, явно беше получил указания за мен. Погледна любопитно върколака, но пак не каза нищо. Приблжих се и помолих:

— Ключът от тъмния лукс горе.

Портиерът не започна да спори. Даде ключа, но се поинтересува:

— Не можехте ли да се настаните в една стая?

— Имам алергия към козина. — отвърнах аз.

От ресторанта се чуваха гласове и звън на чаши. Гостите почиваха. Но нямах никакво желание да се присъединявам към веселбата, където коктейла „Кървавата Мери“ е най-разпространен, а названието му се възприема буквално.

ПЕТА ГЛАВА

Първо отключих вратата на вълка, после и моята. Вълкът се втурна в тъмнината на стаята, обърна се и хлопна вратата с муцуна. Веднага се чу влажен разкъсващ звук — сякаш късаха мокър плат. Върколакът се преобразяваше отново в човек.

Влязох в стаята си, запалих лампата и затворих вратата. Оставих в ъгъла „Стрелец И“, който още миришеше на барут. Свалих окървавената тениска и я изхвърлих в кофата. Погледнах се в огледалото.

Красавец. Цялото ми рамо беше в засъхнала кръв, имаше страшен червен белег там, където бяха влезли куршумите.

Е, нищо. Най-важното беше да затворя раната. Сега ще наложа Авицена и до сутринта няма да остане и следа. Какво е за нас, вълшебниците, рана от куршум? Пфу! Нищо работа. Но все пак спуснах щорите на прозорците и изгасих основното осветление. Ако получа куршум в главата, никаква магия няма да ме спаси.

Стойки под душа, измивайки от себе си потта и кръвта, се опитвах да съвместя несъвместимото.

„Шотландските подземия“ са аномална зона, през която Силата се излива от нашия свят... къде? Очевидно, на по-ниските слоеве на Сумрака. Това е ясно.

Виктор е убит от вампир. Защо? Защото Виктор го е видял в огледалния лабиринт и го е познал. За вампира е било много важно да запази инкогнитото си. И това е ясно.

Егор е поканен в Единбург като потенциален огледален маг. При това — маг, който ще застане на страната на Нощния Патрул; няма Фома да работи срещу себе си, я! Значи, Фома се бои от сериозна схватка, в която Тъмните ще вземат превес. Бои се дотолкова, че се подsigурява по всички възможни начини. Сигурно и мен са ме изпратили в Шотландия по негова молба. Това също е достатъчно ясно.

А нататък става напълно непонятно!

Виктор беше обезкръвен — само вампир, с неговото гърло като вакуумна помпа, може да пресуши човек за три-четири минути. Но

вампирът веднага е повърнал кръвта във водата. Защо? Бил е сит? Но вампирите никога не се засищат дотолкова, че да пренебрегнат още една порция. Кръвта за тях не е толкова храна, колкото енергия в единствената подходяща за вампир форма. Вампирът може да преработи изпитата кръв за четвърт час. Защо да я излива? За да не се сетят за вампирите? Но хората и така не вярват във вампири, а Патрулът ще разбере всичко по формата на раната.

Защо са убили пазача? При това толкова жестоко? Попречил е на някой в „Подземията“? Но има много начини да извадиш от строя човек, без да му причиниш вреда. Същият този Морфей. Зовът на вампирите. В края на краищата — тояга по главата, жестоко, но не смъртоносно! Непонятно, ненужно убийство...

А с робота-стрелец всичко съвсем се обърква! Понякога и ние, и Тъмните използваме огнестрелно оръжие. Това е много характерно за младите Различни — дълбоката вяра в тежките пистолети, заредените със сребърни куршуми автомати, мощните гранати... Но да домъкнеш в мирния Единбург дистанционно управляем робот-стрелец! Дори не знаех, че тези неща са излезли от етапа на прототипите и са поставени на конвейер в Китай. Нищо сложно, разбира се — въртяща се основа, камера с прибор за нощно виждане, стойка за произволно ръчно оръжие и спусъков механизъм. Този, който е поставил устройството на пътя ми, се е криел някъде далеч, гледал е екрана на радиопулта, въртял е джойстика и е натискал бутона „огън“. Достъпно и за маг, и за вампир. И за човек, в края на краищата.

Какво става? Защо е тази агресия срещу мен? Да нападнеш Висш Светъл, сътрудник на Нощния Патрул — това е много сериозна постъпка. Който го е направил, е нямало какво да губи...

Изтрих се, облякох белия копринен халат и излязох от банята. Така, ще трябва да хапна нещо. Дори да е шоколад от мини-бара. И да глътна сто грама уиски. Или чаша вино. А после може да падна върху копринените чаршафи и да заспя: дълбоко, без сънища.

Сякаш прочели мислите ми, на вратата се почука. Аз застанах, оправих си халата и отидох да отворя.

На прага стоеше момиче. Е, или млада девойка — тя беше на петнайсет, а тази възраст може да тълкува по различен начин. Момичето беше босо, късите черни коси влажно блестяха, а облеклото й явно се състоеше само от черно-червен копринен халат.

— Може ли? — с глас на примерна ученичка попита момичето.

— Трябваше веднага да се досетя. — казах аз. — Влизай.

— И как трябваше да се досетите? — свеждайки очи, попита момичето. — Да огледате по-добре статуетката?

— Не си носех микроскоп. Но вълкът-семец непременно би опикал пушката.

— Пфу, какъв сте груб, а сте Светъл! — намръщи се момичето. Отиде до креслото и седна, кръстосвайки крака. — Не „опикал“, а „маркирал“! Нали не е проблем, че дойдох? Не ви компрометирам?

— За съжаление, не, дечко, няма да ме компрометираш. — Вече отварях мини-бара. — Да ти сипя ли нещо?

— Топло мляко с мед.

Кимнах:

— Добре, сега ще позвъня в ресторанта.

— Тук няма рум-сървис.

— За мен ще направят изключение. — уверено казах аз.

— Добре де, налейте ми вино. Червено.

На себе си сипах уиски с лед. После, забелязвайки петдесетграмова бутилчица ликьор „Драмбуи“, я излях в уискито. Това, което ми е нужно за здрав сън, е здрава порция „ръждив пирон“. Ако момичето се отказва от млякото с мед, това не е причина да се отказвам от уиски с мед...

— А кого сте настъпили по опашката? — попита момичето. — За пръв път виждам да стрелят с автоматична пушка...

— Това не е пушка.

— Каква значение има? — изсумтя гостенката ми. — Аз съм момиче, разрешено ми е да греша.

— Ти не си момиче, ти си върколак. — Аз внимателно се вгледах в лицето ѝ. — И аз те помня.

— Нима? — Цялото ѝ позъорство изведнъж изчезна. — Помните ли ме?

— Разбира се. Ти се казваш Галя. Ти забеляза вещицата Арина, когато тя отвлече дъщеря ми^[1].

— Помните ме. — Момичето се усмихна. — А аз си мислех, че отдавна сте ме забравили...

— Не. — Подадох ѝ чашата с вино. — Благодаря ти. Много ни помогна тогава.

— Имате хубава дъщеря. — Тя смело отпи от виното и леко се намръщи. — И жена ви е много красива.

Аз кимнах и попитах:

— И какво смяташ да правиш сега?

— Не знам. — сви рамене тя. — Завулон ми каза, че това е много отговорна задача. Че трябва да ви помагам, нищо че сте Светъл. Да ви защитавам от всичко.

— А защо именно ти? — попитах аз. — Ти все пак, извинявай, но си много млада. И си едва пето ниво.

— Защото аз... — Галя се сепна. — Нали помогнах? Макар и с пето ниво?

— Помогна ми. — Аз изпих коктейла си на екс. — Извинявай, но ужасно ми се спи.

— И на мен. Но там е много страшно. Всичко е в червено и черно. Може ли да остана при вас? — Тя ме погледна и смутено сведе очи.

Оставих чашата и кимнах:

— Разбира се. Диванът устройва ли те? Ще ти дам възглавница и одеяло.

— Светъл... — с обида и разочарование измърмори момичето. — Добре, ще се преместя от този райски кът в моя филиал на ада. Там поне ще е по-весело!

С чаша в ръка, тя гордо излезе от стаята. А надзърнах през вратата — наистина, стаята й беше цялата в черно-червени тонове. На пода се виждаше черна козина — момичето се е преобразило толкова бързо, че не е трансформирало изцяло козината.

Галя ми се изплези и затвори вратата си.

А аз, след като заключих моята, започнах тихо да се смея.

Акселерация, еманципация и сексуална революция! Не, няма да лъжа. Все пак ми е приятно, че преди четири години това момиче си е паднало по мен. Е, или не четири. Може би после се влюбила. Със задна дата, така да се каже. Когато хормоналната вълна е донесла времето на романтичните преживявания и смътните желания.

Не, ама как само ме съблазняваше! Кръстоса крака, остави халата да се изплъзне, кокетно ме стрелкаше с очи.

Но най-смешното е друго. Ако на мое място беше някой друг, тя пак щеше да дойде. След трансформацията при върколаците се

повишава либидото. Някои специално използват това, за да спечелят репутация на страстни и неуморими любовници.

Да, понякога е много обидно, че съм Светъл...

Впрочем, толкова ми се спеше, че нямах никакво желание да се отдавам да вълнуващи фантазии с младо момиче-върколак. Поставих напълно автоматично няколко охранителни и защитни заклинания; това беше такъв ритуал, като миенето на зъбите вечер. После се мушнах в леглото, вслушах се в шума зад прозорците — градът още се веселеше, градът не бързаше да заспива. Взех телефона, включих плейъра му и затворих очи. Времето на касетните плейъри си отиде след плочите, времето на мини-диските така и не дойде, а сега си отива и времето на компактдиските. Остават само студентите цифри на MP3. Но нас това не ни притеснява.

Така започва светлината.

Тъмна нощ без особени белези.

Но някой влезе в този мрак.

Ти още не знаеш, че и с теб ще е така.

Да, това напомня бълнуване, това прилича на грешка,

но именно така започва светлината, така свършва страха,

Така се ражда звукът.

Така свършва страхът.

И ти изпи отвара от отровни треви.

От грижливо скрити книги.

Сега всеки твой стих също е улика.

Толкова нещастия и беди. Толкова безсмислени мъки.

Но само така започва светлината, така свършва страха,

Така се ражда звукът.

Скоро е погребението.

Затова копай под рева на крадци и врани.

Погреби своята смърт.

*Предскажи си живот, предскажи си светлина.
Първата оставена следа. Последният изгубен
приятел.
Така започна светлината, така свършва страха,
Така се ражда звукът...^[2]*

Заспах. И в съня ми никой не стреляше по мен. Никой никому не режеше главата с тъп нож. Никой нищо не преследваше.

Момичета с копринени халати също нямаше, но и за Светлана не се намери място. И само нечий поглед, любопитен и злонамерен, продължаваше да ме следи.

Винаги е неприятно да се събуждаш от звъна на телефона. Дори ако ти звъни любимата жена или стар приятел.

Зад прозорците вече беше светло. Вдигнах глава от възглавницата, огледах спалнята — всичко е наред, само съм бутнал одеялото насън. Посегнах към телефона и погледнах номера.

Вместо номер телефонът скромно беше изписал „Завулон“, макар че номерът на Тъмния, естествено, не беше в адресната ми книга.

— Слушам те, Тъмен.

— Как е здравето, Антоне? — загрижено попита Завулон. — Оздравя ли рамото?

— Благодаря, всичко е наред. — Аз неволно опипах мястото, където беше раната. Кожата там беше розова и сърбеше.

— Радвам се, че подаръкът ми ти е свършил работа. — със същия любезен тон продължаваше Завулон. — Исках да споделя с теб информация. Във Великобритания няма кандидати за Огледало. Има един във Франция, един в Полша, двама в Италия... не мога да си представя защо Томас е решил да замъкне в Единбург именно Егор.

Ясно. Наивната ми хитрост не успя. Завулон все пак се докопа до истината.

— Надявам се, че няма да потрябва. — казах аз.

— Разбира се, разбира се. — подкрепи ме Завулон. — Това вече направо е свинщина, пак да експлоатират бедното момче за интересите на Светлината... Антоне, скъпи, а какво става там все пак? Чух, че вчера имало второ убийство? Още един човек ли е обезкръвен?

— Да. — казах аз, докато сядах в леглото. — Още един. Отрязали са му главата с макет на гилотина.

— А какво са направили с кръвта? — поинтересува се Завулон.

— Излели са я в кофа за миене на пода.

— Ясно.

— Радвам се, че на вас нещо ви е ясно. — казах аз.

— Е, не бъди толкова скромнен, Антоне... — Завулон се поколеба. — Попитай Фома, посещавал ли е скоро съседа си по гроб.

— Какво? — Стори ми се, че не съм чул добре. — Гробът на съседа?

— Посещавал ли е скоро съседа си по гроб. — насмешливо повтори Завулон. И прекъсна връзката.

Ругаейки полугласно, аз станах и се отправих към банята. Приведох се в приличен вид, взех студен душ. Облякох риза с къси ръкави и дънки; неизвестно защо лекомислените шорти и тениска вече не ме привличаха, ако позволяваше времето — щях да изляза с пуловер или сако.

Телефонът отново иззвъня.

— Слушам, Хесер. — поглеждайки към дисплея, казах аз.

— Как си?

— Рамото заздравя. — отвърнах аз, без изобщо да се съмнявам, че Хесер вече знае.

— Какво рамо?

— Снощи стреляха по мен. — Аз накратко му преразказах случилото се. В телефона надвисна такова гробовно мълчание, че аз духнах в микрофона, сякаш беше стар жичен телефон.

— Мисля. — сухо каза Хесер. — Мисля...

— Тогава първо да отида да закуся?

— Иди. — позволи шефът. — А после намери Фома. Кажу ми, че вече няма време за недомлъвки и преструвки. Нека провери Руната.

— Коя именно? — попитах аз с тона на човек, който всеки ден проверява Руни.

— Руната на Мерлин.

— А... — казах аз, започвайки бавно да съобразявам. — Мерлин... Нима тя не е в гроба?

Това го изтърсих напосоки, но по мълчанието на Хесер разбрах, че съм уцелил десетката.

— Антоне, ти откъде... — Той кратко изруга. — Намери Фома и поговорете сериозно! Аз също ще му се обадя.

— Слушам! — рапортувах аз. Прибрах телефона в джоба.

Значи така, а?

Има Руна. Руна в гроб. Гробът на Мерлин.

Но нали Мерлин е митологична личност? Крал Артур, рицарите на Кръглата маса, Мерлин... Нищо такова не е съществувало!

Да. Също така не съществуват Великият Хесер и Томас Римуващия. Също и побъркани вампири, момичета-върколаци, Светли целителки и непокорни млади магове, получили по недоглеждане Висше ниво на Сила...

Колкото и да е странно, настроението ми бързо се подобряваше. Може би защото делото излезе от мъртвата точка? Изтичах надолу по стълбите, поздравих предишния портиер и отворих вратата на ресторантчето.

Там нямаше нито един човек.

Само двама млади вампира и момичето-върколак.

Вампирите ядяха карпачо^[3]. Галя — омлет. Чудно, обикновено след две трансформации подред върколаците лапаха месо с килограми.

— Добро утро. — поздравих аз.

Вампирите се усмигнаха криво и кимнаха. Галя започна да чопли омлета си с вилицата. Ясно: хормоналната вълна е стихнала и сега ѝ е неудобно. Тя беше успяла да намери отнякъде дрехи — черни панталони, бяла блузка, сако с къси ръкави. Нещо подобно носят ученичките в японските анимационни филмчета.

— Привет. — казах аз, сядайки до нея. — Почина ли си?

— Ъхъ.

— Не те ли мъчеха кошмари? Стаята ти е доста подтискаща, нищо чудно, че се страхуваше да спиш там. Дизайнерът се е престарал, нали?

Галя ме погледна замислено. Лапна парче от омлета, сдъвка го и каза:

— Благодаря, Светъл. Но ти ми харесваш, наистина. Искаш ли да ти донеса нещо за ядене? Да те погледея?

— Донеси. — съгласих се аз.

Момичето отиде до шведската маса — омлет и пържени яйца в нагриващи се съдове, хляб, салам, сирене, месо, малко зеленчуци. В ъгъла, до вратата към кухнята стоеше малък хладилник. Интересно, дали там държат кръвта за вампирите? Или барманът я сервира вечер? Сега барът беше празен, дори бирените кранове бяха покрити с разноцветни калъфки.

Телефонът ми зазвъня отново.

— Оставете ме да похапна. — помолих се аз, вадейки слушалката.

— Антон?

— Слушам ви, Фома.

— Станахте ли вече, Антоне?

— Да. Закусвам.

— Ще ви изпратя кола. Ще можете ли да излезете от хотела след пет минути?

— Ъ... — Аз погледнах към Семьон, който се беше появил на вратата. Семьон сияеше и радостно ми махаше с ръка. — Може ли да дойда с приятел?

— С тази, Тъмната? Момичето-върколак? Не си струва.

— Не, пристигна приятел от Москва. Светъл маг.

Фома въздъхна.

— Добре, Городецки. Пристигайте и двамата. Шофьора знае къде да ви откара.

— Трябва да ви питам нещо. — предупредих го аз.

Лермонт въздъхна отново.

— Боя се, че и аз трябва... да ви разкажа нещо. Побързайте, чакам ви.

Прибрах телефона и се усмихнах на натоварената с чинии Галя. Едновременно с нея се приближи и Семьон.

— Взех ви кафе, реших, че ще искате кафе, а не чай. — гордо каза момичето. Погледна подозрително към Семьон.

— О! Галочка Добронравова! — Семьон се усмихна широко. — Помня, помня... Как е в училище? Как е Марина Петровна?

По лицето на момичето избиха червени петна. Тя остави чиниите на масата.

— Представяш ли си, — доверително ми каза Семьон, — Галочка намразила учителката си по химия. И започнала да я плаши. Причаквала я вечер край дома ѝ, предварително трансформирана, ръмжала и се зъбела. Представяш ли си? А мъжът на скромната учителка по химия се оказа скромен милиционер от патрулно-постовата служба. И на третата вечер, както се случва в приказките, излязъл той, леко притеснен от нашествието на агресивни кучета, да посрещне жена си от работа. Видял нашата Галочка, зъбеца се от храстите, разбрал, че това не е куче, а вълк, извадил пистолета и изстрелял целия пълнител. Впрочем, два от куршумите попаднали в дупето на Галя, докато е бягала от разярения пазител на реда. Завъртяха се нещата, изяснихме каква е работата, отидохме в дома на Галя, побеседвахме... Е, размина се без Инквизицията. Приключиха делото.

Момичето се обърна и избяга от столовата. Вампирите я изпратиха със замислени погледи.

— Не трябваше така. — казах аз. — Вчера тя се хвърли пред куршумите, за да ме спаси.

Семьон взе от чинията парче салам и го сдъвка. Въздъхна:

— Чиста соя... Че се е хвърлила пред куршумите — това е хубаво. А че е тормозила учителката?

— Това е лошо. — мрачно казах аз.

Натоварихме се в чакащото ни такси заедно със завития в халат робот-стрелец. Металния триножник стърчеше навън, но това не ни притесняваше.

Шофьорът беше човек. Явно единбургския Патрул използваше доста повече хора, отколкото е прието при нас. Бързо се измъкнахме от туристическия център и завихме някъде към залива.

— Благодаря, че ме извика. — каза Семьон, гледайки през прозореца с видимо удоволствие. — Доста се застоях в Москва... Разказвай, какво става тук?

Започнах да разказвам. Отначало Семьон ме слушаше със снизходителния интерес на стар опитен боец, на който новобранеца му

разказва някакви ужасии. После стана по-сериозен.

— Антошка, сигурен ли си? За това, че Силата се стича там?

— Да помоля ли шофьора да обърне и да мине покрай „Подземята“?

Семьон въздъхна. Поклати глава. И каза кратко:

— Хранилище.

— Тоест?

— Тайник. Там е скрито нещо много важно.

— Семьон, все пак не мога...

— Антоне, представи си, че си много-много силен маг. И можеш, например, да ходиш до пето ниво на Сумрака.

— Не мога.

— Да си представиш?

— Не мога да ходя. Да си представя — да.

— Ами тогава си представи. Можеш да ходиш толкова дълбоко, колкото никой от известните ти Различни. Изведнъж ти се налага да скриеш нещо много ценно. Магически артефакт, мощно заклинание... или торба злато. Какво ще направиш? Ще го закопаеш в земята? Ще го намерят. Особено, ако това е магическа вещ — колкото и да я маскираш, тя създава около себе си смущения в Силата. Затова взимаш това нещо и влизаш дълбоко в Сумрака...

— И я оставяш там. Да предположим, на петия слой. — Аз кимнах. — Но предмет от нашия свят ще бъде изтласкан обратно...

— Точно затова ти трябва постоянен приток на Сила. Ами... както ако си поставил плаващ предмет на дъното на ваната. Ако го оставиш, ще изплува. Но ако отгоре го притиска поток вода...

— Разбрах.

— Имаш ли представа кой и какво е скрил там?

— Имам. — признах аз. — Само че първо ще попитам Фома.

В джоба ми телефона отново иззвъня. Ама що за наказание...

— Да? — без да гледам екрана, казах аз.

— Антоне, Хесер е.

Гласът на шефа беше някак странен. Сякаш беше притеснен.

— Слушам.

— Поговорих с Фома... той обеща да бъде откровен с теб. И със Семьон, щом сме почнали...

— Благодаря, Борис Игнatieвич.

— Антоне... — Хесер помълча. — Тук има още нещо... Поровихме се в миналото на Виктор Прохоров. И намерихме нещо.

— Е? — Вече разбирах, че не ме чака нищо хубаво.

— Снимката му не ти ли се стори позната?

— Обикновен младеж. Московска мутра, средностатистическа. — Усетих се, че ставам груб, както винаги, когато се вълнувам. — Във всеки институт такива младежи като него... са всеки втори.

— Опитай се да си представиш Виктор по-млад. Момче.

Честно опитах. И отвърнах:

— Получава се московски средностатистически ученик. Във всяко училище такива като него...

— Най-вероятно си го виждал, Антоне. И то не веднъж. Той е учил в един клас заедно със съседа ти, Костя Саушкин. Бил му е много добър приятел. Сигурно често му е ходил на гости. Мисля, че понякога се е срещал и с теб, размахвайки ученическата си чанта и смеейки се без причина.

— Не може да бъде. — прошепнах аз. Думите на Хесер ме стъписаха дотолкова, че дори не се учудих на цветистото му описание. Размахвайки чантата си и смеейки се? Като нищо. Ако във входа ти живеят деца, ти със сигурност ще се спъваш в чантите им, ще чуваш смеха им и ще настъпваш захвърлените дъвки. Но кой ще ти помни лицата...

— Антоне, това е истина. Единственият познат на Виктор вампир е бил Костя Саушкин.

— Хесер, но Костя загина^[4]!

— Да, знам. — каза Хесер. — Или по-точно, ние смятахме така.

— Не е възможно да се е спасил. — казах аз. — По никакъв начин. На триста километра от Земята. Там няма Сила. Той изгоря в атмосферата. Той изгоря, разбираш ли, Хесер? Изгоря!

— Не крещи. — спокойно помоли Хесер. — Да, изгоря. Следихме скафандъра с радар до самият край. Но Антоне, ние не знаем дали Костя Саушкин е бил в този скафандър. Височината вече беше съвсем друга. Трябва да го обмислим. Трябва да го пресметнем.

Той прекъсна връзката. Погледнах към Семьон — той печално поклати глава:

— Антоне, чух всичко.

— Е?

— Ако не си видял труп, не бързай да погребваш.

Фома Лермонт живееше в предградията. В тих и скъп район с уютни къщички и поддържани градинки. Именно в градината ни посрещна. Шефът на единбургския Нощен Патрул седеше в дървена беседка, обградена с пълзящи растения, и редеше пасианс на малка издраскана масичка. В смачканите си сиви панталони и трикотажната риза той изглеждаше като мирен гражданин в предпензионна възраст. Ако имаше и една камара внуци и внучки наоколо, щеше да изглежда като възрастен глава на голямо семейство. При появяването ни Лермонт вежливо се надигна, поздрави мен и Семьон, след което събра картите и промърмори:

— Не излиза...

— Фома, струва ми се, че е време да поговорим сериозно. — Погледнах към Семьон. — Нали не възразявате да присъства и колегата ми?

— Не възразявам. Хесер гарантира за него.

— Фома, днес говорих със Завулон от московския Дневен Патрул.

— Знам кой е Завулон.

— Той каза... помоли ме да ви попитам... посещавали ли сте скоро съседа си по гроб.

— Снощи... — тихо отвърна Лермонт.

— И Хесер... той питаше за Руната. Руната на Мерлин.

— Руната не е в гроба. — отвърна Лермонт. Погледна към Семьон. Попита: — Какво знаеш за Мерлин?

— Имало е такъв маг. — Семьон се почеса по темето. — Велик Светъл маг. Много отдавна.

Лермонт погледна към мен. Попита:

— А ти?

— Аз си мислех, че Мерлин е митичен персонаж. — честно отвърнах аз.

— И двамата сте прави по малко. — Лермонт се усмихна. — Великият Светъл маг Мерлин наистина е митичен персонаж. Истинският Мерлин е бил... доста по-неприятен. Да, разбира се, той е помогнал на малкия Артур да извади меча от камъка и да стане крал.

Макар че Артур е нямал никакво право да претендира за престола... между нас казано. Мерлин не е бил завършен злодей. Той просто е постигал целите си с всички средства. Трябва да короноваме крал, който ще го слуша? Ще го короноваме. Кралят трябва да внушава на поданиците си уважение и любов? Разбира се, трябва, защо са ни излишни проблеми! Ще възпитаваме краля като благороден и възвишен човек. Нека краля има свои, кралски играчки... красива кръгла маса и смели рицари. А знаете ли, че смъртта на Артур от ръката на дете, родено в определен ден, е била предсказана още преди раждането на Мордред? И знаете ли какво е направил благородния Артур?

— Страхувам се да предполагам.

Лермонт се усмихна. И цитира:

— „И тогава повели крал Артур да доведат при него всички младенци, родени в първия ден на май от знатни дами от знатни лордове; щото Мерлин разкри на крал Артур, че онзи, който ще погуби него и всичките му земи, ще се появи на света в първият ден на май. Затова повели той, да му бъдат изпратени всички, и много синове на лордове и рицари били изпратени при краля. Беше и Мордред изпратен при него от жената на крал Лот. Качили ги всички на кораб и тръгнали по море, някои били на четири седмици, а други и по-малки. И по волята на случая корабът стигнал до брега, където бил замъка, и се разбил, и тогава почти всички загинали, само Мордред бил изхвърлен от вълните, него го взел един добър човек и го отгледал, докато не навършил четиринайсет години, тогава го довел в двореца, както се разказва по-нататък, в края на книгата «Смъртта на Артур».

А много лордове и барони от Артуровото кралство негодували от това, че са им отнели и погубили децата, но вината за това хвърляли повече върху Мерлин, отколкото върху Артур. И от страх ли, от любов ли, но пазели мира“^[5].

— Достоен продължител на делото на цар Ирод. — измърмори Семьон.

Аз мълчах. Спомнях си анимационното филмче, което Надечка толкова харесваше. За малкият крал Артур. За смешният разсеян вълшебник Мерлин. Представях си продължението на това филмче — как възрастният Артур, нахъсван от Мерлин, заповядва да се натоварят на стар, ненужен кораб ревящите, плачещи, нищо не разбиращи бебета...

И това е символ за чистота и благородство? Възпяваният от легендите крал Артур?

— Не прилича много на славното момче от доброто филмче на „Дисни“, нали? — попита Лермонт, сякаш прочел мислите ми. — И на чудака-маг, който го е взел под своя закрила? Но не трябва да обвинявате Артур. Такава е била съдбата му. Такъв учител му се е паднал.

— Как е оживял Мордред? — попитах аз.

В очите на Лермонт проблесна ирония.

— Трудно е да се каже. А как малкия Артур е станал наследник на трона? Може би Мордред не е оживял. Но са се намерили хора, които разказали на момчето, че е син на Артур, и че баща му се е опитвал да го убие като малък. Важно ли е, какъв е бил по кръв? Главното е за какъв се е смятал.

— Той жив ли е?

— Мордред? Не, разбира се. Той е бил само човек. И Артур е бил човек. Те отдавна са напуснали този свят.

— А Мерлин?

— И той отиде завинаги в Сумрака... — кимна Лермонт. — Но Мерлин наистина беше велик маг. Аз мисля, че е бил най-великият маг на всички времена. Мисля, — той погледна накриво към Семьон, — че Мерлин е бил нулев.

Аз кимнах. Ясно. Нулева магическа „температура“. Мерлин не е внасял и капка в потока Сила, която обгръща света, той изцяло е бил лишен от нея. И именно затова е бил велик маг. Той е поглъщал чуждата Сила, разлята в пространството — и с нейна помощ е творил чудеса.

Никога повече в света не са се раждали толкова силни магове.

Но една вълшебница се роди. Моята дъщеря. Надя.

— От Мерлин са останали доста артефакти. — продължи Лермонт. — Той ги е създавал като на шега, сякаш не му е коствало никакво усилие. Ескалибур, разбира се. Плащът на Мерлин. Чашата на Мерлин. Кристалът на Мерлин. Жезълът на Мерлин.

— Не се затормозявал много в търсене на имена, а? — Семьон се засмя и моментално се сепна.

— Руната на Мерлин? — попитах аз.

Лермонт поклати глава.

— Руната на Мерлин е само ключ. Тя се пазеше в гроба на Мерлин, на двайсет и две мили от... от мястото, което се смята за гроба на Томас Римуващия. Разбира се, самият Мерлин не е в гроба, но някои неща от великия маг се пазеха там. Може да ме смятате за сантиментален, но често посещавах гроба си. Но на гроба на Мерлин не обичах да ходя. Разчитах на защитните заклинания. И напразно. Гробът е ограбен.

— Мислех, че гробът на Мерлин е в Бретани. — каза Семьон.

— Не. Той е на юг от Единбург. До градчето Пибълс. Не е далеч оттук.

— И какво представлява Руната? — попитах аз.

— Камък. Зареден до дупка с магия и надраскан с неясни знаци. Руната на Мерлин... — Лермонт ни погледна, поколеба се, но все пак продължи: — ...е ключ, или по-точно — главната част на ключ, служещ за достъп до тайник, създаден някога от Мерлин на дъното на езерото. Езерото отдавна го няма, но тайника, естествено, се запазил.

— Тайник в Сумрака? — попитах аз.

— Да.

— На петия слой?

Лермонт въздъхна.

— До петия слой бих стигнал сам, мой млади приятелю. Или бих повикал Хесер. Или Ендрю. Ще се намерят Висши, способни да стигнат до петия слой. Но тайникът е правен от Мерлин. Той е на самото дъно. Значи — на седмия слой.

— Олеле майчице! — възхитено възкликна Семьон. — На седмия? Значи съществува? Не са приказки?

— Съществува. Само че не знам кой от живеещите на Земята е способен да стигне там... — Лермонт разпери ръце.

— А ключа? Руната?

— Какво Руната... Прочетох надписа — тя позволява да преминеш стража на петия слой. Но след това трябва да продължиш нататък. Аз не мога.

— Поне опитвали ли сте? — попитах аз.

— А защо? — Лермонт замаха с ръце. — Да се пъхам в Сумрака за наследството на Мерлин? Антоне, вече трябва да имаш представа какъв е бил... смяташ ли, че там има нещо хубаво?

Аз свих рамене.

— Смята се, че в тайника е скрит Венеца на Всичко. — каза Лермонт. — Звучи примамливо, нали? Но аз си мисля, че Венецът на Всичко всъщност е Края на Всичко.

Семьон отвори уста, но размисли и премълча.

— А какви са другите части на ключа? — попитах аз. — Кристалният Боздуган на Мерлин? Или някой Стар Ботуш на Мерлин? Лермонт поклати глава.

— Това е най-неприятната част от историята. Нали разбрахте, че в района на тайника Силата се излива от нашия свят в долните нива на Сумрака?

— Да.

— Та така, ако се опиташ да влезеш в Сумрака от района на „Подземята“, ще стигнете само до третия слой. После има бариера, вихър на Силата. Това едновременно е товара, удържащ тайника на дъното на мирозданието, и защита от любопитните.

— Едва ли има много любопитни, способни да стигнат до третия слой... — измърмори Семьон. Почеса се по темето. — Извинете, мълча, мълча!

— Така че Руната на Мерлин няма да ти помогне да минеш третия слой. — продължи Фома. — Бях сигурен, че никой освен мен не знае тайната, а и аз я научих случайно, когато в началото на двайсети век на моста стана нещастен случай... едно момиче падна върху железен прът и си разпори артерията...

— Кръв. — разбрах аз.

— Да. Ако човек умира от загуба на кръв, Сумракът се пренасища с енергия за известно време. Вихърът на третия слой затихва и може да се слезе по-надолу.

— Човекът задължително ли трябва да умре? — попитах аз.

— Не знам. Както се досещаш, не съм проверявал. Консервираната кръв не върши работа, това е сигурно. Ето защо се разтревожих от убийството в „Подземята“. Но защитните заклинания на гроба на Мерлин си оставаха непокътнати. Нито един човек не се е доближавал до гроба и не го е отварял. И аз се отпуснах, реших, че е просто съвпадение. Едва снощи реших да отида до гроба.

— И сте го намерили отворен чрез дистанционно управляемо устройство. — казах аз. — Нали? Нещо като роботите, които използват в ядрените станции?

— Откъде знаеш? — попита Лермонт.

— Вчера стрелях по мен с това. — Аз кимнах към триножника с винтовката, които Семьон беше оставил до беседката. — Автоматична стрелкова установка с радио управление.

Лермонт погледна оръжието без всякакъв интерес. Горчиво се усмихна.

— Остарели сме, Антоне. Надуваме се, но сме остарели... Хесер, Ал-Ашаф, Рустам, Джовани, аз... всички древни, които помним света без електричество, локомотиви, барут. Най-старите магове, най-знаещите... почти най-силните. Недооценихме новото поколение. Ракети, роботи, телефони... — той подъвка устната си. Погледна към спретнатата си къща — със същата мъка, каквато понякога виждах в очите на Хесер.

Сигурно точно тази мъка ме кара да прощавам на Хесер всичко, което върши като ръководител на Нощния Патрул.

— Някой от младите. — продължи Фома. — Някой от младите, който умее и не се бои да използва технологиите.

— Струва ми се, че зная кой е. — прошепнах аз. — Костя Саушкин.

— Висшият вампир, който открадна „Фуаран“? — Лермонт се намръщи. — Знам тази история. Но той загина!

— Никой не е виждал тялото му. — отвърнах аз. — Във всеки случай... той не би се поколебал да тръгне за наследството на Мерлин. И без колебание би използвал техника. И още — той сигурно ме ненавижда. Достатъчно силно, за да се опита да ме убие. Аз съм виновен! Изпратих го на смърт. Той е оживял — и е решил да си отмъсти.

— Антоне, не бързай. — вразумително каза Семьон. И виновно обясни на Фома: — Не се сърдете, господин Лермонт! Антон е младо момче, горещи се. До вчера смяташе, че Костя е загинал. А сега изведнъж реши, че не е. А сега трябва да се безпокоим за друго. Как смятате, дали зложелателя вече е намерил тайника на Мерлин?

— Мерлин е бил маг от старата школа. — отговори Лермонт, след като помисли малко. — Ключът трябва да има три елемента. Три — това е числото на магията, числото на Силата. Три, седем и единайсет.

— Е, да, прости числа. — съгласи се Семьон. — Какво чудно има. А третата част на ключа?

— За втората разбрах по случайност. — каза Лермонт. — За третата не знам нищо. Само предполагам, че трябва да съществува. Дори не зная какво е — предмет, заклинание, жертвоприношение, време от денонощието... Може би трябва да влезеш в Сумрака гол, в пълнолунна нощ, държейки в зъби цвят от магарешки бодил. Мерлин е бил голям шегаджия.

Помълчахме. После Лермонт се усмихна напрегнато.

— Е, добре, приятели. Разкрих ви всички тайни, които знам. Мисля, че не трябва да се паникьосваме предварително. Тайникът на Мерлин ще се покори на Висш Различен с небивала сила, който пролее нечия кръв в подземията и намери третата част на ключа. А каква е тази част — никой не знае. Хайде да се успокоим, да влезем в къщи и да пийнем чай.

— Традиционно английско пиене на чай! — с уважение каза Семьон.

Фома насмешливо го погледна и го поправи:

— Не английско. Не забравяйте, че сте в Шотландия. Бъдете гости в дома ми...

— Имам още един въпрос. — прекъснах аз Лермонт. — Защо поканихте Егор в Единбург?

— За младежа-илузионист ли говориш? — Лермонт въздъхна. — Реших да се застраховам. Ако стане сериозна бъркотия, първо ще пострада нашия Нощен Патрул. Нямам толкова много бойни магове. Огледалото е най-доброто, което мога да противопоставя...

— На кого? — попитах аз, когато Лермонт спря на средата на думата.

Далечният предтеча на Лермонтов ме погледна с такова раздражение, че веднага почувствах семейната избухливост, прекъснала преждевременно живота на руския поет.

— На Мерлин? Доволен ли си?

— Смятате, че той...

— Най-ценното за Мерлин винаги е било самият той. И може да е нарекъл Венецът на Всичко начина да се измъкне от небитието. Шега, напълно в негов стил.

— Това никога не се е случвало. — Семьон поклати глава.

— Не се е случвало. Но и магове, подобни на Мерлин, не е имало. Неговата същност... душата му, ако искате, може да дреме някъде там, на седмия слой... докато там не се спусне някой достатъчно силен маг. Грубо казано — докато някое глупаво тяло не закара на черната душица на Мерлин ново вместилище! Ще ви хареса ли, ако Великият Мерлин се върне в реалния свят? На мен — изобщо! И затова ми трябваше потенциален огледален маг. Може би това ще помогне. Може би ще се превърне в Огледало и ще унищожи Мерлин! От какво си недоволен, Городецки?

— Не бива така! — възкликнах аз с неочаквана дори за мен болка. Всичко в главата ми се обърка — Костя, когото убих, и който може би още е жив; жадуващият за възкресение Тъмен маг Мерлин, нищо не подозиращият Егор... — Още от детството му го използваме за операциите си. А сега — да го хвърлим в ада, да се скрием от Мерлин зад момчето? Той още е хлапе!

— Добре! — Лермонт също повиши глас. — Даде убедителен довод! Сега ще ти предоставя всички досиета на потенциалните огледални магове. Ще посочиш ли някой? Ще избереш ли друг кандидат? Там има деветгодишно момиче, петнайсетгодишно момче, млад мъж и баща, бременна жена... те никога не достигат старостта в неопределено състояние, рано или късно избират Светлината или Тъмнината! Те всички са млади, почти всички са деца! Ще поемеш ли отговорност за избора? Ще ме избавиш ли от тази подлост?

— Да! — закрещях аз, скачайки. — Да, ще поема! Ще те избавя. Носи досиетата си, господин Фома Лермонт!

— Сега ще ги донеса! — той също се надигна. — Избирах, избирай!

Ние стояхме и се гледахме злобно. И не разбрахме веднага, че и на двамата ни текат сълзи по лицата.

---

[1] Тази история е описана във втората част на книгата „Сумрачен Патрул“. Бел.авт. ↑

[2] Кирил Комаров, „Так рождается звук“.
В оригинал:

Так начинается свет.

*Темная ночь без особых примет.
Но кто-то вошел в этот мрак.
Тебе пока невдомёк, что и с тобой будет так же.
Да, это похоже на бред, да, это похоже на глюк,
Но именно так начинается свет, так кончается
страх,
Так рождается звук.*

*Так кончается страх.
И ты выпил отвар из отравленных трав.
Из тщательно спрятанных книг.
Теперь каждый твой крик — это тоже улика.
Столько несчастий и бед. Столько бессмысленных
мук.
Но только так начинается свет, так кончается
страх,
Так рождается звук.*

*Скоро день похорон.
Так рой этот ров под рёв воров и ворон.
Хорони свою смерть.
Наворожи себе жизнь, нагадай себе свет.
Первый оставленный след. Последний потерянный
друг.
Так начинается свет, так кончается страх,
Так рождается звук...*

↑

[3] Карпачо — тънки парчета сурово говеждо, съвсем леко опърлено на огън. Изобретено във Венеция през 1961 г. и е наречено така в чест на ренесансовия художник Виторе Карпачо, чийто картини изобилствали с всички оттенъци на червеното. Бел.прев. ↑

[4] Тази история е описана в третата част на книгата „Сумрачен Патрул“. Бел.авт. ↑

[5] Томас Малъри, „Смъртта на Артур“. Бел.авт. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Не знам дали Лермонт би донесъл досиетата, или не. И изобщо не мога да си представя какво би направил. Сигурно все пак би избрал нов кандидат за ролята на огледален маг.

Но не ни позволиха да направим това.

Първо забелязах как се промени лицето на Лермонт. Той гледаше някъде встрани, към пътя.

После чух шум на двигател и се обърнах.

Малкият бял фургон, който се носеше по пътя, внезапно зави и с лекота събори символичната дървена ограда около къщата на Лермонт. Със силен вой на спирачки, хвърляйки изпод колелата пръст и чимове, фургонът спря.

Задните му врати бяха предварително свалени. Оттам изскочиха двама души, а третия, оставайки вътре, откри огън от закрепената на подставка картечница.

Първи реагира Фома. Той постави щит още щом колата влетя в градината му. А може би не е поставял? Може би това е защитно заклинание, инсталирано много отдавна за случаи като този?

Картечницата тракаше, звукът резонираше в купето и достигаше до нас, сякаш усилен от огромен ламаринен рупор. Заедно със звука вървеше и поток от олово. Но куршумите не достигаха до нас — спираха меко, за секунда висяха неподвижно във въздуха, като оживял специален ефект от кино-екшън, след което падаха на земята.

Двамата изскочили, и двамата с тъмни маски-качулки, залегнаха до фургона и откриха огън от автомати. От кабината засега не се показваше никой.

Те какво, да не са идиоти?

Семьон махна няколко пъти с ръка. Успях да забележа и безобидния Морфей, който дава на нападащите десетина секунди да продължат играта си на война, и мигновено действащият Опиум. Но заклинанията не сработиха, огънят продължаваше, куршумите продължаваха да засядат във въздуха пред нас. Аз се вгледах — не, не

са Различни. Обикновени хора. Но на гърдите на всеки тлееше искрата на защитен амулет.

— Само не убивай! — извика Лермонт, когато вдигнах ръка.

За незабавно действие имах окачени само две Тройни остриета, изобщо не разчитах да попадна в такава битка. Метнах и двете, целейки се в картечницата. Първият заряд мина покрай нея, вторият улучи — и превърна оръжието в купчина накълцан метал. Грохота леко намаля, сега стреляха само автоматчиците, но някак неуверено, сякаш бяха открили невидимата бариера. Това е добре. Всяка защита има свой предел на насищане, картечният огън бързо би я извадил от строя.

Нападнаха ни хора! Обикновени хора, но снабдени със защитни амулети. Постъпка, не просто нечувана, но и глупава. Едно е да разстреляш маг от засада, при това — с дистанционно управляемо оръжие. А така, лице в лице, трима стрелци срещу трима магове... на какво разчитаха?

Само на това, да ни отвлекат вниманието!

Обърнах се точно навреме, за да видя бялата димна следа, носеща се към нас. Ракетата беше изстреляна от покрива на многоетажно здание, намиращо се на повече от километър оттук. Но ракетата явно беше управляема и идваше точно към беседката.

— Фома! — изкрещях аз, хвърляйки напосоки Фриз към ракетата. Но или темпоралното замразяване не уцели, или ракетата също беше защитена от магии — нищо не се случи.

— В Сумрака! — извика Лермонт.

Понякога е по-добре да се подчиниш, отколкото да измисляш свои, оригинални ходове. Аз прекрачих в Сумрака, потапяйки се почти веднага на втория слой. До мен се появи Лермонт — той също е сметнал първият слой за недостатъчна защита. Но за мое учудване, Фома не остана на втория слой — махна с ръка и се потопа подълбоко. Недоумявайки, аз все пак слязох след него на третия слой. Защо е всичко това? Силният взрив в реалният свят може да се отрази на първия слой, но до втория няма да достигне... а ако Фома е заподозрял най-ужасното, немислимото, то все едно — ядрения заряд изгаря материята по всички слоеве на мирозданието...

Сивата мъгла се освети от бял пламък. Земята под краката ни слабо се разтресе. Слабо, но се разтресе!

— Къде е Семьон? — извиках аз.

Лермонт само разпери ръце. Изчакахме още няколко секунди, докато в обикновения свят падаха шрапнелите, затихваха пламъците и се събаряха димящите остатъци от беседката.

А после излязохме обратно.

Спретнатата къщичка на Лермонт се бе лишила от всички стъкла. От прозореца на втория етаж стърчеше дебел клон, откъснат от взрива от близкото дърво.

Фургонът лежеше, обърнат настрани. До него лежаха две неподвижни тела. Третият, или картечаря, или благоразумно скрилиа се шофьор, бавно пълзеше към оградата, влачейки неподвижните си крака.

Не изпитвах жалост към него. Това беше обикновен бандит, когото бяха използвали — за да ни отвлече вниманието от ракетата. Той е знаел какво го чака.

На мястото на беседката имаше малък кратер, покрит с бели стърготини. Над главите ни се въртяха и падаха картите за игра — по случайност не бяха изгорени, а просто хвърлени във въздуха.

Семьон беше до фургона. Той беше затворен в блестяща прозрачна топка, сякаш изработена от кристал. Топката бавно се търкаляше, а Семьон, разперил ръце и крака, се въртеше вътре. Позата му толкова смешно пародираше известната картина „златното сечение“, че глупаво се изхилих. Набитият късокрак Семьон изобщо не приличаше на мускулестия атлет, нарисуван от Леонардо да Винчи.

— Много неудобно заклинание. — с облекчение каза Лермонт. — Но надеждно.

Кристалната топка се покри с пукнатини и се разпадна на облачета пара. Семьон, който в този момент беше с главата надолу, ловко се извъртя и се приземи на краката си. Повъртя пръст в ухото си и попита:

— При вас това нещо обичайно за съботите ли е, господин Лермонт? Или е само по случай нашето пристигане?

Лермонт не реагира на беззлобното ехидство. Наклони глава настрани, сякаш се вслушваше в нечий глас. И се мръщеше — все повече и повече.

А после с две движения създаде пред себе си светещата рамка на портал. Каза:

— След мен, господа. Боя се, че всичко това е отвличащ маньовър.

Не успях да попитам какво смята да прави с преобърнатия фургон, взривената беседка, пълзящия бандит, появилите се на улицата съседи. До нас се отвори втори портал и от него започнаха да изскачат Различни.

Не просто Светли от Нощния Патрул — те бяха облечени в полицейска униформа, с бронирани жилетки и шлемове, с готови за стрелба автомати!

Да, Томас Римуващия, можеш да кокетничиш! Недооценявал технологиите! Виждам как ги недооценяваш...

Лермонт стъпи в портала. Аз се забавих, изчаквайки Семьон. А той изведнъж спря и впери поглед в слабичък риж мъж. Извика:

— Кевин! Дърт козел!

— Симон! Тъпа катуно! — възторжено закреця рижия. — Накъде? Почакай!

Те се прегърнаха и започнаха да се тупат по гърбовете с ентузиазма на побърканите зайчета от рекламата за батерии.

— После, после ще поприказваме. — измъквайки се от обятията на Кевин, измърмори Семьон. — Виж, порталът изстива... Донесох ти вино от Севастопол, помниш ли? Мускат!

Изплюх се и поклатих глава. Ама що за приказки — „после, после...“. В киното, героят, който казва такива думи на стар приятел, е обречен на скорошна смърт.

Остава само да се порадваме, че не сме герои от екшън.

Прекачих в рамката на портала.

Млечно сияние около мен. Лекота, сравнима само с това, което изпитват космонавтите. Тайни пътеки, недостъпни за хората.

Какво ли ще правят там Различните в полицейски униформи? Ще изтриват паметта на случайните свидетели, ще премахват всички следи от взрива, ще разпитват нападателите, ако оживеят. Черна работа, от която всъщност се състои ежедневието на Патрулите.

Но кой е посмял? Да нападнеш сътрудник на Патрула си е доста безумна постъпка. Да нападнеш шефа на Патрула, плюс двама чуждестранни мага — това е съвсем нечувано. А да използваш за целта хора...

Изведнъж ясно осъзнах, че срещнатият в „Подземията“ французин също е човек. Не, не Висш маг, скрил същността си от мен. Обикновен човек. Но потресаващо ловък, хладнокръвен, артистичен. Не такава пешка, като изпратените на смърт бандити. Дали той не е изстрелял ракетата по нас?

Освен това има и вампир. Нима е Костя? Нима все пак е оживял?

И като капак на всичко — защитните амулети у бандитите, позволяващи им да спечелят време. Вампирите не са способни да създадат амулет. Това е работа на маг, чародей или вещица!

Тогава с какво сме се сблъскали? Кой се мъчи да проникне в Сумрака за наследството на Мерлин?

И способен ли е да се потопи до седмия слой...

Порталът свърши, както винаги, неочаквано. Бялото светене се сви в рамка, аз прекрачих през нея — и веднага ме хванаха за рамото, рязко ме дръпнаха наляво и надолу и ме скриха зад импровизираната барикада — няколко съборени стола.

Тъкмо навреме. Над главата ми изсвистя куршум

Бях в „Шотландските подземия“. В една от първите стаи.

До мен зад барикадата се криеше Лермонт, а на пода ме беше бутнал чернокож Различен от първо ниво. Съдейки по количеството заклинания, „окачени“ на пръстите му, това беше боен маг.

Отново изгърмя изстрел. Стреляха през отворената врата, водеща към следващата стая.

— Фома, какво става? — Аз го погледнах неразбиращо. — Защо лежим? Трябва да поставим Щит...

Лермонт дори не трепна, но пред вратата, затваряйки я напълно, се появи преграда. Не успях дори да се учудя от глупостта на шотландския маг и да се порадвам на своята проникателност, когато отново изгърмя изстрел и куршума изсвистя над нас. Барьерата не го удържа.

— Извинете, прибързах... — измърморих аз. — А през Сумрака?

— Същият проблем, като с ракетата. — поясни Лермонт. — Куршумите са омагьосани до втория слой.

— Ами да минем през третия!

— На третия има бариера! — напомни ми Лермонт. Аз засрамено млъкнах.

Тъмнокожият маг се надигна и метна в коридора няколко заклинания. Успях да забележа Опиум, Фриз и Чудовище. В отговор отново стреляха. Със същият точен, механичен ритъм...

— Лермонт, това е автомат! — бързо казах аз. — Лермонт, това е същият тип автомат, с който стреляха по мен!

— И какво от това? Защитен е от леки заклинания. Предлагаш да го ударим с файърболи, да направим пожар и да съборим моста върху нас?

Не, Томас Римуващия не се паникьосваше, не беше отчаян. Той явно се опитваше да измисли нещо. И сигурно имаше някакъв план. Само че аз не исках да чакам...

От портала, който продължаваше да виси във въздуха, излезе Семьон. Моментално клекна и бързо се скри зад барикадата. Да... понякога опитът е по-важен от Силата...

Някъде далеч, зад стените и вратите, се дочу вик. Сърцераздиращ човешки вик, прекъснат по средата.

...А понякога яростта е по-важна от опита.

Аз се плъзнах в Сумрака.

Първи слой. Декорациите сякаш станаха по-реални. Стените от гипсокартон и пластмаса станаха каменни, под краката ми запращяха някакви сухи стебла. Сигурно помещенията в Сумрака бяха изградени от човешката фантазия — оттук бяха минали твърде много хора, искрено приемайки правилата на играта, заставяйки се да повярват в подземията.

В подземия и дракони.

Малко драконче с червени люспи стоеше в каменна арка, преграждайки ми пътя. Дракончето ми стигаше до рамото, опираше се на две лапи и дълга, извита като тирбушон опашка. Ципестите криле нервно пляскаха по гърба му. Блестящите фасетъчни очи се втрениха в мен, устата му се отвори — и изплю към мен топка пламък.

Ето какъв си бил в Сумрака, „Стрелец И“^[1]...

Аз отскочих към стената и метнах файърбол към дракончето. Съвсем малък, за да не предизвикам никакви сътресения в реалния свят.

А самият аз влязох във втория слой.

Подземието не се промени. Затова пък дракончето тук беше черно и малко по-високо. Очите му се закръглиха и потъмняха,

появиха се и разперени уши. Люспите се превърнаха или в твърда козина, или в притиснати към тялото хитонов игли. Муцуната му се източи напред. Крилете се превърнаха в малки потрепващи лапи. Помислих си, че така би изглеждал хибрид между Чебурашка и крокодила Гена.

Муцуната се отвори и към мен полетя сноп сини искри.

Избягнах удара и се приближих няколко крачки. И, отново забравяйки за бариерата, тръгнах към третия слой на Сумрака.

Първо ми се стори, че съм се натъкнал на стена — гъвкава, еластична, но непроницаема стена. Но това беше само моментно усещане.

Миг — и се оказах на третия слой.

И веднага разбрах как се съчетава това с предсмъртния човешки вик.

Някой отново беше вдигнал бариерата. С нечия жива кръв.

Но затова пък тук нямаше драконче...

Затичах се по коридора, без да си правя труда да унищожавам робота-стрелец. Лермонт ще се справи и сам. Къде ще ходи. За мен е по-важно да хвана убиеца. Който и да е той — вампир, маг, чародей. Непознат — или бивш приятел...

Явно това беше централната част на „Подземията“. Съсредоточие на Сила, център на вихъра, дупка на ключалка. Същата „Кървава река“ — само че тук тя изглеждаше като канавка, пълна с бълбукаща, гъста като смола черна каша. Блестяща черна маса. А на нея — неподвижно тяло в бял халат, изцапан с кръв.

Явно този път се е разделил с живота си някой от наетите хора, работещи за Нощния Патрул на Единбург. Един от патолозите или друг експерт, работещ за Лермонт.

Нима Лермонт не е оставил в „Подземията“ надеждна охрана? Не е устроил засада на нападателите? Хвърлил е доверилите му се хора на произвола на съдбата?

Един поглед към реалния свят ми обясни всичко.

Оставил е. Устроил е.

Но е подценил силите на врага.

Преброих шест трупа в стаята. От тях трима бяха чужди — в полувоенно облекло, не принадлежащи към ничия армия, с автомати — а пълнителите леко проблясваха с омагьосаните си куршуми. Един

беше Светъл маг от първо ниво. Мъртъв, разкъсан почти наполовина от изстреляният в упор автоматен откос. Неизразходваната сила бавно изтичаше от мага като мъглива бяла светлина. Другите двама от разстреляните бяха хора — наемни сътрудници на Нощния Патрул. Амулетите, които не ги бяха опазили, светеха на гърдите им. Те също бяха умрели с оръжие в ръка — мъртвите ръце още стискаха пистолетите.

Колко са били нападателите? И колко от тях вече са под третия слой?

Не успях да помисля — през Сумрака пробяга бърза сива сянка, потапяйки се от първия слой при мен, на третия. И пред мен се оказа Брус.

Господарят на вампирите не изглеждаше добре. Гърдите му бяха разкъсани от куршуми. Той дишаше тежко, зъбите му бяха удължени.

— Аха! — възкликнах аз с такъв възторг, че Брус веднага разбра всичко.

— Стой, Светъл! — закрещя той. — Аз съм на ваша страна! Дойдох по молба на Лермонт!

— А кой е стрелял по теб?

— Роботът в коридора!

Аз притворих очи, проследявайки „вампирската пътека“. Да, отпечатъците от краката на неживия минаваха през коридора, към входа на „Подземията“. Не той беше устроил кървавата баня.

Ето на кого е разчитал Лермонт, за да преодолее автоматичния стрелец. Мъртвият е трудно да се убие дори с омагьосани куршуми.

— Къде е той? — Аз не уточних въпроса си, но Брус разбра.

— Не знам! Не е от нашите! Чужденец! С него имаше двайсет човека, но вече всички са мъртви. И пазачите на Лермонт са мъртви!

— Да вървим след тях! — наредих аз.

Брус се поколеба. Погледна към кървящото тяло — за разлика от останалите, този беше мъртъв отскоро и трупът му присъстваше във всички слоеве на Сумрака едновременно. Смъртта е много силна магия...

— Дори не го помисляй! — предупредих го аз.

— На него вече му е все едно. — измърмори Брус. — На него му е все едно, а аз тепърва ще трябва да се бия!

Това беше гнусно, и това беше истина. Но да дам мъртъв сътрудник за храна на вампир...

— Ако пиеш кръв, бариерата ще се появи отново. — намерих аз аргумент в своя полза. — Да тръгваме. Ще потърпиш малко.

Брус изкриви лице, но не започна да спори. Наведе глава, сякаш смяташе да атакува препятствие, и слезе на четвъртия слой.

Аз се плъзнах след него.

Брус стоеше и се държеше за гърдите. Тресеше го. В очите му имаше неподправен страх. Освен Брус, тук нямаше никого. Никого и нищо — подземията изчезнаха. Само пясък, сив и цветен едновременно, само разпръснатите тук-там черни камъни... И розово-бялото небе без слънце.

— Антоне... не мога по-надолу.

— Бил ли си на петия?

— Не!

— Аз също. Да тръгваме!

— Няма да мога! — закрещя вампира. — Твоята мамка, не виждаш ли, че умирам!

— Ти отдавна вече си мъртъв!

Брус завъртя така яростно глава, сякаш искаше да я отвинти от шията си.

Ако имах поне капка съмнение, че се преструва, бих го принудил. Принудил, или упокоил завинаги.

Но слизането на четвъртия слой явно му бе отнело последните сили.

— Върви при Лермонт! — наредих аз.

С явно облекчение Брус се втурна обратно. Така се втурва от смъртоносните дълбини останалият без дъх гмуркач.

А аз започнах да търся сянката си върху пясъка.

Тя съществува. Не може да не хвърлям сянка. Непременно ще я намеря.

Иначе ще се случи нещо страшно.

Например — Мерлин ще възкръсне от мъртвите. И на помощ на Нощния Патрул на Единбург, вече понесъл тежки загуби, ще дойде огледален маг. Онзи, който въпреки всичко ще запази равновесието.

Фокусникът Егор.

И това ще бъде ослепителният миг на славата му — преди да загине, да се разтвори в сумрака, да бъде захвърлен в нищото от безжалостната воля на изначалните Сили.

Като че ли не сме използвали хора досега!

Аз заръмжах и направих крачка напред. Тази сянка не трябва да се търси по пясъка. Тази сянка е в самия мен.

Блъсна ме леден вятър — и аз пропаднах на петия слой на Сумрака.

С лице в зелената трева.

Духаше силен студен вятър. Слънчевата светлина се процеждаше през плаващите по небето виолетови облаци — тежки, сякаш от сняг. Хълмистата равнина, обрасла с висока бодлива трева, се простираше до хоризонта. Някъде далеч гърмяха гръмотевици и удряха мълнии — удряха обратно, от земята в небето, във виолетовите облаци.

Надигнах се и преглътнах — ушите ми бяха заглъхнали. Обичайното подтискащо усещане на Сумрака, настъпващата слабост, желанието по-бързо да излезеш в реалния свят, изчезнаха. Петият слой се оказа енергийно балансиран. Когато очите ми привикнаха и се вгледах, стана ясно че цветовете наоколо не са съвсем живи. Тревата е зелена — но бледа. Облаците са по-скоро сиво-сини, отколкото виолетови. Дори мълниците бяха някак приглушени и не дразнеха очите.

Но все пак... Тук определено може да се живее.

Огледах се. И в изпомачканата трева видях Стража.

Това беше голем — същество, сътворено от глина и оживено с магия. Нещо рядко срещано; отдавна никой не беше правил такава. Средновековен робот, който понякога са създавали за труд, но по често — за охрана.

Само че класическият голем приличаше на глинен човек и се оживяваше чрез руни, поставени в специален отвор (тук чувството за хумор на маговете падаше до умопомрачителни нива).

А този голем беше змия. Нещо като глинен анаконда с дължина десет метра, дебела колкото тялото на възрастен човек, а хищно озъбените глави се намираха и от двете страни на змията. Кожата — червено-сива, като лошо изпечена тухла. Очите на голема бяха отворени... и точно очите ме изплашиха повече от всичко. Те бяха съвсем като човешките.

Впрочем, защo „съвсем като“? Ако Мерлин е правил голема...

Точно в средата туловището изтъняваше и там имаше малка, колкото длан, вдлъбнатина. И в нея имаше сив квадратен камък с полуизтрити келтски надписи.

Да, странен голем. Руната не го оживяваше, а го убиваше.

Или по-скоро — обездвижваше, съдейки по зловният блясък в очите.

Аз се огледах още веднъж. Освен мен и неподвижния голем нямаше никого. Крадецът на гробове беше слязъл по-надолу.

Я сега!

Припомняйки си бойните заклинания, всичко най-мощно, което успях да науча и за които ми стигаха силите, аз ги „окачих“ за бързо използване. Трябва да бъда готов за бой във всеки момент. Естествено, ако успея да вляза по-надълбоко...

— Почакай, Антоне!

От въздуха се появиха трима — Лермонт, Семьон и непознатият негър. При това и негъра, и Семьон бяха буквално измъкнати от Лермонт, който ги държеше за ръцете. Силен е, ох, колко е силен...

— Красота! — Семьон се огледа възторжено. — Уф... значи ето къде...

Той видя голема и млъкна. Приблужи се и предпазливо го подритна. Поклати глава.

— Брей... какъв звяр... Ти ли го уби, Антоне?

— Страхувам се, че не може толкова лесно да се убие. — Аз му показах Руната. Обърнах се към Фома: — Продължаваме ли, господин Лермонт?

— Ще можеш ли?

— Ще опитам.

Лермонт съмнително поклати глава. Погледна към подчинения си и каза:

— Ти няма да успееш. Домъкнах ви заради... тази твар. Но понататък няма да успеете. Чакайте колкото можете и излезте.

Той въздъхна дълбоко — и се разтвори във въздуха.

Аз направих крачка напред.

Нищо.

Още една крачка. Още и още.

— Не става ли? — съчувствено попита Семьон.

Какво става, слязох на петия слой, тук е съвсем спокойно, а аз не мога да се потопя надолу!

Крачка. Още една. Къде ми е сянката?

— Антоне... — Семьон ме хвана за рамото и ме разтърси. — Антоне, спри. Напразно хабиш сили.

— Ще мина. — прошепнах аз. — Трябва...

— Нищо не трябва. Лермонт е по-опитен. Той сам ще се справи.

Аз поклатих глава. Опитах се да се отпусна. Тук влязох с яростта... може би надолу ще сляза чрез спокойствието? Пред мен е само вододела. Тънката ципа повърхностно напрежение между световите, граница, след която, както се оказва, жизнената Сила започва да нараства. Първият слой на практика е мъртъв, изсушен, безплоден. Втория е малко по-жив. Третият и четвъртият започват да приличат на нашия свят. Петият... петият е почти годен за живот. Тук вече има цветове, тук е хладно, но не дотолкова, че да замръзнеш, тук расте трева, ваят дъждове, бушуват странни бури. Какво ли ще има на шестия? Трябва да разбере накъде се стремя. В свят, покрит с лед, умиращ и гаснещ? Където е трудно да се диша, тежко е да се ходи и не може да се разговаря?

Не. Шестият слой ще е различен. Още по-ярък от петия. Още по-жив. Още по-близък до истинския свят.

Аз кимнах на мислите си.

И прекрачих от петия слой в шестия.

Тук беше нощ. Може би не лятна, но топла. В небето над главата ми нямаше нито една звезда, но имаше луна. Не пояс от сив прах в небето, както на първия слой. Не трите малки цветни луни, които светят на втория. Най-обикновена, привична за човешкият поглед луна.

Но нито една звезда. Звездите не са за Различните.

Под белия прожектор на Луната светът изглеждаше съвсем реално. Дървета — истински, живи, с шумящи от вятъра листа. Мирише на трева и нещо изгоряло... изведнъж разбрах, че за пръв път усещам миризма в Сумрака. Сигурно ако сдъвча тревичка, ще усетя и горчивия ѝ сок...

Изгоряло?

Аз се обърнах — и видях Лермонт. Но вече не в облика на пълничкия възрастен господин, а в сумрачното му превъплъщение.

Томас Римуващия се беше превърнал в белокоп великан с ръст над три метра. Кожата му излъчваше приглушена млечна светлина. Той вадеше от въздуха парчета син и бял огън, смесваше ги в исполинските си длани, сякаш правеше снежна топка, и ги хвърляше някъде надалеч. Аз проследих траекторията — съскащите топки пламък се носеха над равнината, унищожавайки дребните дървета по пътя си, и гаснеха в тъмния, отдалечаващ се облак. Горящите дървета отбелязваха неточните изстрели.

— Фома! — извиках аз. — Тук съм!

Великанът смеси огромна топка и я хвърли по тъмния облак. Обърна се.

Лицето му беше удивително. Едновременно древно и свежо, добро и жестоко, красиво и плашещо.

— Младия маг е преминал бариерите. — изтътна Томас. — Младият маг е бързал да помогне...

В момента той не беше напълно нормален — както всички Различни, които в разгара на боя приемат сумрачното си въплъщение.

С няколко крачки Томас преодоля разделящото ни пространство. Стори ми се, че земята потрепери от стъпките му.

— Те не успяха, приятелю... — Древният бард положи на рамото ми длан, огромна като лопата. — Те стигнаха само до шестия слой. Томас ги прогони, да. Томас ги прогони като страхливи псета.

Лермонт се наведе към лицето ми и доверително прошепна:

— Но само защото враговете не приеха боя. Те са останали тук достатъчно дълго, за да разберат, че не могат да влязат в седмия слой на Сумрака.

— Колко бяха, Томас?

— Трима, приятелю. Трима. Правилно число.

— Успя ли да ги разгледаш?

— Едва-едва. — Томас поклати глава. — Тук не можеш да прочетеш аурата, но Томас успя малко. Тъмен Различен — нежив-вамфир. Светъл Различен — чародей-целител. Инквизитор-Различен — боен маг. Трима са се събрали за наследството на Мерлин. Тримата почти успяха. Трима Висши. Но дори и Висшите не могат да стигнат до седмия слой на Сумрака.

— Тъмен, Светъл и Инквизитор? — изумих се аз. — Заедно?

— Наследството на Мерлин примамава всички. Дори Светлите. Как мислиш, млади магьоснико, защо Томас искаше да запази пристигането ти в тайна от своя Патрул?

— Всички мъже ли бяха? — попитах аз.

— Всички мъже. Всички жени. Откъде да знае Томас? Томас не ги е проверявал. Томас едва успя да погледне аурата...

— Томас, трябва да излизаме. — Аз погледнах в очите на великана. — Томас, време е да се връщаме. Време е да се прибираме.

— Защо? — учуди се великана. — Тук е хубаво, млади магьоснико. Тук може да се живее. Вълшебна земя, царство на феи и вълшебници... Томас може да се засели тук, Томас може да намери своя дом...

— Томас Лермонт, ти си шеф на Нощния Патрул! Цяла Шотландия е под твоя охрана! Вещици, вампири, върколаци... нали няма да ги оставиш да безчинстват?

Томас мълчеше и за момент ми се стори, че ще се откаже. Че той все пак е намерил своето царство на феите където, според преданията, е отишъл още преди четиристотин години.

Разбира се, Тъмните няма да започнат да безчинстват. Ще пристигне помощ — от Англия, от Ирландия, от Уелс. И в Европа, и в Америка ще се намерят Светли, които ще помогнат на осиротелия шотландски Патрул.

Но няма ли изчезването на Лермонт да е онази капка, която ще превърне Егор в огледален маг?

— Да тръгваме, мой млади приятелю. — каза Лермонт. — Прав си... прав си, а аз прибързвам... още не е дошло времето... Но вслушай се, млади магьоснико! Слушай как звъни тишината, как пеят щурчетата в тревата, как нощните птици пляскат с криле във въздуха...

Или той ме накара да ги чуя, или всичко беше истина, но освен шумното дишане на великана аз чух и тишината, и звуците.

— Виж как жарко свети огъня, как сребристите листа ловят лунната светлина, как тъмната трева под краката... — шептеше Лермонт. — Тук може да се живее...

Аз видях.

— Много малко от Различните са били тук приживе... — Лермонт въздъхна. — Ние идваме тук след смъртта си, разбираш ли? Идваме завинаги...

По гърба ми пробяга тръпка. Спомних си загиналите от нашия Патрул. Игор, Тигърчето, Андрей...

— Ти знаеше ли? Знаеше това преди?

— Всички Висши, които могат да слязат до петия слой, знаят това. — Гласът на Томас беше печален. — Но това е твърде опасно знание, млади магьоснико.

— Защо?

— Не трябва да знаеш какво те чака след смъртта. Томас знае — и му е тежко. Томас иска да дойде тук. Надалеч от хората, жестоки и алчни. Надалеч от човешкото зло и човешкото добро. Толкова е сладко... да живееш в света на Различните...

— Да живееш?

— Да живееш, млади магьоснико. Тук дори вампирите не се нуждаят от кръв. Тук всичко е друго, всичко е различно. Всичко е така, както трябва да бъде. Тук е истинския свят — на петия, шестия и най-великия — седмия слой. Тук се издигат в небесата кулите на мъдреците, изучаващи мирозданието; кипят от живот градовете, пълни със Светлина и Тъмнина; бродят в девствените гори еднорози, дракони охраняват своите пещери. Тук ще дойдем... аз — по-рано, ти — по-късно... и приятелите ни ще ни посрещнат. И аз ще се радвам да те посрещна, млади магьоснико...

Великанската ръка ме прегърна през рамо сякаш бях дете. Фома въздъхна тежко. И продължи:

— Но е рано. Все още е рано. Ако можех да стигна седмия слой... не бих се върнал. Но тук Силата ми не стига. И твоята няма да стигне, млади магьоснико.

— Не бързам. — измърморих аз. — Имам...

Какво имам? Жена и дъщеря? Те са Различни. Висши Различни. Можем да дойдем заедно тук. В градовете от Светлина и Тъмнина... където Алиса и Игор са щастливи заедно, където никой не си спомня за глупавите хорица...

Аз трепнах. Стори ли ми се, или и аз станах по-висок? Или Лермонт се смалява?

— Фома, да тръгваме!

— Почакай. Погледни това!

Над главите ни затанцува бяло огънче. Фома протегна ръка, сочейки плоча от прозрачен червен камък, криещ се в тревата пред

краката ни. Какво ли е това, рубин с размерите на голям поднос?

Аз клекнах. Прокарах ръка по гладката повърхност. Погледнах чертичките, образуващи келтски букви.

— Какво пише тук, Фома?

— Това е писано от Мерлин. — Гласът на Лермонт стана замислен. — Писано е от Мерлин, това е едновременно и ключалка, и последния ключ. Тук е написано на коелбрен^[2]... — Той помълча. — Ако се каже с висок напев, то...

— С какъвто и да е! — възкликнах аз, почти физически усещайки как изтича времето.

Венецът на Всичко тук е скрит. Остана само крачка.

Но той е наследство за силните или умните...^[3]

с някакъв чужд, по-тънък и напевен глас произнесе Фома. И при първите звуци на гласа му изрязаните в камъка букви започнаха да светят, сякаш под камъка беше запалена мощна лампа. Една след друга буквите се превръщаха в тънки стълбове светлина, биещи в небето.

Ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш.

Върви напред, ако си силен като мен;

върви назад, ако си умен като мен.

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно.

Във Венеца на Всичко. Така животът и смъртта са неотделими.^[4]

Последната буква светна едновременно с последните думи на Лермонт.

— Мразя караокето. — казах аз. — Какво означава всичко това?

— Томас не знае повече от теб, млади магьоснико. — Великанът ме грабна. — А сега — изчезваме!

Предполагах, че Лермонт иска да излезе направо в реалността. Но не, първо излезе на петия слой и махна с ръка към Семьон и

негъра:

— Излизайте!

Не се наложи да ги уговаряме дълго. А Лермонт ми намигна, наведе се над голема и измъкна от тялото на змията Руната на Мерлин.

Очите на звяра светнаха яростно. Туловището се издигна във въздуха, двете усти се отваряха синхронно.

Но вече бяхме извън обсега на Стража. В обикновения, човешки свят. В стаята, пълна с мъртви тела.

Възрастният пълничък Лермонт ме пусна и рухна на земята. Лицето му беше покрито с пот, капки висяха дори по стърчащите му мустаци.

Около нас беше обичайната суетня — Светлите Различни сваляха следите от аурите, изучаваха телата, вземаха парчета плът и капки кръв за анализ. Към мен и появилия се Семьон веднага се насочиха разтревожени погледи, по тялото ми плъзнаха проучващи заклинания. Като видяха че сме Светли, при това — от висок ранг, патрулните сконфузено отдръпнаха заклинанията.

Малко по-надалеч видях и Брус. Господарят на вампирите вече не изглеждаше като ходещ труп, дори бузите му се бяха позачервили. Той беше клекнал в ъгъла и пиеше нещо от чаша. Не се загледах какво по-точно.

— Ама че работа! — каза Семьон, въртейки глава. Видът му беше напълно щастлив. — Не съм и предполагал, че ще бъда на петия слой, сякаш съм Великия Хесер или Томас Римувация. Ох... Сега и от смъртта не ме е страх...

Той ми намигна.

— Ще ти зашия устата. — с много познати интонации каза Лермонт. — Петото ниво на Сумрака не е тема за сплетни.

— Аха. — бързо се съгласи Семьон. — Аз само така, дрънкам от глупост...

— Фома... — Аз протегнах ръка и помогнах на мага да се изправи. — Благодаря... че се върнахме. И за това, което ми показахте — благодаря.

— Да тръгваме. — Фома бързо влезе в съседната стая, при „пристана“, където железната лодка се полюшваше над тъмната вода. Аз — след него. Лермонт постави над нас „Чадър от Тишина“ — шумът веднага затихна. — Искаш да питаш нещо ли?

— Да. Кой са те?

— Не знам. — Фома извади носна кърпичка и изтри потта от лицето си. — Вече има няколко опита да се докопат до наследството на Мерлин. Но не съм сигурен, че са точно тези Различни... Последният опит беше преди повече от век. И освен това, никой преди не е въвличал толкова много хора... Това е много сериозно, Антоне. Но ни провървя — Мерлин озадачи всички с третия си ключ.

— Какво означава онзи стих?

— Загадка. По онова време много обичаха загадките, Антоне. Смяташе се за добър тон да дадеш възможност на противника да победи себе си. Призрачна, но все пак — възможност.

— Едно е ясно — освен да се влезе директно на седмия слой, има и заобиколен път. — казах аз.

— Така изглежда. Но не знам какво да ти кажа. А и да знаех — нямаше да ти кажа.

— Ще пазиш тайника на Мерлин до края на времето?

— Докато мога. — Лермонт повъртя в ръката си Руната на Мерлин. Въздъхна: — Поне Стражът отново пази петия слой. И този път врагът отново ще трябва да я вземе.

— Унищожил я, Фома!

Той поклати глава:

— Няма прости решения, Антоне. Ако се унищожил Руната, Стражът също ще изчезне. Ще я скрия по-добре. Няма нужда да знаеш как. И... благодаря за помощта...

— Това да не означава „изчезвай оттук“? — усмихнах се аз.

— Това означава „благодаря за помощта“. Колкото повече странични лица има, толкова повече шум ще се вдигне около станалото. Благодарен съм и на теб, и на Семьон. Ще ви изпратя билетите в хотела.

— Ясно. Благодаря и на вас, Фома. — Аз се поклоних. — Светлината да е с вас!

— Почакай. — меко каза Томас. Приближи се и неочаквано ме прегърна. — Казвам ти „благодаря!“. Не се обиждай. Сега ще имаме много проблеми и много гости от Инквизицията. Нима искаш да останеш тук още месец?

— Пази Венеца, Фома. — казах аз след кратка пауза.

— Мисли над това, което видя, Антоне. Сигурен съм, че са замесени твои сънародници. Върви към тайната от своята страна — и ще се срещнем пак.

— Ще намеря кой от нашите е замесен и ще му дам да се разбере. — обещах аз. — Довиждане, Томас Римувация!

И, вече стигнал до вратата, добавих:

— А, да — свикнали сме да летим първа класа!

— Кажете благодаря, че няма да ви изпратя като багаж. — със същия тон отвърна Фома. После се обърна и тръгна назад, при сътрудниците си.

---

[1] Грешка на автора? По време на боя на площадчето с фонтана се казваше, че не е видял никой в Сумрака!? Бел.прев. ↑

[2] Коелбрен — древен свещен език на келтите. Коелбрен също се наричат и дървените пръчици с размер на човешки пръст, на които са гравирани свещени знаци. Бел.прев. ↑

[3] Оригинал:

*Венец Всего здесь скрыт. Всего лишь шаг остался.
Но он — наследие для сильных или умных, —*

↑

[4] Оригинал:

*Получишь все и ничего, когда достать его сумеешь.
Иди вперед, коль ты силен, как я;
иди назад, коль ты, как я, умен.
Начало и конец, глава и хвост, все слито воедино
В Венце Всего. Так жизнь и смерть неразделимы.*

↑

ЕПИЛОГ

— Наистина, лоша поличба е да кажеш на приятел в боя, че пак ще се срещнете. — мрачно каза Семьон. — Дори минутка не му остана да се видим. А ние, като последните глупаци, се връщаме обратно. Поне седмица да бяхме останали... ще идем на езерото, ще половим рибка...

— Семьон, като се появи Инквизицията, ще заседнем тук за цял месец.

— А какво му е лошото?

— Аз съм семеен човек.

— Ох, вярно... — Семьон въздъхна. — Малка дъщеричка... ходи ли вече?

— Семьон, стига си се правил на глупак.

Спряхме пред входа на хотела. Семьон се ухили и се почеса по врата.

— Ех... колко време имаме?

— Пет-шест часа. Ако има билети за вечерния полет.

— Ще ида до лавката да купя сувенири. За теб да взема ли?

— Какво по-точно?

— Как какво? Уиски и шарфове. На мъжете — уиски, на жените — шарфове. Обикновено вземам по пет и от двете.

— Добре. — Аз махнах с ръка. — Само че ми вземи и детски шарф, ако видиш. Някой по-весел.

— Непременно.

Влязох в хотела. Портиерът го нямаше на регистрацията, но имаше плик с голям надпис „Anton Gorodetsky“. В плика лежах три билета първа класа — за мен, Семьон и Галя Добронравова. Фома не само че работеше с невероятна оперативност, но и не беше забравил за момичето-върколак.

Качих се на четвъртия етаж и почуках на вратата на тъмния лукс. Никакъв отговор. Заслушах се — някъде зад вратата шуртеше вода. Извадих билета на Галя от плика и го пъхнах под вратата.

Изрових ключа от джобовете и влязох в стаята си.

— Бавнобавноидидокреслотоиседни. — каза рижият младеж, който в „Подземията“ ми се представи като Жан.

Позицията му беше великолепна. До прозореца, през който бликаше ослепителна слънчева светлина. Сянката ми беше някъде зад мен — не можеш да влезеш.

— Бавноивнимателноидикъмкреслото. — избърбори младежа.

Той беше ускорен, обгръщаше го зелено сияние, идващо от амулета в ръката му: на пръв поглед — обикновено герданче от мъниста, каквито плетат хипитата. Сега рефлексите му превъзхождаха човешките. А като се вземе предвид автомата „Узи“, чийто пълнител грееше в червено от омагьосаните куршуми, беше глупаво да се възразява.

— Говори по-ясно. — помолих го аз, докато сядах в креслото. — След като не ме уби веднага, значи има за какво да говорим.

— Грещишвълшебнико. — каза младежа и аз обърнах внимание на това смешно, детско „вълшебнико“. — Наредихамидатеубия. Ноазискамдатепитаменецо.

— Питай.

Трябва ми сянка. Трябва да завъртя глава, да видя сянката си и да се гмурна в Сумрака. Там ще съм по-бръз от него.

— Невъртиглава! Акопогледнешкъмсянкатасищестрелямведнага. Колкосте?

— Какво?

— Колкотакивакатотетибимапоземята?

— Ами... — Аз се замислих. — Имаш предвид Светли или Тъмни?

— Всеедно!

— При-и-ибли-и-изи-и-ите-е-елно-о все-е-еки де-е-есе-е-ето-о-охи-и-иляде-е-н. — проточих аз. Не да се заяждам, а да убедя младежа, че твърде много се е ускорил. Впрочем, дали той може да регулира действието на амулета?

— Мамкавимразяви. — каза младежа. — Трябвадатипредамчесипредалприятелизаслужавашсмърт...

На вратата се почука. Погледът на младежа се метна към вратата. Отново се върна към мен. С едно движение свали покривката от масата и я метна върху автомата, който продължаваше да сочи към мен. Нареди:

— Отговори!

— Кой е? Отворено е! — извиках аз.

Ако е Семьон — имаме някакви шансове.

Вратата се отвори и влезе Галя. Но в такъв вид, че направо ми секна дъха. Къса черна поличка, почти прозрачна розова блузка — Лолита нервно пуши в ъгъла.

И Жан замръзна.

— Привет. — момичето дъвчеше нещо. Съсредоточи се — и наду огромен балон. Балонът се пукна и Жан трепна. Уплаших се, че ще започне да стреля, но се размина. — А ти кой си?

Тя хвърли на Жан такъв поглед, че убиецът се изчерви. И успя да избърбори и измърмори едновременно:

— Дойдохнагости.

— Е, за приятелите на Ентъни — с отстъпка. — Галя намигна на младежа. Приблужи се до мен, поклащайки бедра. Каза: — Забравих си гащичките при тебе, да си ги виждал?

Успях само да поклатя глава.

— А, майната им. — реши Галя. И започна бавно да се навежда, протягайки устните си към моите, предоставяйки на Жан възможност да се загледа... дори не искам да си помисля в какво!

Но той се загледа.

— Пригответи се. — прошепна Галя. Очите ѝ бяха сериозни и разтревожени. Но тя все пак докосна устните ми — и в очите ѝ блеснаха палави искрици...

Само миг преди да се преобрази във вълчица. Грубо, страшно, пръскайки капки кръв и парчета кожа, без да губи време за пълноценен морфинг. Преобрази се — и черната рошава сянка скочи към убиеца.

Той започна да стреля в момента, в който пратих към него две Тройни Остриета.

Първото му отсече ръката с автомата и откъсна парче от торса му. Не разбрах веднага къде попадна второто. Надигнах се и скочих към гърчещата се на пода вълчица. Тялото ѝ пое всички куршуми, предназначени за мен. Не толкова много — пет или шест куршума. Ако не бяха омагьосани...

Жан стоеше и се олюляваше. Гледаше ме с безумни очи.

— Кой те изпрати? — изкрещях аз, удряйки го с Доминантата, заклинание за абсолютно подчинение.

Жан трепна, опита се да отвори уста — и главата му се разлетя на три части. Вторият ми заряд попадна в главата му.

Тялото се олюля и рухна на пода до момичето-вълк. От артериите, пулсирайки, бликаше кръв.

Ако беше вампир, а не върколак...

Аз се наведох над нея — и видях, че момичето се преобразява обратно в човек.

— Недей! Ще умреш!

— Така или иначе ще умра. — отчетливо каза тя. — Не искам... като звяр...

— Ти не...

В гласът ѝ се промъкна ирония:

— Глупав... Светъл...

Станах. Ръцете ми бяха целите в кръв. Под краката ми жвакаше кръв. Обезглавеното тяло на убиеца потръпваше.

— Тук какво... — Семьон застина на прага. Потърка лицето си с длан. Изруга.

В другата ръка носеше два плика. Единият — с бутилки. Другият, сигурно, с шарфове.

— Тук? Вече нищо. — Гледайки мъртвото момиче, казах аз. — Вече всичко.

Купих магнитче за Завулон на аерогарата в Единбург, докато Лермонт и Семьон преоформяха билетите. Сега ни трябваша само две места за пътници и билет за извънреден товар — дълга дървена кутия с наложени върху нея заклинания. Едното заклинание предпазваше съдържанието от разлагане. Второто убеждаваше митничарите, че няма никаква нужда да проверяват този сандък — в него се превозват безобидни ски.

Магнитчето беше банално, но красиво: фигура на шотландец в килт и с гайда. Прибрах го в джоба, после постоях пред стелаж с картички. Избрах една, с кралският замък, и я прибрах в пътеводителя по Великобритания. Още нямах никакво основание да я изпращам на Лера. Но много се надявах, че рано или късно ще успея да изпълня даденото обещание.

Семьон беше непривично тих. Не си припомняше как са изглеждали самолетите в зората на авиостроенето, не се превземаше. Минахме през граничния и митнически контрол и заехме местата си в самолета. Семьон извади плоска бутилчица уиски и ме погледна въпросително. Ударихме по глътка директно от гърлото, заработвайки неодобрителния поглед на стюардесата. Тя незабавно се скри в ъгъла, върна се с чаши и няколко бутилчици и мълчаливо ги връчи на Семьон.

— Не тъгувай. — тихо каза Семьон. — Тъмните винаги си остават Тъмни. Тя щеше да порасне и да стане чудовище. Най-вероятно.

Аз кимнах. Той е прав, естествено. И това е длъжен да разбере дори такъв глупав Светъл като мен...

Облегнах се назад и затворих очи. Помислих си, че забравих да проверя вероятностите — дали самолетът няма да катастрофира. Е... какво значение има. Хората летят, без да мислят за лошото. Ще опитам и аз така...

— Прегледах реалностите. — каза Семьон. — Излитаме с десет минути закъснение, но ще пристигнем навреме. Попътен вятър — провървя ни, а?

Аз надянах слушалките за еднократна употреба от пластмасовото пликче и мушнах накрайника в куплунга, скрит в подлакътника. Защраках с бутоните, избирайки си канал. Спрях, когато чух позната песен:

*Кое то е подарено — не губи,
За загубеното — не тъгувай.
Онзи, на вратите на рая
Вече е уморен от сълзи и сополи.
Той ни вижда изцяло,
Той няма да ни пее псалми.
Той ще ни зададе само един въпрос —
Живели ли сме, обичали ли сме...
Живели ли сме, обичали ли сме...
Живели ли сме, обичали ли сме...^[1]*

---

[1] Кирил Комаров. „У входа в рай“.
В оригинал:

*Что подарено — не теряй,
О потерянном не жалея.
Этот парень у входа в рай
Уже устал от слез и соплей.
Но он видит нас насквозь,
И он не станет нам петь псалмы.
Он нам задаст лишь один вопрос —
Были ли мы, любили ли мы...
Были ли мы, любили ли мы...
Были ли мы, любили ли мы...*

↑

ЧАСТ ВТОРА
ОБЩ ВРАГ

ПРОЛОГ

Инспекторът по пожарна безопасност посочи ароматната пръчица, тлееща в пепелника.

— Какво е това?

— Опиум. — замечтано отвърна момичето.

В счетоводството настъпи тишина. По лицето на инспектора избиха червени петна.

— Не се шегувам. Какво е това?

— Ароматична пръчица, индийска. Нарича се опиум. — Момичето се озърна към колежките си и смутено добави: — Ама то само така се казва, да не си помислихте нещо? Всъщност тук няма никакъв опиум!

— В къщи си пушете ако щете опиум, ако щете — коноп. — Инспекторът демонстративно наплюнчи палеца си и угаси пръчицата. — А тук... наоколо е пълно с хартия!

— Аз внимавам! — възмути се момичето. — И пепелникът е специален, виждате ли? Пепелта пада на керамична подставка. Приятно мирише, на всички им харесва...

Тя говореше меко и успокоително, с онзи тон, с който възрастните говорят на малките деца. Инспекторът понечи да каже още нещо, но в този момент се намеси възрастната жена, седяща отделно, на най-голямото бюро, с лице към останалите счетоводителки:

— Верочка, извинявай, но инспекторът е напълно прав. Мирисът е много тежък. Вечер ме боли глава от него.

— Сигурно в Индия прозорците постоянно са отворени. — намеси се в разговора трета жена. — Затова и горят тези аромати. Там хигиената им е доста лоша, помийните им ями са наблизно, всичко гние много бързо заради климата. И трябва да подтиснат миризмата. А при нас защо?

Четвъртото момиче, връстница на Вера, се изхили и заби поглед в екрана на компютъра си.

— Ами... да бяхте ми казали! — възкликна Вера. В гласът ѝ се доловиха сълзи. — Защо не ми казахте?

— Не искахме да те обиждаме. — каза най-възрастната.

Вера скочи и, притискайки длани към лицето, избяга в коридора. Токчетата изтракаха по паркета, глухо хлопна вратата на тоалетната.

— Трябваше да ѝ го кажем, рано или късно. — с въздишка каза възрастната жена. — Вече не мога да ги понасям тези свещички. То не беше опиум, жасмин, канела...

— А помните ли пипера и кардамона? — възкликна младата. — Направо ужас беше!

— А ти не се присмивай на приятелката си. По-добре иди при Вера, тя много се разстрои.

Младата стана с готовност и излезе от счетоводството.

Инспекторът огледа жените с безумен поглед. После погледна придружителя си — млад, набит мъж с дънки и тениска. Редом до униформеният инспектор изглеждаше много несериозно.

— Лудница. — твърдо каза инспектора. — Навсякъде — нарушения на правилата за пожарна безопасност. Как още не са ви закрили?

— И аз се чудя. — съгласи се мъжът. — Понякога отивам на работа и си мисля: ами ако е свършило? Край на този бардак? Ще работим според закона за охрана на труда, без да нарушаваме нищо...

— Покажете ми пожарното табло на втория етаж. — прекъсна го инспектора, поглеждайки в плана.

— С удоволствие. — Мъжът отвори вратата пред инспектора. Намигна на жените в кабинета.

При таблото негодуванието на инспектора утихна. Таблото беше красиво, новичко, боядисано в червен цвят. Два пожарогасителя, кофа с пясък, празна кофа, лопата и крик.

— Брей. Брей-брей. — мърмореше инспектора, докато надничаше в кофите и проверяваше датата на зареждане на пожарогасителите. — Даже някак старомодно. Не очаквах.

— Стараем се. — каза придружителят му. — Когато бях в училище, там имаше точно такава.

Инспекторът разгъна схемата. Замисли се за момент.

— Хайде да видим... да видим програмистите ви.

— Хайде! — оживи се мъжът. — Това е нагоре, следвайте ме...

Пред стълбите той се отдръпна, пускайки инспектора напред. Обърна се и погледна към пожарното табло. То избледня и се разтвори

във въздуха. Нещо падна на земята с тих звук. Мъжът се усмихна.

След посещението при програмистите у инспектора отново се появи повод за негодувание. Програмистите (две девойки и младеж) безгрижно пушеха на работното си място, кабелите на компютрите се виеха на отвратителни снопове (инспекторът дори се пъкна под едно бюро и пшкайки провери дали контактите са заземени). Петнайсет минути по-късно инспекторът слезе на първият етаж, в кабинета със странния надпис „Дежурен разпределител“ и разтвори книжката си на масата. Съпровождащият го младеж седна срещу него и наблюдаваше с усмивка как инспектора попълва протокола за проверка.

— Какъв е този глупав надпис на вратата? — попита инспектора, без да прекъсва работата си.

— „Дежурен разпределител“? Ами, това е този, който се занимава с най-разнообразни неща. Ако дойде някоя проверка, спуска се канализационна тръба, донесат пица — занимава се с всичко това. Нещо смесено между диспечер и домакин. Длъжността е скучна, дежурим по ред.

— А с какво всъщност се занимавате тук?

— Това влиза ли в задълженията на пожарната охрана? — Мъжът се замисли. — Ами... ние пазим Москва от силите на злото.

— Шегувате ли се? — Инспекторът погледна тежко към „дежурния разпределител“.

— Изобщо.

Без да почука, в стаята влезе възрастен човек с източна външност. При появяването му дежурния бързо стана.

— Е, какво имаме? — попита влезлият.

— Една в счетоводството, една в тоалетната, една на пожарното табло на вторият етаж. — с готовност отвърна дежурният. — Всичко е наред, Борис Игнatieвич.

Инспекторът пребледня.

— Лас, ние нямаме пожарно табло на втория етаж. — отбеляза Борис Игнatieвич.

— Създадох илюзия. — похвали се Лас. — Много достоверно се получи.

Борис Игнatieвич кимна. Каза:

— Добре. Само че си пропуснал още два „бръмбара“ при програмистите. Мисля, че нашият гост редовно съчетава задълженията

на пожарен инспектор и шпионин... нали?

— Какво си позв... — започна мъжът. И млъкна.

— Теб много те е срам, че си се занимавал с промишлен шпионаж. — каза Борис Игнatieвич. — Отвратително! А беше честен човек... някога. Помниш ли как отиде на БАМ^[1]? И не само заради парите, ти търсеше романтика, искаше да участваш в нещо велико...

По бузите на инспектора потекоха сълзи. Той кимна.

— А помниш ли как те приемаха за пионер? — бодро попита Лас. — Как стоеше в строя и си мислеше, че ще дадеш всичко от себе си за победата на комунизма? А пионерската ръководителка ти връзваше връзката и почти те докосваше с твърдите си цици...

— Лас. — с леден глас каза Борис Игнatieвич. — Не преставам да се изумявам как си станал Светъл.

— Тогава бях в добро настроение. — призна Лас. — Сънувах че съм малък и яздя пони...

— Лас! — повтори Борис Игнatieвич.

Дежурният млъкна.

В настъпилата тишина се чуваха хлиповете на инспектора:

— Аз... всичко ще разкажа. Отидох на БАМ за да се скрия от...

— Няма нужда да разказваш за БАМ. — меко каза Борис Игнatieвич. — Разказвай как те накараха да инсталираш „бръмбари“ в офиса ни.

---

[1] Байкало-Амурската магистрала. Голям строителен проект в Русия от близкото минало. Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

— Мисля, че се досещате защо съм ви събрал. — каза Хесер.

В кабинета на шефа бяхме петима. Самият Хесер, Олга, Иля, Семьон и аз.

— Какво има да се чудим. — измърмори Семьон. — Вие събрахте всички Висши и тези от първо ниво на Силата. Само Светлана липсва.

— Светлана не е тук, защото не работи в Нощния Патрул. — Хесер се намръщи. — Не се и съмнявам, че Антон ще ѝ разкаже всичко. Дори няма да се опитвам да забранявам това. Но няма да допусна нарушения... това е съвещание на ръководството на Нощния Патрул. Искам веднага да предупредя Иля... нещо от това, което ще чуеш, ще е новост за теб, която никога не би научил при обичайни обстоятелства. Така че не трябва да говориш за това. На никого.

— Какво по-точно? — попита Иля, намествайки очилата си.

— Всъщност... всичко, което чуеш тук.

— Хубаво „нещо“. — кимна Иля. — Както кажете. Ако искате, готов съм да приема знака на Наказващият Огън.

— Ще минем и без формалности. — Хесер взе от масата метална кутийка и започна да се рови в нея. През това време се оглеждах любопитно. Кабинетът на шефа е интересен с огромното количество малки предмети, които или му бяха нужни в работата, или бяха просто спомени. Нещо като склада на Плюшкин, кутийката с най-ценните „съкровища“ на някое дете и квартира на разсеян колекционер, който непрекъснато забравя какво точно събира. Другото удивително нещо е, че уж нищо не изчезва, в шкафовете на практика няма свободно място, а непрекъснато се появяват нови експонати.

Сега погледът ми се спря на малък терариум. Неизвестно защо, нямаше капак, а на стъклото беше залепена бележка — или с буквите „ООО“, или с номер „000“. Вътре имаше глупава китайска играчка: малка пластмасова тоалетна, върху която в царствена поза стоеше тарантула. Първо ми се стори, че паякът е пластмасов или мъртъв, но после забелязах, че очите му блестят, а краката му се мърдат. По

стъклото пълзеше друг паяк: тлъст, кръгъл, приличащ на мъхеста топка с крака. От време на време паякът спираше и изплюваше на стъклото капка зелена отрова, явно целейки се навън. Впрочем, надолу, в терариума, от паяка се сипеше нещо. Долу мърдаха някакви други насекоми, протягайки алчно крака за угощението. Щастливците, които успяваха да хванат нещо, започваха радостно да скачат.

— Интересно ли ти е? — попита Хесер без да вдига очи.

— Аха... какво е това?

— Симулатор. Нали знаеш, обичам да изследвам затворени социални групи.

— И какво изобразява този симулатор?

— Един интересен социум. — уклончиво каза Хесер. — В базовият модел той би трябвало да се превърне в обикновена група паяци. Но тук имаме двама главни паяка, един от които е заел превъзходстваща позиция, като от време на време се качва на възвишението, а вторият осигурява защита от външна агресия и грижа за членовете на обществото. При постоянна активност на главните паяци този симулатор може да функционира с минимална авто-агресия.

— И никой не се опитва да се измъкне? — попита Иля. — Нали няма капак...

— Много рядко. И само онези, на които им омръзва да са паяци в терариум. Първо, в терариума се поддържа постоянна илюзия за борба. Второ, присъствието в терариума се възприема от обектите като личен недостатък. — Хесер най-накрая извади от кутийката някакъв предмет и каза: — Край, стига сме се разсейвали с дреболии. Ето ви първият предмет за размисъл. Какво е това?

Ние мълчаливо гледахме сивото парче бетон, което сякаш беше откъртено от стената.

— Да не се ползва магия! — предупреди Хесер.

— Аз знам. — виновно каза Семьон. — Помня го този случай. Радио микрофон. През петдесетте се опитаха да ни го поставят... или през шейсетте? Когато бяхме поделение на „Горсветремтехмонтаж“^[1]. Някакви умници от КГБ, нали?

— Точно така. — каза Хесер. — Тогава навсякъде търсеха шпиони. И нас започнаха да ни проверяват... явно с нещо сме привлекли вниманието на компетентните органи... Добре, че имахме

свои очи и уши в КГБ. Проведохме кампания по дезинформация, бдителните другари получиха мъмрене за нецелесъобразно разхищаване на скъпо оборудване... А това?

Сега в ръцете на Хесер проблясваше голяма стоманена рапидка. Честно казано, няхах представа, че се произвеждат толкова големи рапидки.

— Едва ли знаете за това. — съобщи Хесер. — Единственият... надявам се... опит на Тъмните да ни шпионират с човешки средства. През седемдесет и девета година на миналия век. Тогава имах много тежък разговор със Завулон. След това подписахме приложение към съглашението за забранените методи за борба.

Рапидката се скри в кутията. Вместо нея бяха извадени две малки кафяви „таблетки“.

— Това е, когато се опитаха да ни вземат сградата! — оживи се Иля. — През деветдесет и шеста. Нали?

Хесер кимна:

— Напълно вярно. На един амбициозен млад олигарх му се сторило че бившето държавно предприятие, а сега вече закритото акционерно дружество „Горсвет“^[2], е много апетитна и абсолютно беззащитна собственост. Само че когато подслушването и външното наблюдение установиха какви хора идват просто да пият чай със стария директор, олигархът се отказа от амбициите си.

— Естествено, и това е било дезинформация? — попита любопитно Олга. Явно непривично витиеватата тирада на шефа беше предназначена именно за нея, пропусналата тези събития.

Семьон се изхили и произнесе с протяжен глас:

— Значи така-а-а, адаш, решаващ важните въпроси в града, а не идваш за помощ... Ела, ако нещо...

Хесер се усмихна в отговор:

— Относно „ела, ако нещо“, малко прекали. Но нищо, победителите не ги съдят... И така, всичко това бяха минали работи. А ето и днешният улов...

Той извади от кутията нещо, приличащо на парченце от лейкопласт. Тънко бяло квадратче, лепкаво от едната страна — Хесер с мъка го отлепи от пръста си.

— Технологията не стои на едно място. — казах аз с въодушевление. — Микрофон и предавател?

— Ще се учудиш, но тук има и магнетофон. — съобщи Хесер. — Всичко се записва и се изстрелва с кодиран импулс за три секунди веднъж на ден. Хубава играчка. Скъпа. И не е лесно да я намериш.

— Давай по същество, Борисе. — помоли Олга.

Хесер пусна „играчката“ обратно в кутията. Огледа ни внимателно:

— Преди седмица Антон и Семьон бяха в Единбург. Там се случи нещо неприятно... ако пропуснем подробностите — група Различни, сред които има минимум Светъл, Тъмен и Инквизитор, с помощта на хора-наемници, снабдени със защитни амулети, се опитаха да вземат един от най-древните артефакти. Така наречения Венец на Всичко, направен от Великия Мерлин малко преди да си отиде в Сумрака.

Илия подсвирна. Олга мълчеше — или знаеше за това от Хесер, или не смяташе за нужно да проявява емоции.

— Трябва да добавя, че тримата Различни са Висши. — продължи Хесер. — Е... Може би не и тримата. Може би само двама. Двама биха успели да заведат третия на шестия слой на Сумрака.

За мое учудване Иля мълчеше. Стъписал се е, сигурно. Не мисля, че се е потапял под третия слой.

— Всичко това е неприятно само по себе си. — каза Хесер. — Никой от нас не знае що за артефакт е скрил Мерлин на седмия, последен слой на Сумрака. Но имаме сериозни основания да смятаме, че този артефакт е способен да унищожи цялата цивилизация на Земята.

— Още един „Фуаран“? — попита Семьон.

— Не, Мерлин не е можел да превръща хора в Различни. — поклати глава Хесер. — Но това е нещо много сериозно. Сега охраната на артефакта е усилена, освен Нощния Патрул на Шотландия го пазят и Инквизитори. Но ситуацията е твърде сериозна. Доколкото знам, опити да се шпионират патрулите има в Москва, Ню-Йорк, Лондон, Токио, Париж, Пекин... накратко — във всички ключови точки на планетата. Навсякъде действат хора, които не познават възложителите. Засега няма никакъв успех в търсенето на зложелателите.

— Хесер, а какво има на седмият слой на Сумрака? — поинтересува се Иля. — Знам, че не е прието да се разказва за по-дълбоките слоеве на онези, които не са били там, но...

— Семьон ще ти разкаже всичко, което е видял. — отговори Хесер. — Той е бил на петия. Ако искаш, попитай Антон — той ще ти разкаже за шестия. Разрешавам. А що се отнася до седмия...

Всички гледахме любопитно към Хесер.

— Не съм бил там. И не мога да отговоря на въпроса ти. — твърдо каза Хесер.

— Ха. — каза Олга. — Борисе, бях сигурна, че ти си...

— Не. Изпреварвам въпроса ти — и Завулон не е бил. И никой от известните ми Различни. Предполагам, че това е по силите само на нулев маг. Притежаващ абсолютната Сила. Такъв е бил Мерлин. Такава вълшебница ще стане Надя Городецка...

Всички дружно ме погледнаха.

— Докато не порасне, няма да я пусна в Сумрака. — твърдо казах аз.

— Никой не иска това от теб. — увери ме Хесер. — И... не бързай да протестираш. Искам да пазят Надя. Непрекъснато. Поне двама бойни мага. Второ-трето ниво на Силата. Няма да устоят дълго срещу Висши, но ако ги снабдим с добри артефакти, ще успеят да спечелят време и да повикат помощ.

Иля се хвана за главата:

— Борис Игнatieвич! Откъде да ви намеря толкова втори и трети? Да оттегля всички от улицата ли?

— Е, не всички. — поправи го Хесер. — Все пак имаме четирима втори. Трети — девет души. Алишер и Александър могат да се вдигнат до трето.

— Кой Александър? Коростилев? — учуди се Иля.

— Не, Маленков.

— Саша — може. — намеси се в разговора Олга. — Готова съм за три дена да го вдигна. Даже за два.

— Чакайте! — възкликнах аз. — Спрете! А не искате ли да чуете и моето мнение?

Хесер ме погледна любопитно:

— Да, искам. Само че имай предвид, че онези, които не успяха да вземат артефакта, рано или късно ще решат, че им е нужен абсолютен маг. А в света има само един. Една. Твоята дъщеря. Е, съгласен ли си да я охраняваме?

— А какво ще каже Светлана?

— Светлана е майка. — меко каза Олга. — Мисля, че помни как веднъж отвлякоха момиченцето. И разбира, че сама не може да я пази денонощно.

— Светлана ще се съгласи, Антоне. — кимна Семьон. — Няма какво да се чудиш.

— Борис Игнatieвич, но какво да правя с улиците? — примоли се Иля. — Официално ви го заявявам като ваш заместник по патрулната служба! Да пускам четвърто и пето ниво на самостоятелна работа? Ами че Тъмните ще ни се качат на главата!

— Няма. — Хесер се намръщи. — Завулон също отделя своите магове от второ и трето ниво за охрана на Надя Городецка.

Аз се хванах за главата. Затова пък Иля веднага се успокои:

— Значи от нас се иска само половината пазачи? Тогава аз...

— Не, не половината. Двама наши и двама Тъмни.

— Хесер! — възкликнах аз.

— Антоне, всичко това се прави за безопасността на дъщеря ти. — твърдо отвърна Хесер. — Край, въпросът е приключен. Продължаваме нататък. Иля, след съвещанието ще останеш да обсъдим кои ще изпратим като телохранители и как да ги екипираме.

Аз мълчах. В душата ми кипеше, но мълчах.

— Засега говорихме само за отбраната. — продължи Хесер. — Разработката на мерки за защита на Патрулите от техническите средства за разузнаване... и от възможните атаки на хора-наемници, възлагам на Олга. Вземи Толик от компютърджиите. И Лас от оперативните работници.

— Та той е слаб маг. — изсумтя Олга.

— Затова пък мисли нестандартно. — каза Хесер. — Що се отнася до бойните сблъсъци между хора и Различни, сама знаеш. Имаш доста опит.

Аз погледнах любопитно към Олга. Оказва се, че имала интересен опит...

— От всички вас искам нещо друго. — продължи Хесер. — Как ще атакуваме?

— Кого? — не издържах аз. — Само ако знаехме кой мъти водата...

— Да атакуваш, не означава непременно да се хвърлиш в бой. — наставнически каза Олга. — Да атакуваш, също означава да

извършваш неочаквани за противника ти действия, да проваляш плановете му.

Хесер кимна одобрително.

— Тогава имаме само един изход. — казах аз. — Е, освен търсенето на предателите... предполагам, че Инквизицията претърсва под дърво и камък? Трябва да слезем до седмо ниво. Но щом не можем... верига от Сила?

— Завулон предложи Кръг на Силата. — кимна Хесер. — Но нито ние, акумулирайки Сила един в друг, нито Тъмните, изсмуквайки се един друг докрай... даже с човешко жертвоприношение... все едно, няма да помогне. Барьерата между слоевете на Сумрака се увеличава по експонента. Пресмятали сме го.

— Дори с жертвоприношение? — порази се Семьон.

— Дори. — сухо каза Хесер.

— Онова стихче... на шестия слой. — Аз погледнах към Хесер. — Помните ли, разказвах ви?

— Възпроизведи го. — кимна Хесер.

Венецът на Всичко тук е скрит. Остана само крачка.

Но той е наследство за силните или умните —

Ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш.

Върви напред, ако си силен като мен;

върви назад, ако си умен като мен.

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно.

Във Венеца на Всичко. Така животът и смъртта са неотделими —

прочетох аз по памет.

— И какво ни дава това? — почти весело попита Хесер.

— Върви назад, ако си умен като мен. — повторих аз. — Има някакъв заобиколен път към седмия слой! Не е задължително да удряме с глава по стената.

Хесер кимна:

— Правилно. Искаше ми се точно ти да го кажеш.

Семьон ме погледна съчувствено. Е, всичко е ясно. При нас е като в армията — който го е предложил, той го изпълнява.

— Само не надценявайте умствените ми способности. — измърморих аз. — Естествено, ще помисля. И Светлана ще помоля да помисли за това. Но засега нищо не ми хрумва. Може би трябва да се поровим в архивите?

— Ще се поровим. — обеща Хесер. — Но има още един начин...

— И той е предназначен за мен. — казах аз. — Познах ли?

— Антоне, твоята дъщеря е в опасност. — просто каза Хесер.

Аз разперих ръце:

— Предавам се. Добре, готов съм. Накъде? Към кратера на вулкана? Под ледовете на Антарктика? В космоса?

— В космоса, както знаеш, нямаме работа. — Хесер се намръщи. — Има малка надежда... много малка. Възможно е някой от приятелите на Мерлин да се досеща какво е имал предвид.

— Значи трябва да намерим жив връстник... — започнах аз.

— Аз съм му връстник... повече или по-малко. — със скучен глас каза Хесер. — Но, уви, не се познавах с Мерлин. Нито когато беше Светъл, нито когато стана Тъмен. Какво ме гледате така? Да, това е възможно. Понякога. За Висшите. Не е там работата... надявам се, че никой от вас не възнамерява да си сменя цвета?

— Борис Игнatieвич, не протакайте. — помолих аз.

— Мерлин беше приятел... доколкото това изобщо е възможно, с Различен, когото познавах под името Рустам.

Спогледахме се със Семьон. Той сви рамене. Олга също изглеждаше озадачена.

— Той имаше много имена. — продължи Хесер. — Някога той също беше в Патрула. Много, много отдавна. Някога бяхме приятели. Много пъти си помагахме в боя... много пъти сме спасявали живота един другиму. После станахме врагове. Въпреки че той беше, и си остава Светъл.

Хесер помълча. Явно не му се искаше да си спомня за това.

— Той е жив и сега. Живее някъде в Узбекистан. Не знам къде точно, той ми е равен по Сила и може да се маскира. Отдавна не служи в Патрула. Най-вероятно живее като обикновен човек. Ще трябва да го намериш, Антоне. Да го намериш и да го убедиш да ни помогне.

— Тъхъ. — казах аз. — Какво е за нас Узбекистан. Раз — и съм го претърсил, два — намерил съм криещ се маг, който е по-силен от мен...

— Не съм казвал, че е лесно. — призна Хесер.

— Три — уговорил съм го да помогне.

— Тук вече е по-лесно. Работата е там, че ме е спасявал шест пъти. Аз него — седем. — Хесер се ухили. — Той ми е длъжник. Дори и да продължава да ме ненавижда. Ако го намериш, той ще ти отговори.

В гласа на Хесер нямаше убеденост и всички почувстваха това.

— Не е сигурно, че изобщо знае нещо! — казах аз. — А дали е жив?

— Преди десет години беше жив. — каза Хесер. — Разпознат е от моя помощник, девона. И е разказал за това на сина си.

— Великолепно. — кимнах аз. — Просто забележително. Сигурно, както е прието, трябва да тръгна на път без оръжие и сам?

— Не. Ще тръгнеш на път екипиран с всичко необходимо, дебела пачка пари и торба полезни артефакти.

Трябваша ми няколко секунди, за да разбера — шефът изобщо не се шегува.

— И не сам. — добави Хесер. — С теб ще тръгне Алишер. На изток силата и парите не са най-важното. Далеч по-важно е за теб да гарантира някой свой.

— И Алишер... — въздъхна Иля.

— Извинявай. — без ни най-малка вина в гласа отвърна Хесер. — Ще смятаме, че сме във военно положение. Още повече, че е точно така.

Рядко ми се случва да се връщам в къщи посред бял ден. Ако си патрулирал, прибираш се чак сутринта. Ако ти предстои обикновен работен ден, преди седем не можеш да се измъкнеш от работа. Дори и да имаш способността да предсказваш задръстванията — с какво ще ти помогне това, ако всички пътища са натоварени?

И, разбира се, всяка жена и без магия знае, че мъжът ѝ не се прибира рано от работа току-така.

— Татко. — съобщи Надя. Естествено, тя чакаше на вратата. Тя предвиждаше пристигането ми от момента, в който се приближавам до входа — ако е заета с някоя важна детска работа. Ако ѝ е скучно — от момента, в който излизам от офиса.

Опитах се да взема дъщеря си на ръце. Но явно тя се интересуваше повече от анимационните филмчета по телевизията: от хола се чуваше пискливо „Ля, ля, ля-ля-ля, ля-ля, ля-ля-ля-ля!“. Дъщерният дълг беше изпълнен, татко е посрещнат от работа, в ръцете и джобовете му не е открито нищо интересно.

Така че Надечка ловко се изплъзна от ръцете ми и хукна към телевизора.

Аз се събух, хвърлих на шкафчето купеният по пътя „Автопилот“, влязох в хола, пътъом потупвайки дъщеря си по главата. Надя замаха с ръце — закривах ѝ екрана, на който еднорог син лос караше ски.

Светлана надзърна от кухнята. Внимателно ме погледна. Изхъмка и отново се скри.

Оставих опитите да изпълня бащинските си функции за по-добри времена и влязох в кухнята. Светлана вареше супа. Изобщо не мога да разбера, защо жените прекарват толкова много време до печката. Какво толкова правят там? Хвърляш във водата месо или кокошка, включваш печката и всичко се вари само. След час слагаш фиде или картофи, някакви зеленчуци — и ето ти готова храна. Е, трябва да не забравиш да посолиш, това е най-важното.

— Сам ли ще си приготвиш багажа? — попита Светлана без да се обръща.

— Хесер ли се обади?

— Не.

— Гледала си в бъдещето?

— Нали ти обещах, че няма да правя това, освен ако поискаш...

— Светлана млъкна за момент, защото се приближих до нея и я целунах по врата. — Или без крайна необходимост...

— Тогава защо питаш за багажа?

— Антоне, когато се връщаш от работа посред бял ден, вечерта си лягам сама. Или те пращат на патрул, или в командировка. Но ти патрулира преди два дена, обстановката в града е спокойна...

В хола Надя се засмя. Надзърнах през вратата — лосът-скиор, опулил очи, се носеше право към колона дребни и явно малолетни зверчета, вървящи край пропастта. Ох, какво ще стане сега...

— Светле, сигурна ли си, че Надя може да гледа такива филмчета?

— Нали гледа новините. — спокойно отвърна Светлана. — Не се измъквай. Какво става?

— Отивам в Самарканд.

— Имаш интересна география на командировките. — Светлана загреба с лъжица от супата, подуха я и я опита. — Безсолно... Какво се е случило там?

— Нищо. Все още нищо.

— Бедните узбеки. Ако идеш там, непременно нещо ще стане.

— Днес Хесер свика съвещание. Събра Висшите и първо ниво...

Накратко преразказах на Светлана всичко, за което говорихме. За мое учудване нямаше никаква реакция — дори когато й съобщих, че Надя ще бъде охранявана от двама Светли и двама Тъмни мага. Или по-точно, реакцията й беше именно такава, каквато предсказваше Олга.

— Хесер все пак е юнак. — каза Светлана. — Мислех да му позвъня... и да поискам охрана.

— Ти наистина ли... смяташ?

Светлана ме погледна. Кимна. Добави:

— Докато съм наблизо, Надя е в безопасност. Повярвай ми, и трима Висши ще стрия на прах. Но по-добре да се застраховаме. Кога отлиташ?

— След пет часа. От Шереметиево.

— Семьон ще те откара за час. Имаш още два часа. Хапни, после ще ти приготвим багажа. Колко време ще си там?

— Не знам.

— А тогава колко чорапи и бельо да ти приготвя? — разумно попита Светлана. — Не мога да си представя, че ще переш по пътя.

— Ще купя ново и ще изхвърля старото. Хесер ми обеща цял куп пари.

— Интересно какво разбира под „куп“. — със съмнение отвърна Светлана. — Ще ти приготвя пет чифта бельо. Сядай на масата, ще сипя супа.

— Тате! — извика от хола Надя.

— Какво, дъще? — отзовах се аз.

— Тате, а чичо Афанди ще ми подари ли герданче?

Ние със Светлана се спогледахме — и бързо влязохме в хола. Дъщеря ни продължаваше да гледа анимационни филмчета. На екрана компания от разноцветни зверчета се събираше около огъня.

— Надечка, какъв чичо?

— Чичо Афанди. — без да се откъсва от екрана, каза дъщеря ни.

— Какъв Афанди? — търпеливо повтори Светлана.

— Какво герданче? — уточних аз.

— Чичкото, при когото отива татко. — съобщи Надя с интонацията „какви сте глупави възрастните!“. — А герданчето е синьо. Красиво е.

— Откъде знаеш при кого отива татко? — продължаваше разпита Светлана.

— Сега говорихте за това. — невъзмутимо отвърна Надя.

— Не сме говорили. — възразих аз. — Говорихме, че отивам в командировка в Узбекистан. Това е една красива страна на изток, там някога е живял чичо Хесер. Помниш ли чичо Хесер? А за Афанди не сме говорили.

— Значи ми се е сторило. — отговори Надя. — Няма никакъв чичо.

Светлана поклати глава и ме погледна укорително. Аз разперих ръце — да, виновен съм, напразно се намесих. Мама би измъкнала много повече...

— Но герданче има. — непоследователно добави Надя. — Донеси ми, става ли?

Повече нямаше смисъл да питаме за чичо Афанди. Надечка спонтанно предвиждаше бъдещето още от тригодишна възраст. Но предсказваше несъзнателно и веднага щом започнем с въпросите „откъде знаеш това?“, момичето млъкваше.

— Виноват. — покаях се аз. — Извинявай, Светле.

Върнахме се в кухнята. Светлана мълчаливо ми сипа супа, наряза хляб, извади ми лъжица. Понякога ми се струва, че играе ролята на обикновена жена с подчертана ирония. Но, в края на краищата, това беше неин избор. Хесер би изпаднал във възторг, ако Светлана се върнеше в Патрула.

— Рустам има много имена... нали така е казал Хесер? — замислено попита Светлана.

— Тъхъ. — казах аз, сърбайки супа.

— Може да се предположи, че сега го наричат Афанди.

— Всичко е възможно. — Не че много разчитах на това, но в моята ситуация не трябваше да пренебрегвам и най-съмнителната следа. — Ще разпитам.

— Добре, че Алишер ще е с теб. — отбеляза Светлана. — Оставяй го той да говори. Изтокът е тънка работа.

— Много свежа мисъл... — кисела казах аз. — Извинявай. Днес цял ден слушам мъдри мисли за Изтока. Реките от красноречие вече са напълнили езерото на моето внимание, о рахат-локум на моето сърце!

— Тате, донеси рахат и локум! — незабавно се обади дъщеря ми.

Рядко се срещах с Алишер по работа. Той предпочиташе да работи на улицата — непрекъснато патрулираше, в офиса се появяваше обикновено сутрин, с червени от недоспиване очи. Дочух, че имал връзка с някакво момиче от счетоводството, Различна от седмо ниво. Но общо взето, малко знаех за него. Момчето беше затворено, а аз не обичам да правя първите стъпки за сближаване.

Впрочем, със Семьон явно бяха в по-приятелски отношения. Когато се качих в колата, Семьон тъкмо приключваше да разказва виц. Седнах до Семьон когато той, обърнат назад, каза с тънък глас на разглезено момиче:

— Добре, татко, ще минем по дългия път. Донеси ми, моля те, червено цвете!

Алишер се разсмя и едва след това ми подаде ръка.

— Здравсти, Антоне.

— Здравсти, Алишер. — Аз му стиснах ръката и му подадох чантата си. — Хвърли я на задната седалка, мързи ме да ходя до багажника.

— Как е Светлето? Руга ли те? — попита Семьон докато потегляше.

— Не, какво говориш. Пожела ми късмет, нахрани ме вкусно и ми даде купчина полезни съвети.

— Добрата жена е радост за мъжа! — бодро каза Семьон.

— Нещо си много весел днес. — не се сдържах аз. — Или Хесер изпраща и теб в Самарканд?

— Ще има да чакам. — престорено въздъхна Семьон. — Слушайте, момчета, а защо отивате в Самарканд? Столицата е Бинкент, сигурен съм!

— Ташкент. — поправих го аз.

— Не, Бинкент. — каза Семьон. — Или не беше Бинкент? А, спомни си! Градът се казва Шаш!

— Семьоне, не си толкова стар, че да помниш Бинкент. — насмешливо каза Алишер. — Бинкент, Шаш — това е било много отдавна. Само Хесер го помни. А летим в Самарканд, защото там живее най-старият Светъл Различен, който работи в Патрула. Патрулът в Ташкент е по-голям, като за столица, но има много младежи. Дори началникът им е по-млад от теб.

— Брей... — Семьон поклати глава. — Удивително. На Изток — пък само младежи в Патрула?

— Ами на Изток старците не обичат да воюват. Старците обичат да гледат красиви момичета, да хапват плов^[3] и да играят на шашки. — сериозно отговори Алишер.

— Често ли си ходиш в къщи? — попита Семьон. — При приятелите, роднините?

— За осем години — нито веднъж.

— Че защо така? — учуди се Семьон. — Нима не тъгуваш за дома си?

— Нямам дом, Семьоне. И роднини нямам. А синът на девона няма приятели.

Настъпи неловка тишина. Семьон мълчаливо шофираше. После не издържах:

— Алишер, ако въпросът ми не е твърде личен... Баща ти човек ли беше? Или Различен?

— Девонът — това е слуга, създаден от могъщ маг. — Гласът на Алишер беше равен, сякаш четеше лекция. — Магът намира глупак без роднини, който не е нужен никому, и пуска в него Сила от Сумрака. Зарежда го с чиста енергия... и така се получава глупав, но много силен и владеещ магия човек... Не, вече не е съвсем човек. Но не е и Различен, цялата му енергия е временна, вложена от мага. Девонът вярно служи на своя повелител, може да твори чудеса... но все още не

е наред с главата. Обикновено магът избира дебили или дауни^[4], те не са агресивни и са много предани. Вложената Сила им дава здраве и дълголетие.

Ние мълчахме. Не очаквахме такава откровеност от Алишер.

— Според народните предания девонът е обладан от духове. В известен смисъл е точно така... все едно да вземеш празен, пукнат съд и отново да го напълниш. Само че вместо с разум, обикновено го пълнят с преданост. Но Хесер не е като другите магове. Дори не е като другите Светли. Той излекува баща ми. Не напълно... дори той не е способен на това. Някога баща ми е бил пълен идиот. Мисля, че е бил имбецил, явно заради органични повреди в мозъка. Хесер изцели тялото му, и с времето баща ми придоби нормален, човешки разум. Той помнеше, че някога е бил пълен глупак. Знаеше, че ако Хесер не влее навреме нова Сила, тялото му отново ще отхвърли разума. Но не служеше на Хесер от страх. Той казваше, че ще даде живота си за Хесер само заради това, че е осъзнал себе си. Че е станал човек. И за това, разбира се, че той, урода, е имал семейство, родил му се е син. Той много се страхуваше, че и аз ще съм глупак. Но ми се размина. Само че... само че у нас помнят всичко. Че баща ми е девона, че твърде дълго живее на този свят, че някога е бил ненормалник, който не е можел дори да си избърше носа — всичко това се помни. Роднините на майка ми се отрекли от нея, когато се омъжила за баща ми. И мен не са признали. И на децата си забраняваха да играят с мен. Аз съм син на девона. Син на човек, който е трябвало да изживее живота си като животно. Няма къде да се връщам. Сега домът ми е тук. Работата ми е да правя това, което нареди Хесер...

— Ама че работа... — тихо каза Семьон. — Сурово е при вас... Сурово. Помня, когато гонихме басмачите^[5]... — той се сепна и виновно погледна към Алишер: — Нали не е проблем, че говоря така?

— Защо, какво има? — отвърна с въпрос Алишер.

— Ами, може би, сега при вас не са басмачи, а народни герои...

— Когато Хесер беше комисар в Туркестан, баща ми е воювал в отряда му. — гордо каза Алишер.

— Как така воювал? — разгорещи се Семьон. — През коя година?

— В началото на двайсетте.

— Не, аз говоря за после... В Харм, през двайсет и девета, когато басмачите нахлуха през границата...

Те започнаха оживено да обсъждат някакви събития от миналите дни. Доколкото разбрах, бащата на Алишер и Семьон едва не са се срещнали — и двамата са се сражавали с Хесер, когато е бил на военна служба в Червената Армия. Честно казано, не успях съвсем да разбера по какъв начин Хесер е успял да участва в събитията по време на гражданската война. Не може Велик Светъл да мята файърболи към басмачите и белогвардейците! Явно не всички Различни са приели равнодушно тази революция. Някой е застанал на нечия страна в конфликта. И за да се бори с него, Хесер и приятелите му са обикаляли азиатските степи и пустини.

Освен това си помислих, че май се досещам защо са се скарали Хесер и Рустам.

---

[1] Типично руско съкращение за предприятие. Едно вероятно разчитане е „Градско осветление — ремонт и технически монтаж“. Бел.прев. ↑

[2] Аналогично, най-вероятната разшифровка е „Градско осветление“. Между другото, същата фирма се използва и във филма „Нощна стража“. Бел.прев. ↑

[3] Традиционно източно ястие, най-често месо с ориз. Има много разновидности, включително вегетариански. Бел.прев. ↑

[4] Т.е, страдащи от синдрома на Даун. Бел.прев. ↑

[5] Басмач — участник в контрареволуционните националистични банди, действащи в Средна Азия. Идва от тюркското „басмак“ — да извършиш нападение. Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Това е много правилно — да пристигаш в чужд град сутрин. С влак или със самолет — няма значение. Денят сякаш започва с нова, чиста страница...

В самолета Алишер отново стана мълчалив и замислен. Аз дремех през целия полет, а Алишер мълчаливо гледаше в илюминатора, сякаш имаше нещо интересно в далечната, нощна земя. Преди да кацнем, когато влетяхме в утрото и самолетът започна да се снижава, попита:

— Антоне, ще имаш ли нещо против да се разделим за малко?

Погледнах любопитно към младия маг. Инструкциите на Хесер не предвиждаха нищо такова. За роднините и приятелите си, или по-точно — за отсъствието на такива, Алишер вече ни разказа.

Впрочем, не беше трудно да се досетя за кого може да мисли момче, напуснало родината си на двайсетгодишна възраст.

— Как се казва тя? — попитах аз.

— Адолат. — отвърна той без всякакви преструвки. — Иска ми се да я видя. Да разбере какво е станало с нея.

Кимнах. Поинтересувах се:

— Това име означава ли нещо?

— Всички имена означават нещо. Нима не поиска от Хесер да ти вложи знания по узбекски език? — порази се Алишер.

— Той не ми предложи. — измърморих аз. Наистина, защо сам не помислих за това? И как може Хесер да направи такъв пропуск? Различните изучават основните световни езици — разбира се, с помощта на магия. Някой по-рядък език може да бъде вложен в съзнанието ти от по-силен или по-опитен маг. Хесер би могъл. Алишер — не...

— Значи е смятал, че няма да ти трябва. — замислено каза Алишер. — Интересно...

Изглежда, Алишер не смяташе, че това е грешка на Хесер.

— Ще ми трябва ли да знам узбекски? — попитах аз.

— Едва ли. Почти всички знаят руски. Само най-младите и глупавите не учат руски език... Какво пък, все едно, теб никой няма да те вземе за узбек. — Алишер се усмихна. — Адолат означава справедливост. Красиво име, нали?

— Красиво е. — съгласих се аз.

— Тя е обикновен човек. — промърмори Алишер. — Но има хубаво име. Светло. Учихме заедно в училище.

Самолетът се разтресе — спуснаха шасито.

— Разбира се, иди при нея. — казах аз. — Мисля, че и сам ще стигна до офиса на Патрула.

— Не си мисли, че е само заради момичето. — Алишер се усмихна. — Струва ми се, че ще е по-добре първо да поговориш сам с местните патрулни. Ще им покажеш писмото на Хесер, ще се посъветваш... А аз ще дойда след час-два.

— И сред колегите ли нямаш приятели? — тихо попитах аз.

Алишер не отговори — и това беше отговор.

Излязох от аерогарата — явно скоро беше реконструирана и изглеждаше напълно модерно. В ръцете ми имаше само чантата с багажа и малко пакетче от безмитния магазин, нищо повече. Спрях, огледах се. Ослепително синьо небе и настъпваща, независимо че беше ранна сутрин, жегата. Пътниците бяхме малко, нашият полет беше първият за деня, следващият се очакваше след час. Веднага бях обкръжен от частници, предлагащи услугите си:

— Да тръгваме, скъпи!

— Целият град ще ти покажа, направо безплатна екскурзия!

— Накъде отивате?

— Сядай, в колата ми е хубаво, има климатик!

Аз поклатих глава, погледнах към възрастния таксиджия-узбек, който спокойно чакаше до старата „Волга“ с нарисувани от страни квадратчета на таксито. Попитах:

— Свободен ли си, бащице?

— Човек е свободен, докато вярва в свободата си. — философски отвърна таксиджията. Говореше много добре руски, почти без акцент. — Сядай.

Ето. Едва съм пристигнал — и неизвестно откъде изскочи обръщението „бащице“, а в отговор получих поредната цветиста мъдрост на Изтока. Попитах:

— Някой от великите ли го е казал?

— Дядо ми го казваше. Той беше червеноармеец. После беше враг на народа. После — директор на колхоза. Да, той беше велик.

— Случайно да се е казал Рустам? — поинтересувах се аз.

— Не, Рашид.

Машината се измъкна от паркинга, аз се наслаждавах на вятъра, духащ през прозореца. Въздухът беше свеж и не миришеше както в Русия. Пътят също се оказа хубав, дори по столичните мерки. Дърветата отстрани правеха сянка и създаваха усещането, че вече сме в града.

Таксиджията замислено каза:

— Климатик... Сега всички обещават на пътниците прохлада. А няма нашите деди и прадеди са имали климатик? Отваряли са прозореца на колата си и са били доволни!

Аз погледнах с недоумение към шофьора. Той се усмихна:

— Шегувам се. От Москва ли идвате?

— Да.

— Съвсем без багаж... Ай-ай-ай! — Той поцъка с език. — Да не са го загубили?

— Спешна командировка. Нямаше време за багаж.

— Спешна? В нашия град няма нищо спешно. Преди хиляда, две, три хиляди години градът си е стоял. Той е отвикнал да бърза.

Аз свих рамене. Наистина, таксито вървеше някак мудро, но това не дразнеше.

— И къде отиваме? Имаме хотел „Самарканд“, имаме хотел...

— Не, благодаря. Не съм дошъл да спя. Трябва ми базара. Сиабския, в Стария град.

— Правилно! — въодушеви се шофьора. — Човекът знае къде отива и защо. Долята — и веднага на базара. Без вещи, без жена, без проблеми — така трябва да се живее! Но нали си взел пари, щом отиваш на базара?

— Взех. — кимнах аз. — Закъде без пари на базар? А колко ви дължа? И какво вземате — соми^[1], рубли?

— Ако ще да са долари или евро. — безгрижно отвърна шофьорът. — Колкото искаш, толкова ще дадеш. Виждам, че си добър човек — защо да се пазарим. Добрият човек ще се притесни да не плати малко на бедния таксиджия. Сам ще плати повече, отколкото съвестта ще ми позволи да поискам.

— А вие сте добър психолог. — засмях се аз.

Шофьорът кимна:

— Добър? Да... сигурно. Защиствах докторска дисертация в Москва. Много отдавна... — той помълча. — Но сега не са нужни психолози. Като такси печеля повече.

Той замълча. Аз също не намерих какво да отговоря. Но вече бяхме в града и след малко шофьорът започна да изброява какво непременно трябва да посетя в Самарканд. Три медресе^[2], образуващи архитектурния ансамбъл Регистан, джамията Биби-Ханъм... Между другото, всичко това е близо до най-добрия самаркандски базар, Сиабския, чиято слава, както вече е ясно на шофьора, отдавна е стигнала до Москва. Базарът също трябва да бъде посетен, и то най-напред. Да не идеш е просто грешно. Но аз съм правилен човек и няма да направя такава грешка...

Сигурно шофьорът би се разстроил много, ако ме беше видял как отминавам входа на базара. Не, разбира се, че смятах да го посетя. Работата си е работа, но трябва да отнеса със себе си и някакви впечатления!

Но не сега.

Така че се измъкнах от шумната тълпа край входа на базара, отминах ято японци (и тук дойдоха!), както винаги окичени с миниатюрни фотоапарати и камери — след което заобиколих Биби-Ханъм. Джамията наистина впечатляваше. Керамичната облицовка на огромния купол блестеше на слънцето. Входният портал беше толкова огромен, че според мен надминаваше Триумфалната арка в Париж, а липсата на барелефи по стените напълно се компенсираше от заплетената шарка на опечените в синьо тухли.

Но сега ме очакваше не помпозно-туристически район.

Във всеки град има улици, които са построени под нещастна звезда. Те не винаги са в покрайнините. Понякога са до мрачни

фабрики, понякога са до железопътни линии или автомагистрала, понякога — до някой парк или оцелял по недоразумението на градските власти овраг. Там се заселват неохотно, но и рядко напускат — сякаш сковани от някаква дрямка. И животът там тече по съвсем различни закони и в съвсем друго темпо...

Помня един район в Москва, където до обраслия с дървета овраг минаваше еднопосочна улица. Уж най-обикновен жилищен район — но сякаш скован от дрямка. Бях там през една зимна вечер по фалшив сигнал — вещицата, която правеше отвари, имаше лиценз. Автомобилът замина, а мен ме оставиха да съставям протокол за взаимна липса на претенции, после излязох на улицата да се опитам да хвана кола — не ми се искаше да викам такси и да чакам в апартамента на вещицата. Въпреки ранния час беше съвсем тъмно. Валеше сняг. По улицата нямаше никакви хора, явно всички излизаци от метрото тръгнаха в друга посока. Автомобилите също изчезнаха някъде, а тези, които все пак минаваха, не желяеха да спират. А до самия овраг, опасан с ниска ограда, имаше малко паркче-атракцион: будка за билети, две три въртележки, детско влакче — кръг от релси с диаметър десетина метра. И в пълна тишина, под валящия от небето мек сняг, на фона на черната, мъртва пропаст, малко локомотивче с два вагона се движеше в кръг, звънтейки и мигайки с разноцветни светлини. В първото вагонче седеше абсолютно неподвижно, покрито от навалелия сняг, петгодишно момче с голяма шапка-ушанка и със здраво стисната в ръка пластмасова лопатка. Сигурно това беше детето на касиерката, която е нямала на кой да го остави в къщи... Уж нищо особено, но ми стана толкова неприятно, че се принудих да спра минаващият край мен камион и да избягам към центъра на града.

Горе-долу в такъв район се намираще и офисът на Нощния Патрул. Не ми трябваше карта, и така чувствах накъде да вървя. И ми трябваша само десет минути от базара, от самият център. Но сякаш попаднах в друг свят. Не, не в ярка източна приказка, а в нещо средно, което можеш да срещнеш и в азиатските републики на бившия Съветски Съюз, и в Турция, и в южните страни на Европа. Полу-Европа, полу-Азия, взела не най-добрите черти от двете части на света. Много зеленина, но с това се изчерпва хубавото — сградите са прашни, мръсни, овехтели, дву- или триетажни. Ако не бяха толкова еднообразни, щяха да радват окото на туриста. Но тук и това липсва,

всичко е унило и еднотипно: изронени стени, мръсни прозорци, отворени външни врати, окачено по просторите пране. Някъде от дълбините на паметта ми изплува термина „скелетно-камъшитено домостроене“. Въпреки унилата канцеларщина, той характеризираше тези сгради, построени „временно“, но престояли повече от половин век.

Офисът на Нощния Патрул се намираше в голяма, но едноетажна къща — също остаряла, с малка градинка около нея. Хрумна ми, че такова място е много подходящо за малка детска градина, пълна със смугли, чернокоси деца.

Но тукашните деца отдавна бяха пораснали. Заобиколих паркираното до оградата „Пежо“, отворих вратичката, отминах саксиите, в които се бореха за живот изсъхващи цветя и с потръпване прочетох старата табелка в съветско-бюрократичен стил, окачена на вратата:

НОЩЕН ПАТРУЛ

Отдел гр.Самарканд

Приемни часове:

20:00 — 08:00

Първо ми се стори, че съм се побъркал. После, че гледам през Сумрака. Но не, надписът беше абсолютно реален, жълти букви върху черен фон, покрит с пукнато стъкло. Тъгълът на стъклото беше счупен, а последната буква в думата „патрул“ беше избледняла.

Отстрани имаше същият текст на узбекски, от който разбрах, че „Нощен Патрул“ в превод звучи като „Тунги Назораг“.

Бутнах вратата — не е заключено, разбира се, — и влязох направо в голяма зала. Точно както е прието на изток — никакви антрета. Ами правилно, за какво са им, в Самарканд изобщо няма студ.

Обстановката беше проста и с нещо напомняше на малко отделение на милицията, или на кантора от съветските времена. До входа имаше закачалка и няколко шкафа с книжа. Зад едно бюро пиеха чай трима млади узбеки и пълна възрастна рускиня. Пред тях кипеше голям електрически самовар. Не, само погледнете — самовар! За последен път видях самовар в Русия на измайловския панаир заедно с матрьошките, шапките-ушанки и други подобни стоки за

чуждестранните туристи. Имаше още няколко празни бюра. В ъгъла бръмчеше стар компютър с масивен монитор — отдавна е трябвало да му сменят вентилатора...

— Ассалом алейкум. — казах аз, чувствайки се като пълен идиот, който се опитва да изглежда умен. Ама защо Хесер не ме обучи на узбекски?

— Алейкум ассалом. — отговори жената. Тя беше смугла, чернокоса — очевидно със славянска кръв, но с онази удивителна промяна във външността, която настъпва без всякаква магия с всички европейци, които от раждането си живеят на Изток. Дори беше облечена като узбекска жена — в ярка дълга рокля. Жената ме погледна любопитно — почувствах умелото, но слабо докосване на проучващото заклинание. Не се защитих и тя безпроблемно свали информацията. Лицето ѝ се изопна, тя се надигна и тихо каза:

— Момчета, имаме висок гост...

— Тук съм неофициално! — замахих с ръце аз.

Но вече беше късно. С мен се здрависваха, представяха ми се — Мурат, шесто ниво, Тимур, пето ниво, Нодир, четвърто ниво. Доколкото разбрах, изглеждаха колкото реалната си възраст, тоест два-сет-три-сет годишни. В самаркандския Патрул, както обясни Хесер, има петима Различни... в ташкентския Патрул, според Алишер, сътрудниците са по-млади. Накъде по-млади, да не би да вземат на работа ученици?

— Валентина Илинична Фирсенко, Различна. Четвърто ниво.

— Антон Городецки, Различен, Висше ниво. — за пореден път повторих аз.

— Аз ръководя канцеларията. — продължи жената. Тя се здрависа последна, и изобщо се държеше като най-младшия сътрудник на Патрула. При това оцених възрастта ѝ на поне сто и петдесет години, освен това превъзхождаше мъжете по Сила.

Впрочем, след секунда не останаха никакви съмнения кой тук е главният.

— Момчета, бързо пригответе маса. — изкомандва Валентина. — Мурат, вземи колата, бързо мини по маршрута, а после прескочи до базара.

С тези думи тя връчи на Мурат ключовете за огромен стар сейф, от който момчето, всячески опитвайки се да го направи незабележимо,

извади оръфана пачка пари.

— Моля ви, няма нужда! — помолих аз. — Тук съм напълно неофициално и за кратко. Просто да се представя, да задам няколко въпроса... Трябва да отида и до Дневния Патрул.

— Защо? — поинтересува се жената.

— На границата нямаше пункт за Различни. В Сумрака висеше табелка, че Светлите трябва да се регистрират в Дневния, а Тъмните — в Нощния Патрул.

Беше ми интересно как патрулната ще коментира това шокиращо нехайство. Но Валентина Илинична само кимна:

— Нямаме достатъчно сътрудници за дежурство на аерогарата. В Ташкент всичко е както трябва... Нодир, изтичай до упирите^[3], кажи им, че в града е пристигнал по лична работа Висш Светъл — Городецки от Москва.

— Аз съм тук неофициално, но не по лична... — започнах аз. Но вече не ме слушаха. Нодир отвори една невзрачна врата и влезе в съседната стая, където с удивление забелязах също толкова просторна и полупразна зала.

— Защо при упирите? — попитах аз, зашеметен от напълно немислимата догадка.

— О, там е офисът на Дневния Патрул, при тях няма упири, просто така им викаме... по съседски... — Валентина Илинична се засмя.

Аз мълчаливо влязох в съседната стая след Нодир. Двама Тъмни Различни — млад и на средна възраст, четвърто и пето ниво, дружелюбно ми се усмигнаха.

— Ассалом алейкум... — измърморих аз, минах през залата (абсолютно същата, дори имаха същия самовар) и отворих вратата към улицата, успоредна на тази, по която дойдох.

Зад вратата имаше същото дворче, а на стената — табелка:

ДНЕВЕН ПАТРУЛ

Отдел гр.Самарканд

Приемни часове:

08:00 — 20:00

Тихо затворих вратата зад себе си и се върнах в стаята. Нодир, явно почувствал реакцията ми, вече беше изчезнал.

Един от Тъмните каза добродушно:

— Като си свършите работата, елате и при нас, уважаеми. Рядко идват гости от Москва.

— Елате, елате! — подкрепи го втория.

— Някой път... благодаря за поканата. — смутолевих аз. Върнах се в офиса на Нощния Патрул и затворих вратата.

В нея дори нямаше ключалка!

Светлите изглеждаха леко смутени.

— Нощен Патрул. — процедих аз през зъби. — Светли сили...

— Посгъстихме се малко. Комуналните услуги са скъпи, наем...
— Валентина Илинична разпери ръце. — Вече десет години делим едно помещение.

Аз направих лек пас — стената, разделяща офиса на Светлите от офиса на Тъмните, се освети за миг от синьо сияние. Едва ли при Тъмните в Самарканд има маг, способен да свали наложеното от Висш заклинание.

— Напрасно правите така, Антоне. — укорително каза Валентина Илинична. — Няма да ни подслушват. При нас не е прието така.

— Вие би трябвало да следите Тъмните сили! — възкликнах аз.
— Да ги контролирате!

— Ами ние ги контролираме. — разсъдително отвърна Тимур. — А когато са наблизко, е по-лесно да ги контролираме. За да обикаляме целия град ни трябва пет пъти по-голям щат!

— А табелките? „Нощен Патрул“, „Дневен Патрул“? Хората ги четат!

— Нека ги четат. — каза Нодир. — Малко ли кантори има в града? Ако се криеш и не окачиш табелка, веднага става подозрително. Или милицията ще дойде, или бандити да ни рекетират. А така всички виждат: държавна организация, няма какво да вземеш от нея, нека си работят...

Аз се опомних. В края на краищата, това не е Русия. Самаркандския Патрул не е в нашата юрисдикция. Някъде в Омск бих могъл да упражнявам правата си и да предявявам претенции. Не съм началник на самаркандския Патрул, нищо че съм Висш Светъл.

— Разбирам. Но в Москва това е невъзможно... Тъмните да седят през една стена!

— Седят, и какво от това? — примирително каза Валентина Илинична. — Само седят. И тяхната работа не е сладка. Не, ако стане нещо, няма да престъпим принципите си. Момчета, помните ли как преди три години жодугар^[4] Алия-апа наложи проклятие на стария Назгул?

Момчетата закимаха. Момчетата се оживиха и явно бяха готови да си спомнят за тази славна история.

— На кого е наложила? — не издържах аз.

Всички се засмяха.

— Това е име — Назгул. Не са онези назгули от американските филми^[5]. — проблясвайки с белозъбата си усмивка, обясни Нодир. — Има такъв човек. Имаше, умря миналата година. Умираще дълго, а жена му беше млада. Помолила една вещица да ѝ помогне. Забелязахме проклятието, арестувахме вещицата, направихме забележка на жената — направихме всичко както си трябва. Валентина Илинична премахна проклятието, всичко стана много добре. Макар че старецът беше много гаден, съвсем лош. Зъл, алчен и развратен, нищо че беше стар. Всички се зарадваха когато умря. Но проклятието го премахнахме както си трябва!

Аз помислих и седнах на скърцащия стол. Да, и да знаех узбекски, това нямаше да ми помогне. Проблемът не е в езика. А в манталитета.

Умните думи малко ме успокоиха. Но в този момент забелязах погледа на Валентина Илинична — добър, но снизходително-съчувствен.

— И все пак, не трябва да е така. — казах аз. — Разберете ме, не искам да ви упреквам, това си е вашият град, вие отговаряте за реда тук... Но е някак необичайно.

— Това е, защото сте по-близо до Европа. — обясни Нодир. Явно не смяташе, че Узбекистан не е в Европа. — А при нас е нормално, ако има мир — може да живеем един до друг.

— Тъхъ. — Аз помълчах. — Благодаря за разясненията.

— Седнете на масата. — дружелюбно каза Валентина Илинична. — Какво се свихте в ъгъла като някой чужд?

Общо взето, не седях в ъгъла. В ъгъла Тимур приключваше с подготовката на масата. На ярката покривка, моментално превърнала две бюра в голяма трапезна маса, вече стояха чинии с плодове: яркочервени и сочно-зелени ябълки; черно, зелено, жълто и червено грозде; огромни, колкото малки дини, нарове; някакъв много апетитен салам с домашен вид; нарязани парчета месо и горещи, очевидно затоплени с магия, лепешки^[6]. Спомних си как Хесер в един рядък миг на носталгия започна да хвали самаркандските лепешки — и какви били вкусни, и как не се развалят цяла седмица, само да ги стоплиш — и ядеш, ядеш, не можеш да спреш... Тогава приех думите му за обичайните старчески спомени от рода на „едно време дърветата бяха по-големи, а саламът — по-вкусен“. Сега устата ми се напълни със слюнка, и изведнъж заподозрях, че Хесер не е преувеличил много.

Освен това на масата имаше две бутилки коняк. Местен, което веднага ме изплаши.

— Не се притеснявайте, че масата е празна. — каза невъзмутимо Нодир. — Сега Мурат ще се върне от базара и ще седнем както трябва. А засега ще „подложим“ малко.

Разбрах, че няма да се измъкна от тържествен обяд с изобилие на алкохол. И заподозрях, че Алишер се е измъкнал от незабавна среща с патрулните не само заради интерес към съдбата на бившата си приятелка от училище. Нищо, че вече от много години посещението на московски гост не е посещение на висшестоящ началник. Въпреки това патрулните считат Москва за много, много важен център.

— Работата е там, че дойдох по молба на Хесер... — казах аз.

И видях по лицата им, че моят статут от просто висок излетя до немислими висини. Някъде в космоса, където Различните не могат да идат.

— Хесер ме помоли да намеря приятеля му. — продължих аз. — Той живее някъде в Узбекистан...

А сега настъпи неловка пауза.

— Антоне, за девона ли става въпрос? — попита Валентина Илинична. — Но той отиде в Москва... през деветдесет и осма. И там загина. Мислехме, че Хесер знае за това.

— Не, не, не става въпрос за девона. — запротестирах аз. — Хесер ме помоли да намеря Рустам.

Млади узбеки се спогледаха. Валентина Илинична се намръщи:

— Рустам... чувала съм нещо... — Тя се поколеба. — Но това... това е много стара история. Съвсем древна. Тя е на хиляди години, Антоне.

— Той не работи в Патрула. — признах аз. — И, разбира се, вече има друго име. Мисля, че е сменил много имена. Знам само, че е Висш Светъл маг.

Нодир поглади твърдата си черна коса и твърдо каза:

— Това е много трудно, Антон-ака. В Узбекистан има само един Висш маг. Той работи в Ташкент. Но той е млад. Ако стар и силен маг иска да се скрие — той винаги ще се скрие. Тук не ти трябва сила, за да го намериш. Трябва мъдрост. Трябва самият Хесер да търси. Не, Антон-ака. Ние не можем да ти помогнем.

— Може да попитаме Афанди. — замислено каза Валентина Илинична. — Той е слаб маг и не е много... много съобразителен. Но паметта му е добра, а живее вече триста години.

— Афанди? — напрегнах се аз.

— Това е петият ни сътрудник. — Валентина Илинична леко се смути. — Е, нали разбирате, седмо ниво. Той... е повече по стопанската част. Но ако помогне?

— Почти съм сигурен в това. — Аз кимнах, припомняйки си думите на Надечка. — А къде е той?

— Трябва скоро да дойде.

Нямах друг изход. Кимнах и отидох до „празната“ маса.

Мурат се върна след половин час, с пълни торби, част от които веднага бяха изсипани на масата. Останалото Мурат го отнесе в малка кухня, залепена към основното помещение на Патрула. Кулинарните ми познания стигаха, за да разбера — сега ще се готви плов.

А дотогава пиехме коняк, който се оказа неочаквано добър, и замезвахме с плодове. Валентина Илинична остави Нодир да води разговора. И аз вежливо изслушах историята на узбекските Патрули от древните митични времена до Тамерлан^[7] и от Тамерлан — до наши дни. Няма да лъжа, тук Светлите не винаги са живели мирно с Тъмните. Имало е мрачни, кървави и ужасни събития. Но останах с впечатление, че противоборството на Патрулите в Узбекистан се е изостряло по някакви напълно неведоми за мен закони. Хората

воювали и се избивали, а Патрулите са пазели вежлив неутралитет. Затова пък по времето на Хрущов и в първите години от управлението на Брежнев, Светлите и Тъмните се сражавали с немислимо ожесточение. Именно тогава загинали тримата Висши мага — двама от Дневния и един от Нощния Патрул. Войната покосила и редиците на Различните от първо и второ ниво.

После всичко утихнало, сякаш „застоя“ на осемдесетте години се разпрострял и над Различните. И оттогава отношенията между Тъмните и Светлите се свеждат до вяло противопоставяне, по-скоро на нивото на закачките и насмешките, отколкото на сериозна неприязън.

— На Алишер това не му харесваше. — отбеляза Тимур. — Той още ли е в Москва?

Аз кимнах, зарадван от удачния обрат в разговора.

— Да. В нашият Патрул е.

— И как е той? — вежливо попита Нодир. — Чухме, че вече е четвърто ниво?

— Практически трето. — казах аз. — Но сам ще ви разкаже. Той също дойде, но реши първо да посети познатите си.

Тази новина явно не зарадва патрулните. И Тимур, и Нодир сега изглеждаха ако не огорчени, то притеснени. Валентина Илинична поклати глава.

— Изглежда ви разстроих? — поинтересувах се аз. Изпитата бутилка принуждаваше към откровеност. — Обяснете ми, какво има? Защо се отнасяте така с Алишер? Защото баща му е девона?

Патрулните се спогледаха.

— Проблемът не е в това, кой е баща му. — каза Валентина Илинична. — Алишер е добро момче. Но той... е много рязък.

— Нима?

— Може би се е променил в Москва. — предположи Тимур. — Но Алишер винаги е искал да воюва. Не се е родил в подходящо време.

Аз се замислих. Разбира се, в нашият Патрул Алишер винаги предпочиташе да работи на улицата. Патрули, сблъсъци, арести — малко неща се случваха без него...

— Ами... при нас това е някак по-естествено. — казах аз. — Москва е голям град, животът е по-напрегнат. Но Алишер много тъгува по дома си.

— Не, ние се радваме, разбира се! — сепна се Валентина Илинична. — Толкова отдавна не сме виждали Алишер. Нали, момчета?

„Момчетата“ се съгласиха с пресилен ентузиазъм. Дори Мурат се обади от кухнята, че Алишер му липсва.

— А скоро ли ще дойде Афанди? — попитах аз, отклонявайки разговора от неприятната тема.

— Наистина... — обезпокои се Валентина Илинична. — Вече три часа...

— Ама той отдавна е тук. — отново се обади Мурат от кухнята. — Обикаля двора с метлата, виждам го през прозореца. Сигурно е решил, че ще го карат да готви плов...

Нодир бързо отиде до вратата и извика:

— Афанди! Какво правиш?

— Мета двора. — с достойнство отвърна петият сътрудник на самаркандския Патрул. Съдейки по гласа му, не само беше роден преди триста години, но и телом беше стар.

Нодир се обърна и виновно разпери ръце. Отново повика:

— Афанди, влез вътре, имаме гост!

— Знам, че имаме гост. Затова и мета!

— Афанди, но гостът вече е вътре! Защо чистиш улицата?

— А, Нодир! Не ме учи как се приемат гости! Когато гостът е на улицата, всички чистят в къщи. А ако гостът е вътре, трябва да се чисти улицата!

— Както искаш, Афанди! — със смях каза Нодир. — Разбира се, ти знаеш най-добре. А дотогава ние ще хапваме грозде и ще пием коняк.

— Чакай, Нодир! — тревожно се обади Афанди. — Ще е неуважение към госта, ако не седна с него на масата!

След миг Афанди вече беше на вратата. Изглеждаше страшно нелепо. На краката — кецове без връзки, дрехите — опасани с войнишки колан сини дънки и бяла найлонова риза с копчета от всякакъв вид. Найлонът е здрав материал. Ризата явно беше на двайсет или трийсет години. Самият Афанди бе гладко обръснат (впрочем, съдейки по парченцата вестник, с които бяха залепени порязванията по брадичката, това му е струвало доста усилия) и беше плешив старец на

около шейсет години. Хвърли одобрителен поглед към масата, облегна метлата на стената и смело подскочи към мен.

— Здравей, уважаеми! Да нараства твоята Сила като страстта на младеж, събличащ жена! Да достигне тя второ ниво, че даже и първо!

— Афанди, нашият гост е Висш маг. — отбеляза Валентина Илинична. — Защо му пожелавах второ ниво?

— Мълчи, жено! — пускайки ми ръката и сядайки на масата, каза Афанди. — Нима не виждаш колко бързо се изпълни пожеланието ми, че даже беше надминато?

Патрулните се засмяха. Впрочем, изобщо не подигравателно. Афанди — аз сканирах аурата му и разбрах, че старецът беше на най-ниското ниво на Силата — беше шутът на самаркандския Патрул. Но любим шут, на който ще простят всяка глупост, и на когото никой няма да се обиди.

— Благодаря за добрите думи, бащице. — казах аз. — Наистина — пожеланията ти се сбъдват бързо.

Старецът закима, мятайки с удоволствие в устата си половин праскова. Зъбите му бяха отлични — може да не следеше за външността си, но явно придаваше голямо значение на такъв важен орган.

— Тук са само сукалчета. — измърмори той. — Сигурен съм, че дори не са успели да те посрещнат както подобава. Как се казваш, добри ми човече?

— Антон.

— А на мен ми викай Афанди. Това значи „мъдрец“. — старецът погледна строго патрулните. — Ако не беше моята мъдрост, отдавна силите на Тъмнината, да изсъхнат в гърчове и да изгорят в ада дано, да са им изпили малките сладки мозъчета и сдъвкали големите жилави дробове!

Нодир и Тимур се разсмяха.

— Защо дробовете са жилави, разбрах. — наливайки коняк, каза Нодир. — А защо мозъците са сладки?

— Защото мъдростта е горчива, а глупостта и невежеството — сладки! — каза Афанди, обръщайки чаша коняк след прасковата. — Ей! Ей, глупако, какво правиш!

— Какво? — Тимур, който възнамеряваше да замези коняка с грозде, погледна въпросително към Афанди.

— Не бива да замезваш коняк с грозде!

— Защо?

— Защото това е все едно да вариш козленце в млякото на майка му!

— Афанди, само евреите не варят козлета в мляко!

— А ти вариш ли?

— Не. — обърка се Тимур. — Защо в млякото...

— Ами тогава не замезвай коняк с грозде!

— Афанди, само три минути ви познавам, но вече поех толкова мъдрост, че ще я смилам цял месец. — Намесих се аз в разговора, привличайки вниманието на стареца. — Мъдрият Хесер ме изпрати в Самарканд. Той ме помоли да намеря неговият стар приятел, когото някога са наричали Рустам. Случайно да познавате Рустам?

— Разбира се, че го познавам. — кимна Афанди. — А кой е този Хесер?

— Афанди! — Валентина Илинична плесна с ръце. — Ама как може да не си чувал за Великият Хесер?

— Хесер... — замислено каза старецът. — Хесер... Хесер... Да не е онзи Светъл маг, който работеше като златар в Бинкент?

— Афанди! Как можеш да бъркаш Великият Хесер с някакъв си златар? — Валентина Илинична беше шокирана.

— А, Хесер! — закима Афанди. — Да, да, да! Олджибан^[8], победителя на Сотон, Лубсан и Хуркара. Кой не познава стария Хесер?

— А кой познава стария Рустам? — отново се намесих аз, преди Афанди да се потопи в изброяване на славните подвизи на Хесер.

— Аз. — гордо каза Афанди.

— Само, моля те, не преувеличавай, Афанди. — помоли Тимур. — На нашият гост му е много нужно да се срещне с Рустам.

— Това е трудно. — Цялата шутовщина на Афанди внезапно се изпари. — Рустам избяга от хората. Преди десет години са го видели в Самарканд. Но оттогава никой не е говорил с Рустам, никой...

— Откъде познавате Рустам, Афанди? — не се стърпях аз. Ако не бяха думите на щерка ми, щях да съм сигурен, че дядката ми мъти главата.

— Това беше отдавна. — Афанди въздъхна. — Живял в Самарканд един старец, съвсем глупав, точно като тези сукалчета. Вървял из града и плакал, защото нямало какво да яде. И изведнъж

насреща му излязъл могъщ батир^[9], чийто очи сияели, а челото му било високо и мъдро. Той погледнал стареца и казал: „Дядо, защо тъгуваш? Нима не знаеш каква сила е скрита в теб? Та ти си Бошкача! Различен!“ Батирът докоснал стареца с ръка — и той придобил сила и мъдрост. А батирът казал: „Знай, че самият Велик Рустам е станал твой учител“. Ето такава история ми се случи преди двеста и петдесет години!

Съдейки по всичко, този разказ поразил патрулните не по-малко от мен. Мурат замръзна на вратата на кухнята, а Тимур разля коняка, който доливаше в чашите.

— Афанди, Рустам ли те е иницирал? — попита Валентина Илинична.

— Вече разказах всичко, на мъдрият му стига. — вземайки чашата от Тимур, отвърна Афанди. — А на глупавия и сто пъти да му разкажеш — нищо няма да разбере.

— Защо не си ни разказвал тази история преди? — попита Тимур.

— Нямах повод.

— Афанди, ученикът винаги може да повика учителя си. — казах аз.

— Това е така. — важно потвърди Афанди.

— Трябва да се срещна с Рустам.

Афанди въздъхна и хитро ме погледна.

— А трябва ли Рустам да се срещне с теб?

Колко ми омръзна тази източна витиеватост! Нима и у тях, в бита, общуват именно така? „Жено, затопли ли чурека^[10]?“ — „О, мой мъжо, нима горещите ми ласки няма да заменят чурека?“

Усетих, че няма да се съдържа и ще се изкажа недостойно за гост, когото са посрещнали толкова радушно. Но, за щастие, на вратата тихо се почука и влезе Алишер.

Лицето му изобщо не ми хареса. Не бих се учудил, ако Алишер беше тъжен. В края на краищата, би могъл да открие, че ученическата му любов се е омъжила, родила е пет деца, затлъстяла е и го е забравила — напълно достойна причина за тъга.

Но Алишер явно беше разтревожен от нещо.

— Здравсти. — каза той на бившите си колеги, сякаш се е разделил с тях едва вчера. — Имаме проблем.

— Къде? — попитах аз.
— Точно зад оградата.

---

[1] Националната валута на Киргистан. Бел.прев. ↑

[2] Медресе — мюсюлманско учебно заведение. Бел.прев. ↑

[3] Упир — чисто славянска дума с неустановен произход. Според някои изследователи това е име на един от най-древните духове в славянската митология, символ на изначалното зло. Според други е синоним (или по-точно — производна) на думата „вампир“. Според народния фолклор „упир“ е непълноценен вампир, просто слуга на иницириралият го истински вампир. Бел.прев. ↑

[4] Жодугар (узбекски) — Магьосник/магьосница. Нещо средно между титла и професия без фиксиране към пола. Бел.прев. ↑

[5] Назгул — букв. „призракът на пръстена“ — деветимата крале, станали слуги на Саарон (от произведението на Толкин „Властелинът на пръстените“). Бел.прев. ↑

[6] Лепешки — тънки сухи питки; приготвят се от всякакви видове брашно или дори от картофи. Приличат на еврейските питки „маца“. Бел.прев. ↑

[7] Тамерлан (1336–1405 г.) — велик пълководец, завоевател на източните земи. Истинското му име е Тимур-Ленг, европейците го произнасяли Тамерлан. Бел.прев. ↑

[8] Олджибан — едно от имената на митичната личност Хесер. Бел.прев. ↑

[9] Батир (при украинците — „башкир“) — човек с изключителна сила, ловкост, смелост и съобразителност. Образували отворени общества, в които били важни личните качества, независимо от произхода. Членовете на батирските общества често попълвали управляващата класа. Бел.прев. ↑

[10] Чурек (от турски — „хляб“) — общо название на местния пшеничен хляб в Северен Кавказ. Може да се приготвя и от овесено и царевично брашно. Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

След Единбург трябваше да очаквам нещо подобно.

Но аз се отпуснах. Потъналите в зеленина улици, шумният източен базар, строгите куполи на джамиите, Тъмните зад стената и заплашителното гостоприемство на Светлите — всичко беше напълно различно от Шотландия. И ми се струваше, че цялата трудност ще бъде в търсенето на стария маг, а не в хорските заговори.

Домът беше обкръжен от около сто човека. Сред тях видях и милиционери, и добре екипирани бойци от местния специален отряд, и кльоцави пъпчиви хлапаци, неумело стискащи автомати. Силите за нашето залавяне бяха разнообразни. Всичко, което се е оказало наблизо.

Но всичко това бяха глупости. Дори и Алишер, сам, без моя помощ можеше да промие мозъците и на сто, и на двеста нападатели.

За съжаление, всеки човек в обкръжението имаше защитни заклинания.

Всеки Различен може да защити себе си от магическо въздействие и да защити другите. И дори не е задължително да има високо ниво, за да постави защитни заклинания на сто човека. Работата е там, че магията, влияеща на човешкото съзнание, сама по себе си е проста и не изисква много сили. Грубо казано: магията, подчиняваща разума, е аналог на ножа, а не на гранатомет. И срещу нея ти е нужна не танкова броня, а лека бронезилетка. Ако ударех с чиста Сила във формата на файърбол, Бяло Копие или Огнена Стена, можех да изпепеля цял квартал. И за защита биха ми потрябвали не по-малко мощни амулети и заклинания. Но за да подчиня нападателите на волята си и ги разгоня, първо трябва да сваля защитата от всеки поотделно. А това вече изобщо не е тривиална задача. Съществуват десетки видове ментални Щитове, и кой от тях е използван — не знаех. Най-вероятно (във всеки случай, аз бих направил точно така) всеки индивидуален Щит е комбинация от две-три случайно избрани заклинания. При единия войник например — Щита на Мага и Сфера

на Спокойствието. При друг — Сфера на Отрицанието, Ледена кора и Бариера на Волята.

Опитай се да намериш индивидуален подход към всеки! При това на разстояние!

— Някой ме следеше. — поясни Алишер, докато аз, стоейки до прозореца, прикрит със собствена Сфера на Отрицанието, изучавах обкръжилата ни тълпа. — Не знам как, но още от аерогарата. През цялото време имах чувството, че ме следят, но не забелязах никой. А после, когато... когато излизах от познатите... се опитаха да ме арестуват. Двайсет човека. Нито един Различен! Опитах се да се маскирам, но те ме виждаха!

Мен също ме виждаха. Не всички, но някои войници явно ме забелязаха, независимо от магията ми. Значи, освен защитните заклинания, имат и търсеци. Взорът на Сърцето, Ясен Поглед, Истинско Зрение... магическият арсенал е обширен. Хиляди години Светлите и Тъмните са измисляли начини да се лъжат един друг.

Какво пък, сега всичко това се обърна срещу нас.

— Как се измъкна? — попитах аз, отдръпвайки се от прозореца.

— През Сумрака. Само че... — Алишер се поколеба. — Там също ме чакаха. Някой пазеше на втория слой... изскочих възможно най-бързо.

— Кой е чакал? Светъл, Тъмен?

Алишер преглътна и неловко се усмихна:

— Струва ми се, че беше дев.

— Глупости. — Аз подтиснах желанието си да изругая. — Девове няма.

— В Москва няма, но при нас има. — убедено каза Тимур. Улови моя поглед към вратата, водеща към Тъмните. — Антоне, повярвайте, не са те! Няма защо да ви нападат, че и хора да привличат! Инквизицията ще им откъсне главите!

Аз кимнах. Не съм и мислил да подозирам Дневния Патрул на Самарканд.

— Свържете се с Ташкент, с началството. — наредих аз. — Нека ги спрат!

— Как? — не разбра Тимур.

— По човешки! С обаждания в министерството на отбраната и на вътрешните работи! И в Инквизицията се обадете незабавно!

— Какво да кажем? — вадейки старичък мобилен телефон, попита Валентина Илинична.

— Кажете, че имаме критична ситуация. Нарушаване на Великия Договор алфа-прим. Предоставяне на хората на информация за Различните, въвличане на хора в противоборството на Патрулите, незаконно използване на магия, незаконно разпространение на магия, нарушаване на съглашението за разделяне на пълномощията... накратко: нарушаване на точка първа, шеста, осма, единайсега и четиринайсега на базовото Приложение към Договора. Мисля, че е достатъчно.

Валентина Илинична вече звънеше. Аз отново погледнах през прозореца. Войниците чакаха, приклекли зад оградата. Дулата на автоматите мълчаливо сочеха към къщата. От какво ли са направени стените тук? Ако наистина са от пресован камъшит, куршумите ще минат без проблем...

— Ай, колко красиво го каза! — неочаквано се обади Афанди. Той продължаваше да седи на масата и апетитно дъвчеше салам. Чашата му беше пълна, а бутилката коняк на масата — празна. — Нарушаване на базовото Приложение. Сега всичко е ясно, да, напълно ясно! Командвай, началник!

Обърнах гръб на Афанди. Ама че ми провървя — този, в който е цялата ми надежда, е глупав като девона преди запознанството си с Хесер...

— Момчета, трябва да изчезваме. — казах аз. — Извинявайте, че така се получи.

— Антоне, можете ли да ги разгоните? — с плаха надежда попита Нодир.

— Да ги убия — като нищо. Да ги разгоня — не.

По вратата, водеща в офиса на Тъмните, започнаха да удрят с юмруци. Тимур се приближи, попита нещо и отвори. Нахълтаха двамата дежурни Тъмни. Съдейки по разстроените им физиономии, те току-що са видели обкръжението и чакаха обяснения.

— Какво правиш, Светъл? — извика по-възрастният. — Защо си довел хора?

— Тихо. — Аз вдигнах ръка. — Мълчете!

Беше достатъчно съобразителен, за да млъкне.

— Сегашната ситуация попада под точка първа от Приложението към Великия Договор. — казах аз. Афанди шумно изхъмка. Аз неволно го погледнах, но старецът само беше глътнал пълна чаша коняк и сега дишаше тежко, притиснал длан към устата си. Аз продължих: — Вероятно на хората е съобщено, че съществуваме. В този случай, съгласно Пражкото съглашение, като най-силен маг поемам общото ръководство на тук присъстващите Различни. Всички присъстващи!

Младият Тъмен погледна към по-възрастния. Той се намръщи, кимна и каза:

— Командвайте, Висши.

— Пълна евакуация на Патрулите. — казах аз. — Всички документи и магически артефакти да се унищожат. Действайте!

— Как ще излезем? — попита младият Тъмен. — Ще поставим Щитове ли?

Аз поклатих глава:

— Страхувам се, че имат омагьосани куршуми. Ще излизаме само през Сумрака.

— О, Афанди е бил в Сумрака! — гръмко каза стареца. — Афанди може да ходи в Сумрака!

— Афанди, ти ще тръгнеш с мен и Алишер. — наредих аз. — Останалите...

Алишер тревожно ме погледна и каза само с устни:

— Дев...

— Останалите ще ни прикриват. — наредих аз.

— Откъде-накъде! — все пак се възмути младият Тъмен. — Ние...

Аз махнах с ръка — и Тъмният се сгърчи, извика от болка, притискайки ръка към корема си.

— Защото аз наредих така. — махайки болката, обясних аз. — Защото съм Висш, а ти си пето ниво. Разбра ли?

— Разбрах. — Колкото и да е ужасно, в гласа на Тъмния дори нямаше възмущение. Той се опита да настоява за права, беше наказан и призна правото ми на по-силен. После, разбира се, ще напише цяла камара жалби до Инквизицията. Но сега ще се подчинява.

През това време патрулните унищожаваша офисите. По-възрастният Тъмен работеше сам, но изглежда всичко беше под контрол: заклинанията за унищожаване бяха предварително

прикрепени към сейфа — от ключалката се издигаше дим — и към всички документи — папките по масите се сгърчваха, пожълтяваха и се разпадаха на прах. Светлите горяха всичко на ръка. И то с ентузиазъм: пред очите ми Тимур вкара в сейфа добре оформен файърбол, който прониза метала и се взриви вътре.

— Нещо притихнаха. — с тревога каза Алишер, надничайки през прозореца. — Сега ще видят дима...

Видяха го. Дочу се усилен от мегафон глас, нареждащ със силен акцент:

— Терористи! Оставете оръжието и излезте от сградата един по един! Обкръжени сте! В противен случай ще ви нападнем!

— Какви глупости... — възмутено каза Валентина Илинична. — Терористи, как пък не!

В следващата секунда Алишер се отдръпна от прозореца, а стъклото се разлетя на парчета. На пода падна малък метален цилиндър, въртящ се около оста си.

— Тръгваме! — извиках аз, гмуркайки се в Сумрака. След самаркандската жега прохладата на първия слой беше дори приятна.

В този миг сивата мъгла наоколо ярко се освети. Даже не исках да мисля колко ослепително е било в човешкият свят. Пронизващият ушите писък, за щастие, не се чуваше от Сумрака.

Никога не съм мислил, че светозвуковата граната на специалните служби е толкова страшна против Различните. С мен в Сумрака успя да влезе само Валентина Илинична — тук тя изглеждаше млада и стройна жена на не повече от трийсет години.

Останалите патрулни безпомощно се въртяха из стаята: някои се опитваха да си търкат очите, някои се държаха за ушите. Светозвуковата граната ослепява за десетина-двайсет секунди. А това значи, че те сега не могат да влязат в Сумрака.

— Помогни на момчетата! — извиках аз на Валентина. Втурнах се към вратата. Отворих я — не в обикновения свят, в Сумрака — и погледнах към двора.

Е, да, разбира се — вече ни нападаха. Безразборно, но масирано — десетина от специалния отряд тичаха към входа, а войниците зад оградата откриха огън по прозорците. Атаката беше несъгласувана, както винаги става ако в нечия умна глава идва мисълта да направи съвместен отряд от милиционери, военни и спец-части. Пред очите ми

един от нападащите разпери ръце и падна — в гърбът му беше попаднал куршум. Най-вероятно ще се отърве само със синини — атакуващите бяха с бронижилетки.

А това, че някои от стрелящите започнаха да се целят в мен, беше много лошо. Това е или Ясен Поглед, или Истинско Зрение. Това е много, много сериозно. И куршумите наистина бяха добре омагьосани: не стига, че съществуваха едновременно и в реалния свят, и на първия слой на Сумрака, ами и бяха натъпкани със смъртоносна магия!

Аз се наведох — за щастие враговете ни не бяха ускорени и все още имах предимство в скоростта. Махнах с ръка, позволявайки на Силата да изтече от върховете на пръстите ми. На земята се изля огнен дъжд, пред нападащите се издигна стена от дим и пламък. Е, момчета, готови ли сте да се пъхнете в огъня?

Не бяха готови. Спряха (един се беше засилил много, пъхна глава в огъня и се отдръпна с вик), отстъпиха и вдигнаха автоматите.

Естествено, не чаках да започне стрелбата. Втурнах се обратно в къщата, пътом превръщайки във въглен съмнителната табелка на Нощния Патрул. В кръвта ми кипеше адреналин.

Война? Прекрасно, ще си играем на войнички!

На вратата — заклинание за Абсолютен Запор (тези заклинания всъщност са две, но другото не би имало ефект, ако се приложи върху неодушевен предмет). На цялата стена — лек Щит, колкото да издържи под автоматен обстрел около пет минути. Разбира се, атакуващите веднага ще усетят, че нещо не е наред. Но вече нямаме никаква възможност да се измъкнем скришом.

В Сумрака един след друг влязоха Тъмните — те стояха с гръб към взривената граната. По-възрастният моментално се опита да удари с нещо към прозореца, но го хванах за ръката.

— Какво имаш тук?

Той се усмихна, оголвайки дълги криви зъби. Виж ти, обикновен слаб Тъмен маг, а каква челюст е направил!

— Ще се изпуснат в гащите. Малко.

— Действай. — съгласих се аз. — Само че не тук, прикривай своята страна!

В Сумрака влезе Тимур, след него — Алишер, влачещ със себе си Мурат. Само Нодир си търкаше очите и изобщо не можеше да се

опомни; той беше най-заслепен от всички.

— Алишер, вземаме Афанди! — извиках аз.

Ние се приближихме към стареца, който продължаваше да седи до масата и посягаше да вземе незапочнатата бутилка коняк.

— На „две“. — казах аз. — Едно, две...

Изскачайки от Сумрака, ние хванахме Афанди под мишниците и го вдигнахме от стола. Със свободната си ръка успях да грабна чантата с багажа си и да метна ремъка на рамо. В ушите ни гърмеше автоматична стрелба, звънтяха рикоширащите от Щита куршуми, зад прозорците проблясваше ярък пламък. С ловко движение старецът посегна към бутилката — в същият миг, в който го вмъкнахме в Сумрака.

— Ай! — огорчено възкликна той. Бутилката така си и остана в обикновения свят, ръката на Афанди стисна празно място. — Ай, продукта пропада!

— Дядо, сега не ни е до продукта. — с немислимо търпение каза Алишер. — Враговете ни нападнаха, тръгваме!

— Няма да се дадем на враговете! — бодро възкликна Афанди. — На бой!

Най-накрая в Сумрака влезе и Нодир. Аз огледах импровизираната си войска: четирима слаби Светли, двама слаби Тъмни, натрупалият опит по московските улици Алишер и Афанди като баласт. Е... не е чак толкова лошо. Дори и наблизко да се спотайваха онези Висши, които бяха в Шотландия, можем да им дадем достоен отпор.

— Тръгваме! — наредих аз. — Алишер, ти поеми Афанди! Валентина, Тимур — вие сте първи. Всички да поставят Щит на Мага!

Излязохме направо през стената. Ако бяхме на вторият слой, изобщо не бихме я забелязали. На първият тя съществуваше и даже задържаше движенията ни. Но с достатъчна засилка тук можеше да се мине почти през всеки материален предмет.

И минахме. Само Афанди си заклеци крака и дълго го измъкваше от стената, докато не излезе, оставяйки вътре едната обувка. Сега тя дълго ще виси на първият слой на Сумрака, гниейки бавно, в продължение на месеци. Някои особено чувствителни хора дори ще я забелязват с крайчеца на очите... разбира се, ако сградата оцелее след щурма.

От страната, откъдето излязохме, обкръжението беше по-рядко. Петима с автомати се пулеха в стената, явно недоумявайки защо са ги поставили тук. Но двама все пак се оказаха омагьосани и ни видяха. Не знам как сме изглеждали — като обикновени хора, изсочили от стената, или като призрачни сенки. Във всеки случай на лицата на автоматчиците не се появи доброжелателност, а само страх и готовност да стрелят. Валентина действаше грамотно — заклинанието ѝ нямаше никакъв видим ефект, но безотказния „Калашников“ в ръцете на войника отказа да стреля. А Тимур метна през Сумрака файърбол и стопи дулото на автомата.

Напразно!

Да, тези двамата повече не можеха да стрелят, Но техните колеги, които не можеха да ни видят, видяха изсочилата от нищото огнена топка — и започнаха да стрелят. Или от страх, или така бяха научени.

Първо ми се стори, че не е поставил Щит. Автоматният ред буквално го прониза — видях как в гърба на Тимур се отварят дупки от куршуми. Той падна по гръб и чак тогава видях, че все пак е имал Щит. Слаб, само отпред, но имаше!

Омагьосаните куршуми минаха през магическата броня. Също както в Единбург!

— Тим! — закрещя Нодир, навеждайки се над приятеля си. — Тим!

Това го спаси — безпорядъчно стрелящите автоматчици пуснаха няколко реда над главата му.

А в следващият момент — не успях да направя нищо — Мурат удари в отговор.

Те нямаха голям избор от заклинания. Провинциални магове, отвикнали от схватки и не твърде силни, те не бяха готови за такъв дуел — с хора, умеещи да убиват Различни.

Мурат приложи някакъв непознат за мен вариант на Белия Меч. На теория това заклинание трябва да убива само Тъмни Различни и хора, които напълно са отдадени на злото. На практика — трябваше да си монах, прекарващ дните си в молитви и смирение, та безпощадния удар да не ти навреди. Всяка агресия, всеки страх прави човек уязвим за острието от чиста Светлина.

У тези узбекски момчета във военна униформа имаше страх и агресия колкото искаш...

Четиримата войници бяха прерязани от бялото острие като пшеничени класове от наточена коса. Наполовина. С фонтани кръв и прочие гадости. Петият войник хвърли автомата и с безумен вик се втурна да бяга. Дори от Сумрака движенията му изглеждаха бързи — как е хукнал само!

Аз заобиколих замръзналият на място Мурат. Бялото острие вече изчезваше в ръцете му. Погледът му беше много спокоен и сякаш сънен. Аз погледнах мага в очите и намерих отговора на въпроса си.

Край. Той вече си отиваше.

Клекнах до Нодир и го разтърсих за рамото:

— Да тръгваме.

Той се обърна към мен. Много учудено каза:

— Убиха Тимур. Застреляха го!

— Виждам. Да тръгваме.

Нодир заклати глава:

— Не! Не можем да го оставим тук...

— Можем и ще го оставим. Тялото няма да попадне у враговете, ще се разтвори в Сумрака. Всички ще идем там рано или късно. Ставай.

Той пак поклати глава.

— Ставай. Нужен си на Светлината.

Нодир изстена, но се надигна. Очите му се спряха върху Мурат. Нодир замята глава, сякаш се опиташе да се изтръска от излишъка от впечатления. Скочи към Мурат и се опита да го хване за ръката.

Пръстите му уловиха само въздух. Мурат се топеше, разтваряше се в Сумрака. Доста по-бързо, отколкото ще изчезне мъртвото тяло на Тимур. Светлият маг трябва да има голям жизнен опит, за да убеди себе си, че има право да убие четирима души. Аз сигурно бих успял. Мурат — не.

— Тръгваме! — Ударих шамар на Нодир. — Тръгваме!

Той все пак успя да се стегне. Тръгна след мен, отдалечавайки се от офиса, който още щурмуваха, от двамата си приятели — мъртвия и умирация. Отпред вървеше Валентина, до нея бяха Тъмните. Алишер влачеше изтрезнелия и притихнал Афанди. Ние с Нодир затваряхме шествието.

По нас отново започнаха да стрелят — виковете на оцелелия войник бяха привлекли вниманието. Аз отново поставих Огнена Стена

и — не можах да се удържа — пуснах малък файърбол в старичкото „Пежо“ до оградата. Колата весело пламна, внасяйки в азиатския пейзаж малко френски дух.

Във възникналата бъркотия беше по-просто да се отстъпва. Освен това в оградата в Сумрака зееха големи дупки, а съседната къща изобщо липсваше. Ние изтичахме по безлюдната улица до кръстовището и завихме в също такава тясна уличка, водеща към базара. Явно тук всяка улица рано или късно те води до базара... Нодир ту хлипаше, ту псуваше. Афанди непрекъснато се озърташе, гледайки учудено към кипящата край празната сграда битка. Явно в бъркотията нападателите вече са започнали да се стрелят по между си.

Тъмните се справяха по-добре. Валентина Илинична вървеше в средата, а Тъмните напълно грамотно осъществяваха страничната охрана. Аз дори реших, че сме се отървали от преследването. И това беше грешка, неппростима за Висш маг. Е, или почти неппростима.

Аз все пак не вярвах в съществуването на девове.

Европейската традиция — това са големите. Същества, създадени от глина, дърво и дори от метал. В Русия дървените ги наричат галено „буратинковци“, макар че последният работещ буратинко се е разпаднал още през осемнайсети век. Как ги наричаха сега — не знам. На занятията ни учеха да създаваме буратинковци, и това беше смешно и поучително — оживената дървена кукла можеше да ходи, да изпълнява прости задачи, дори да разговаря... и да се разсипе на прах след няколко минути. За да може дървеният голем да просъществува поне няколко дена, магът трябва да е много силен и много умел, а тъпите буратинковци не са особено нужни на опитните магове. Още по-трудно е да оживиш железария, създание от метал — помня как веднъж Света направи за Надечка движеща се кукла от кламери, но тя направи само три крачки, след което замря завинаги. Глината е удивително пластична и податлива на оформяне, дълго съхранява магията, но сега дори от нея рядко правят големи.

А на Изток бяха девовете. Или по-точно — смята се, че са били. Всъщност това са същите тези големи, само че без никаква материална основа: оживени парчета от Сумрака, усукани вихри от Сила. Според легендата, създаването на такъв дев (арабите по-често им казват „джинове“), се е смятало за един вид изпит на мага за Висше ниво. Първо е трябвало да създадат голема, после — да го подчинят. Някои

са пропадали на първия етап, но далеч по-печална е била съдбата на онези, които са се проваляли на втория.

Смятах девовете за легенди. Е, или в краен случай — за редки, успели само веднъж или два пъти, експерименти на някой от висшите магове на древността. И изобщо не предполагах, че девовете съществуват в настоящето. Местените патрулния явно вярваха в девове.

Но те нямаха достатъчно Сила, за да видят приближаването на дева.

Младият Тъмен — така и не научих името му — закрепя и замаха с ръце, сякаш отблъсваше нещо невидимо. Издигна се над земята, понесе се във въздуха и спря, крещящ и гърчещ се, на височината на двуетажна къща. С потръпване видях, че Тъмният се сплесква, сякаш под натиска на огромни длани, а дрехите му се овъгляват. Крясъкът се превърна в хрип.

А после по тялото на Тъмния се появи кървава ивица. Миг — и прерязаното, или по-скоро — прехапаното тяло падна на земята.

— Щитове! — извика Алишер.

Аз не усилих защитата си. Първо — защото не знаех дали ще помогне срещу дев. И второ, защото единственият, който можеше да му се противопостави, бях аз.

Миг — и се потопих на втория слой на Сумрака.

И веднага видях дева.

Гъвкавото, изтъкано от струйки огън и дим тяло наистина напомняше на приказен джин. Преобладаваше сивият цвят, дори пламъците бяха черно-сиви с едва доловим червен оттенък. Девът нямаше крака, торсът изтъняваше, превръщайки се в змийско тяло, извиващо се при движенията. Земята под него изпускаше пара като влажно бельо под ютия. Главата, ръцете, и дори нелепо стърчащите от змийската половина гениталии изглеждаха напълно човешки. Само че огромни — девът беше висок около пет, пет и половина метра — и състоящи се от дим и пламък. Очите му горяха с червен огън — единственият ярък детайл и по тялото на дева, и на целият втори слой на Сумрака.

Чудовището също ме видя — в същият момент, в който протягаше ръцете си към Валентина. Девът радостно зави и неочаквана пъргавина се плъзна към мен. Що за влечугова мода е

излязла? В Шотландия — двуглава змия, в Узбекистан — полузмия-получовек...

За проба метнах файърбол към дева — абсолютно никакъв ефект, огнената топка се разтвори в гърдите на чудовището, после Тройно Острие — девът трепна, но не забави движенията си.

Е, добре...

Позволих на Силата да тече по ръката ми и създадох бяло острие. Сигурно под влияние на последната постъпка на Мурат. Но, очевидно, напразно съм взел пример от узбекския маг — бялото острие премина през тялото на дева, но не му причини никаква вреда. Нямахме никакво време да обмислям причините за този неуспех. Девът замахна, удари с ръка — успях да отскоча. Но коварният удар със змийската опашка беше твърде неочакван. Претърколих се по земята. Девът се смееше победоносно, приближавайки се към мен, а аз изобщо не можех да се надигна. Неизвестно защо дори не се изплаших, само почувствах отвращение при вида на надигачият се в ерекция пенис на чудовището. С едната си ръка девът хвана пениса си и започна да го размахва, или мастурбирайки, или смятайки да ме удари с него като с огнена тояга. На какво прилича това, да умреш от „инструмента“ на безмозъчно чудовище!? Повече не се опитвах да създавам бяло острие. Събрах в дланта си Сила — и ударих дева със знака Танатос.

Девът трепна. Със свободната си ръка се почеса по гърдите, където попадна удара. Тънки струйки дим се виеха от дланта му, точно като косми. После девът се разсмя, продължавайки да стиска члена си, вече уголемен до размера на бейзболна бухалка. От дева лъхаше жегга — не жива топлина, а горещ въздух, като от разпален огън.

Не е чак толкова безмозъчен. Аз съм доста по-глупав, щом удрям със знака на смъртта същество, което изобщо не е живо.

— Ай, шейтан, развратен пес, порочно копеле на болен глист! — дочу се зад гърба на дева познат глас. Старият Афанди все пак се е изхитрил да влезе на втория слой на Сумрака! И не само че влезе — хвана здраво дева за опашката и се опита да го издърпа от мен!

Чудовището бавно се обърна, сякаш недоумяваше кой е посмял да се отнася така безцеремонно с него. Спря да се чеше и вдигна над стареца свитото си в юмрук ръчище. Та той ще го набие в земята до ушите!

Аз трескаво пресявах бъркотията в главата си — всичко, което се отнасяше за големите, от първите занятия, до дочутите от Семьон истории. Девът — това също е голем. Големите могат да се унищожат! Голем... големи... кабалистични големи, мотивирани и свободни големи, големи за развлечения и забави, дървени големи... за невъзможността за създаване на пластмасов голем... заклинания против големи... някога Олга разказваше... вече ненужно умение... а заклинанието по принцип е просто, само че изисква доста Сила...

— Прах! — извиках аз, посочвайки с ръка към дева.

Сега всичко зависеше от това, дали правилно съм направил знака. Като обикновен кукиш^[1], широко използван в магическите пасове, само кутрето е изпънато напред, успоредно на палеца. Не напразно, ох, не напразно цял месец ни учат да раздвижваме пръстите си. Всеки пианист ще ни завиди...

Чудовището замря. После бавно се обърна към мен. Червеният огън в очите му угасна. Девът заскимтя тънко, като настъпено по лапата кученце. Разтвори ръка. Пенисът му се откъсна и се разпадна на купчина искри, като излетяла от огъня главня. После започнаха да се разпадат пръстите на ръцете му. Девът вече не скимтеше — хлипаше, протягайки към мен безпръстите си ръце и мятайки ослепялата си глава.

Ето така са ги укротявали великите магове на Изтока...

Аз държах и държах знака на Прахта, позволявайки на Силата да тече през мен. Дълго — три минути според времето на втория слой, докато девът не се превърна в купчинка прах.

— Студено, а? — попита Афанди, подскачайки на място. Приблужи се до останките на дева, протегна ръце и ги потърка, затопляйки ги. После се изплю върху пепелта и измърмори: — Пфу, син на греха и баща на мерзостта...

— Благодаря ти, Афанди, — казах аз, надигайки се от земята. На вторият слой наистина беше ужасно студено. Добре поне, че по някакво чудо не бях изгубил чантата с багажа си — тя продължаваше да виси на рамото ми. Макар че... дали това чудо не беше наложеното от Светлана заклинание за сродство? — Благодаря ти, дядо. Да излизаме оттук, за вас не е лесно да седите дълго тук.

— Ай, благодаря ти, могъщи войне. — Афанди засия. — Ти ми каза благодаря? Ще се гордея с това през целият си безцелен живот!

Победителят на дева ме похвали!

Аз мълчаливо го хванах за лакътя и го измъкнах на първият слой.
За унищожаването на дева изхабих толкова Сила, че и на мен ми беше
трудно да оставам в Сумрака.

---

[1] Ръката стисната в юмрук, палецът е мушнат между
показалецът и средният пръст. Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В чайхана^[1] беше сумрачно и мръсно. Под тавана, около слабите крушки в изцапаните абажури, жужаха мухи. Ние седяхме на омазнени шарени или възглавнички, или малки матраци около ниска, на петнайсет сантиметра от пода, маса. Най-обикновена маса, само че с отрязани крака. На масата имаше покривка — ярка, но също мръсна.

В Русия такова кафене веднага щяха да го закрийт. В Европа биха вкарали собственика в затвора. В САЩ биха наложили на собственика огромна глоба. А някъде в Япония притежателят на такова заведение би си направил сепуко от срам.

Но такива вкусни миризми, като в този малък, изобщо не туристически чайхан, не съм усещал никъде!

След като се откъснахме от преследването, се разделихме. Тъмният отиде да търси своите и да докладва за случилото се. Валентина Илинична и Нодир отидоха да събират Светлите, фигуриращи в резерва на Патрула, да звънят в Ташкент и да искат подкрепление. А ние с Алишер и Афанди хванахме такси и се добрахме до този чайхан в покрайнините на Самарканд, точно до малък базар. У мен се зароди подозрението, че базарите в Самарканд са повече от десет и със сигурност са повече от музеите и кинотеатрите, взети заедно.

По пътя си наложих заклинание за маскиране и станах двойник на Тимур. Неизвестно защо, младите магове смятат, че приемането външността на покойник е лоша поличба. Свързаните с това поверия са най-различни, от „скоро ще умреш“ до „ще придобиеш чужди навици“. Все едно, че навиците са бълхи, които след смъртта на стопанина си се разпръскват в търсене на най-подобния... Никога не съм бил суеверен, така че приех външността на Тимур без колебания. Все едно, трябваше да се маскирам като местен. В този чайхан човек с европейска външност ще изглежда толкова нелепо, като папуас на сенокос в руско село.

— Тук готвят много вкусно. — обясни полугласно Алишер, след като поръча. Аз, не разбирайки нито дума узбекски, мълчах, докато

младото момче-сервитър беше тук. Афанди, за щастие, също: само от време на време изкрякваше, потриваше плешивото си теме и гордо ме поглеждаше. Явно погледът означаваше: „Как победихме дева, а?“. Аз послушно кимах в отговор.

— Вярвам ти. — отвърнах аз. До стената имаше масивен китайски касетофон с огромни хриптящи високоговорители и мигащи разноцветни лампички. Свиреше касета с нещо национално, по принцип интересно, но безнадеждно развалено от преправянето му в ритъма на поп-музиката и от качеството на касетофона. Но затова пък силата на звука беше достатъчна, за да говорим спокойно на руски без да предизвикваме учудени погледи. — Мирише вкусно. Само че, извинявай, много е мръсно.

— Това не е мръсотия. — отвърна Алишер. — Или по-точно, не е онази мръсотия. Знаеш ли, когато идват от Западна Европа в Русия, също се мръщят: каква мръсотия навсякъде! А е мръсно не защото не чистят! В Русия почвата е друга, ерозията е по-голяма, оттам във въздуха се вдига прах и пада навсякъде. Ако измиеш тротоара със сапун, в Европа три дена ще остане чист, най-много вятъра да доведе някоя хартийка. А в Русия ако щеш с език го облизвай, след един час отново ще е прашно. В Азия прахът е още повече, затова и европейците, и руснаците казват: „Мръсотия, безкултурие, диващина!“ Не е вярно! Просто местността е такава! В Азия ако мирише хубаво, значи не е мръсно. В Азия трябва да вярваш не на очите, а на носа си!

— Интересно. — казах аз. — Никога не съм се замислял за това. Сигурно затова хората на Изток имат тесни очи и широки носове?

Алишер мрачно ме погледна. После измъчено се засмя:

— Добре, затапи ме. Но аз наистина мисля така, Антоне. На Изток всичко е различно.

— Дори Различните. — кимнах аз. — Алишер, та аз не повярвах в дева. Извинявай.

— Знаеш ли, според твоето описание това не е онзи, който ме преследваше. — сериозно каза Алишер. — Онзи беше по-нисък, но много пъргав. С крака. Приличаше на маймуна с рога.

— Пфу на тях, оригня на мирозданието, творения на безотговорен маг! — започна Афанди. — Ние с Антон победихме този безнравствен, развратен дев! Да беше видял този бой, Алишер! Макар че младежите не трябва да гледат порнография...

— Дядо Афанди... — започнах аз. — Моля те!
— Наричай ме просто „бобо“! — нареди Афанди.
— Какво означава това? — попитах с подозрение аз.
— Това означава „дядо“. — Старецът ме потупа по рамото. —
Ние с теб победихме тези девове и сега си ми като роден внук!
— Афанди-бобо, — помолих аз. — Моля те, не споменавай този
бой. Много ми е неудобно, че не успях веднага да поразя дева.
— Девовете! — твърдо повтори Афанди.
— Дева? — наивно предложих аз.
— Девовете! Те бяха два! Големият стискаше малкия в ръка и го
размахваше наляво-надясно, надясно-наляво!

Афанди стана и много изразително изобрази поведението на
„девовете“.

— Хай, велики войне Афанди. — бързо каза Алишер. — Били са
два. Антон не е забелязал втория от страх. Сядайте, носят ни чая.

Десетина минути пихме чай със сладкиши. Разпознах халва,
рахат-локум и нещо като баклава. Всички останали сладкарски чудеса
на Изтока ми бяха непознати. Но това не ми попречи да се
наслаждавам на вкуса им. Имаше разноцветни кристали захар
(предпочитах да не размишлявам с какво точно са ги боядисали),
снопове тънки, много сладки нишки, нещо приличащо на халва, но
бяло; изсушени плодове. Всичко беше много вкусно. И много сладко,
което за нас беше много важно. След загуба на Сила винаги ти се яде
сладко. Нищо, че работим с чужда Сила, просто разпределяйки я в
пространството, това също не е лесно. Гликозата в кръвта пада
дотолюкова, че като нищо ще паднеш в хипогликемична кома. Ако това
се случи в Сумрака, само чудо може да те спаси.

— После ще има шурпа^[2] и плов. — каза Алишер, наливайки си
вече пета чаша зелен чай. — Храната тук е проста. Но истинска.

Той замълча. И аз разбрах за какво си мисли.

— Те загинаха в бой. Както подобава на патрулните. — казах аз.

— Това беше наш бой. — тихо каза Алишер.

— Общ бой. Дори за Тъмните. Трябва да намерим Рустам и
никой няма да ни попречи. Само жалко за Мурат... и хората уби, и сам
не успя да оживее.

— Аз бих могъл. — мрачно каза Алишер.

— Аз също. — признах аз. Разменихме си разбиращи погледи.

— Хора срещу Различни. — Алишер въздъхна. — Направо не мога да повярвам! Като в кошмарен сън! Всички бяха омагьосани, това е работа на Висш!

— Поне трима Висши. — казах аз. — Тъмен, Светъл и Инквизитор. Вампир, целител и боен маг.

— Дошъл е краят на времето. — Афанди поклати глава. — Никога не съм мислил, че ще се съберат Светлината, Тъмнината и Страхата...

Аз бързо го погледнах — и успях да уловя краткия миг преди глупавото изражение да се върне на лицето на Афанди.

— А ти не си толкова глупав, колкото се преструваш, Афанди. — казах аз тихо. — Защо се държиш като оглупял старец?

Няколко секунди Афанди се усмихваше. После стана сериозен:

— За слабия е по-добре да изглежда глупав, Антоне. Само силният може да си позволи да бъде умен.

— Ти не си толкова слаб, Афанди. Ти влезе на втория слой и остана там пет минути. Някаква хитрост ли знаеш?

— Рустам имаше много тайни, Антоне.

Аз дълго гледах Афанди, но лицето на стареца оставаше невъзмутимо. После погледнах Алишер. Той изглеждаше замислен.

Интересно, дали ни е дошла една и съща мисъл?

Най-вероятно да.

Афанди — той ли е Рустам? Глупавият старец, който десетки години безропотно е чистил офиса на провинциален Патрул, е един от най-старите магове в света?

Всичко е възможно. Каквото ти хрумне. Казват, че с годините всеки Различен си променя характера, опростява се: на преден план излиза една, доминираща черта на характера. Хитроумният Хесер е искал интриги, затова и до сега интригантства. Фома Лермонт, който мечтае за спокоен и уютен живот, сега се грижи за градинката си и работи като антрепренер. А Рустам, ако в характера му преобладава скритостта, спокойно може да доживее до пълна параноя и да се крие в облика на слаб и вдетинен старец.

Но ако е така, той няма да се разкрие, дори да изкажа догадката си. Ще ми се изсмее в лицето и ще запее старата песен за своя учител... Но той всъщност не каза, че Рустам го е инцирал! Той разказа тази история в трето лице: Рустам, глупавият старец,

инициацията. Ние сами поставихме Афанди на мястото на глупавият старец!

Аз отново погледнах към Афанди. Сега разпаленото ми въображение беше готово да намери в погледа му и лукавство, и болезнена скритост, и дори ехидство.

— Афанди, трябва да говоря с Рустам. — казах аз, внимателно подбирайки думите си. — Това е много важно. Хесер ме изпрати в Самарканд, помоли ме да намеря Рустам и в памет на старото приятелство да го помоля за съвет. Само за съвет!

— Хубаво нещо е старото приятелство. — кимна Афанди. — Много хубаво! Когато го има. Но аз чух, че Рустам и Хесер са се скарали. Толкова лошо са се скарали, че Рустам е плюл след Хесер и е казал, че не иска да го вижда на узбекска земя. А Хесер се разсмял и отвърнал, че тогава Рустам трябва да си избодете очите. На дъното на бутилка с хубаво старо вино може да падне горчива утайка, и колкото по-старо е виното, толкова по-силно горчи утайката. Така и старото приятелство може да породи много, много голяма обида!

— Прав си, Афанди. — казах аз. — За всичко си прав. Но Хесер каза още нещо. Той е спасявал живота на Рустам. Седем пъти. И Рустам е спасявал живота му. Шест пъти.

Донесоха ни шурпата и ние млъкнахме. Но Афанди стоеше с плътно стиснати устни дори след като момчето се отдалечи. И с такова изражение на лицето, сякаш пресмяташе нещо наум.

Спогледахме се с Алишер. Той кимна едва забележимо.

— Кажете ми, Антоне... — каза накрая Афанди. — Ако приятелят ти се е разстроил, че любимата му жена си е отишла от него... толкова се е разстроил, че е решил да напусне този свят... а ти си отишъл и един месец си живял при него, пил си вино с него от сутрин до вечер, карал си го да ходи на гости и си му разказвал колко други хубави жени има наоколо... това смята ли се за спасяване на живота?

— Мисля, че зависи от това дали наистина приятелят е бил готов да се самоубие от любов. — предпазливо казах аз. — На всеки мъж, който е преживял подобно нещо, му се струва, че няма защо да живее. Но много, много рядко те са посягали на себе си. Е, само глупавите голобради момченца.

Афанди отново замълча.

Телефонът ми, сякаш изчакал паузата, иззвъня.

Извадих слушалката с пълната увереност, че звъни или Хесер, на който са му съобщили за случилото се, или Светлана, която е почувствала неприятностите. Но на дисплея нямаше никакъв номер или име. Той просто светеше с равна сива светлина.

— Да? — казах аз.

— Антоне? — попита гласът. Познат глас с лек прибалтийски акцент.

— Едгар? — зарадвано възкликнах аз. Нормален Различен не би се радвал на обаждане от Инквизитор. Още повече, ако този Инквизитор е бивш Тъмен маг. Но ситуацията в момента беше твърде нестандартна. По-добре Едгар, отколкото непознат радетел на равновесието, окичен с амулети от глава до пети и подозиращ в престъпление всичко и всички.

— Антоне, ти си в Самарканд. — Едгар, разбира се, не питаше, а констатираше. — Какво става там? Нашите окачат портал от Амстердам до Ташкент!

— А защо до Ташкент? — не разбрах аз.

— По-просто е. Вече сме ползвали това трасе. — поясни Едгар. — Така че — какво става там?

— Знаеш ли за Единбург?

Едгар само изпръхтя насмешливо. Е, да, ама че въпрос зададох. В Инквизицията сигурно и стажантите знаеха за опита да се открадне артефакта на Мерлин. А какво остава за опитните сътрудници.

— Съдейки по всичко, същият отбор. Само че там използваша наемници. А тук са омаяли местните военни и полицията. Всички с амулети и заклинания, куршумите са омагьосани...

— Ясно, край на отпуската ми. — безнадеждно каза Едгар. — Поне ти да не се беше пъхал там! Измъкнаха ме от плажа! Защото съм имал опит в работата с теб!

— Оценявам такова внимание. — ехидно казах аз.

— Сериозно ли е положението? — след кратка пауза попита Едгар.

— Стотина човека, изпратени срещу местните Патрули. При оттеглянето загинаха двама Светли. А после ни нападна дев. Прегриза наполовина един Тъмен. Три минути го трамбовах!

Едгар изпсува. Попита:

— С какво го трамбова?

— Прах. Добре, че случайно го знаех...

— Прекрасно! — саркастично каза Едгар. — Млад московски маг случайно помни заклинание срещу големи, което не се използва от сто години!

— Вече подготвяш доклада ли? — подкачих го аз. — Идвай, тук ще ти хареса. Впрочем, изучи някои заклинания срещу големи, според слуховете тук се навърта още един.

— Кошмар... — измърмори Едгар. — Аз съм на Крит. По бански на плажа. Жена ми ми маже гърба с крем. А сега ми нареждат след три часа да съм в Амстердам и незабавно да потеглям за Узбекистан! Как се нарича това, а?

— Глобализация, сър. — съобщих аз.

Едгар изстена в слушалката. После каза:

— Жена ми ще ме убие. На меден месец сме. А тя, между другото, е вещица! А мен ме викат в някакъв си там Узбекистан!

— Едгар, не ти отива да говориш „някакъв си там“. — аз отново не се удържах от ехидство. — Каквото и да е, в една държава сме живели. Смятай го за свой отложен патриотичен дълг.

Но Едгар явно не беше предразположен нито към сарказъм, нито към заяждания. Тежко въздъхна и попита:

— Как да те намеря?

— Звъни. — просто казах аз. И прекъснах връзката.

— Инквизицията. — разбиращо кимна Алишер. — Размърдаха се. Ще им се отвори работа тук.

— Първо да си прочистят своите редове. — казах аз. — Нали някой щета из тяхната кантора.

— Не е задължително. — опита се да защити Инквизицията Алишер. — Това може да е Инквизитор в оставка.

— Нима? Тогава откъде хората са разбрали, че Хесер ни е изпратил в Самарканд? Той събщи само на Инквизицията!

— Сред предателите има и Светъл целител. — напомни ми Алишер.

— Искаш да кажеш — Висш Светъл от нашия Ноцен Патрул? Целител? И той работи за врага?

— Защо не! — инатливо каза Алишер.

— В нашия Патрул имаше само един Светъл целител от Висше ниво. — спокойно напомних аз. — Или по-точно, само една. Моята

жена.

Алишер се сепна. Поклати глава:

— Извинявай, Антоне! Нямах предвид това!

— Ай, стига сте се карали! — с предишния глуповат глас каза Афанди. — Шурпата изстина! А какво е по-лошо от изстинала шурпа? Само топла водка!

Той крадливо се огледа и прекара ръка над шурпата. От изстиналият бульон отново се заиздига пара.

— Афанди, как да поговорим с Рустам? — повторих аз.

— Яж шурпа. — измърмори стареца. И ни даде пример.

Отчупих си парче лепешка и се заех с шурпата. Какво да се прави, Изтокът си е изток. Тук не обичат да отговарят направо. Сигурно най-добрите дипломати в света са на Изток. Не казват „да“ или „не“, но това не значи, че се въздържат...

Едва когато и аз, и Алишер си доядохме шурпата, Афанди каза с въздишка:

— Сигурно Хесер е казал истината. Сигурно той може да иска отговор от Рустам. Един отговор на един въпрос.

Какво пък, това вече е малка победа!

— Ей сега. — кимнах аз. Въпросът, разбира се, трябваше да бъде зададен правилно и така, че да не оставям възможност за двусмислен отговор. — Само минутка...

— Защо бързаш? — учуди се Афанди. — Минутка, час, ден... Мисли.

— По принцип съм готов. — казах аз.

— И какво от това? Кого ще питаш, Антон Городецки? — Афанди се ухили. — Рустам не е тук. Ще идем при него и ти ще му зададеш въпроса си.

— Рустам не е тук? — аз едва не загубих дар-слово.

— Не. — твърдо каза Афанди. — Извинявай, ако нещо в думите ми те е заблудило. Но ще трябва да идем на платото на демоните.

Аз си помислих, че започвам да разбирам как Хесер се е скарал с Рустам. И че Мерлин, независимо от всичките му злодейства, все пак е бил добра душа и Различен с велико търпение. Защото Афанди — това е Рустам. Без съмнение!

— Аз само за минутка. — Афанди се надигна и тръгна към вратата в ъгъла на чайхана. На вратата беше нарисуван ясният и без

превод мъжки силует. Интересно беше, че нямаше врата с женски силует. Явно жените в Самарканд не са свикнали да прекарват времето си в чайханите.

— Ама че е образ този Рустам. — измърморих аз, възползвайки се от възможността. — Инатлива гадина.

— Антоне, но Афанди не е Рустам. — каза Алишер.

— Ти какво, да не му повярва?

— Антоне, преди десет години баща ми разпозна Рустам. Тогава не отдадох голямо значение на това... е, жив е древен Висш, и какво от това? Много от тях вече се крият, живеят незабележимо сред хората...

— Е?

— Баща ми познаваше Афанди. Може би от около петдесет години.

Аз се замислих.

— А как точно баща ти ти разказа за Рустам?

Алишер смръщи чело. После много гладко, сякаш четеше от лист, каза:

— Днес видях Велик, който никой и никога не е виждал от седемдесет години. Великият Рустам. Приятел, а после враг на Хесер. Аз минах покрай него. Ние се познахме един друг, но се престорихме, че не се виждаме. Хубаво е, че малък Различен като мен никога не се е карал с него.

— Е, и? — Дойде мой ред да споря. — Баща ти е могъл да разпознае Рустам, маскиран като Афанди. И да каже така.

Алишер се замисли и призна, че да — може и така да е. Но той все пак смята, че баща му не е говорил за Афанди.

— Все едно, това не ни води до никъде. — Аз махнах с ръка. — Нали виждаш какъв е инат. Налага се да отидем с него на платото на демоните... между другото, какво е това? Само не ми казвай, че на Изток има демони, които живеят на някакво плато!

Алишер се усмихна:

— Демон — това е сумрачната форма на Тъмните магове от високо ниво, чиято човешка природа е деформирана от Силата, Сумрака и Тъмнината. Това го учим още на първото занятие. Не, платото на демоните е човешко име. Това е планинска местност, където има камъни с необичайна форма — сякаш са вкаменени демони. Хората не обичат да ходят там. Е, само туристите...

— Туристите не са хора. — съгласих се аз. — Значи, обичайните суеверия?

— Не, не са суеверия. — Алишер стана сериозен. — Там е имало битка. Голяма битка между Тъмни и Светли, почти преди две хиляди години. Тъмните са били повече, побеждавали са... и тогава Великият Светъл маг Рустам използвал ужасно заклинание... нико́й никога повече не е използвал в бой Бялата Мигла. Тъмните се вкаменили. И не са се разсеяли в Сумрака, а така си останали в обикновения свят — каменни демони. Хората казват истината, макар че не знаят за това.

Изведнъж сърцето ми се сви. От студен, хлъзгав, отвратителен спомен. Аз стоя пред Костя Саушкин. И далечният глас на Хесер шепне в главата ми...^[3]

— Бялата Мъгла. — казах аз. — Заклинанието се казва „Бяла Мъгла“. Достъпно е само за Висши магове, изисква максимално съсредоточаване и пълно източване на Силата в радиус от три километра...

Думите на Алишер сякаш счупиха някаква ключалка в паметта ми. И се отвори скърцащата врата на гардероба, в който се беше спотаил древен скелет, озъбен в костелива усмивка...

Хесер ми е дал не просто голо знание. Той беше дал цял откъс от своята памет. Щедър подарък... почти същият, както при данайските дървари.

...Камъкът пари краката ми през меките кожени пантофи, защото камъкът е нагорещен до червено, и дори наложените върху дрехите заклинания губят силата си. А отпред дими нечие тяло, наполовина потънало в размекнатият камък. Заклинанията на някои от съратниците не бяха издържали на Чука на Съдбата.

— Хесер! — крещи в ухото ми висок широкоплещест мъж. Черната му брада се накъдря от горещината, бяло-червените му дрехи са покрити с черна пепел. Отгоре падат, разсипвайки се на прах, дантелени черно-сиви парцали. — Хесер, трябва да се решим!

Аз мълча. Гледам димящото тяло и се опитвам да разпозная убития. Но в този момент защитата му се окончателно се разпада и трупът пламва, превръщайки се в стълб от мазна пепел, издигаща се към небето. Потоците разсейваща се Сила разбъркват пепелта и тя за

момент образува призрачна човешка фигура. Разбирам какво точно пада върху нас и в гърлото ми засяда буца.

— Хесер, те искат да вдигнат Сенките на Владиките! — В гласът на мага с бяло-червени дрехи звучи истински ужас. — Хесер!

— Готов съм, Рустам. — казвам аз. Протягам му ръка. Маговете рядко правят заклинания по двойки, но ние сме преживяли много заедно. И още — двама е по-лесно. По-лесно да се решим. Защото пред нас има стотина Тъмни и десет хиляди хора.

А зад нас — само стотина доверили ни се хора и десетина магове-ученици.

Много е трудно да убедиш себе си, че десет и сто са по-скъпи от сто и десет хиляди.

Но аз гледам черно-сивата пепел и изведнъж ми олеква. Казвам си онова, което винаги ще си казват силните и добрите в такава ситуация. След сто, след хиляда, след две хиляди години.

Пред нас няма хора!

Пред нас има обезумели зверове!

Силата тече през мен, Силата изпълва жилите ми като бълбукаща каша, Силата избива по кожата ми като кървава пот. Наоколо има много, много Сила — изтичаща от убитите Различни, разсеяна от произнесените заклинания, нахлуваща от тичащите в атака хора. Тъмните не напразно са довели със себе си цяла войска. Човешкото оръжие не е страшно за Различните, но махащите със саби ръце, озъбените във викове уста, и жадуващите смърт очи принадлежат на живи мехове, пълни със Сила. И колкото повече ненавижда и се бои тази мръсна човешка паплач, събрано под знамената на Тъмните от жестоки управници или от жаждата за лесна плячка, толкова по-силни са вървящите сред тях Тъмни магове.

Но ние имаме в резерв заклинание, което никога не е звучало под това слънце. Донесено от Рустам от далечен северен остров, измислено от хитроумен Светъл с името Мерлин, но ужасило дори него, стоящият толкова опасно близо до Тъмнината...

Бялата Мъгла.

Рустам произнася чуждите, грубо звучащи думи. Аз повтарям след него, без дори да се опитвам да вникна в смисъла им. Думите са важни, но те са само ръцете на грънчаря, придаващ форма на глината; глинена форма, в която наливат разтопения метал; бронзови окови, не

позволяващи излишна свобода на ръцете. Думите започват и завършват всичко, в думите са формата и направлението, но всичко решава Силата.

Силата и Волята.

Аз повече не мога да сдържам мощта, която кипи в мен, и с всеки удар на сърцето ми се опитва да разкъса жалкото ми човешко тяло. Аз отварям уста заедно с Рустам. Аз крещя, но вече крещя без думи.

Времето на думите свърши.

Бяла мъгла излита от устните ни, издига се като мътна вълна — и се стоварва върху приближаващата армия, върху кръгът от Тъмни магове, които плетат паяжината на своето заклинание... не по-малко ужасяващо, но по-бавно... малко по-бавно. Сивите сенки, които вече започват да се надигат от камъка, са издухани от бялата мъгла.

А после Бялата Мъгла настига и Различните, и хората.

Светът пред нас губи цветността си, но не както това става в Сумрака. Светът става бял, но това е белотата на смъртта, не на живота, онова смесване на цветовете, което е също толкова безплодно, както и тяхното отсъствие. Сумракът трепва, смачква се — слой след слой се залепят един за друг, прекарвайки между ледените воденични камъни крещящите от болка хора и онемелите от страх Различни.

И светът застива.

Бялата мъгла се разсейва. Остава валящата от небето пепел. Остава нагорещената земя под краката ни. И остават вкаменените фигури на Различните — причудливи, не всички приличащи на човешки тела, превърнати в гранит, груби и изродени. Трансформирацията се в тигър върколак, навелият се към земята вампир, вдигналият ръце в напразен опит да се защити маг...

От хората не е останало абсолютно нищо. Сумракът ги е погълнал, смлял и превърнал в нищо.

Нас ни тресе. Раздрали сме си един на друг кожата с ноктите. Какво пък, отдавна смятахме да се побратимим.

— Мерлин казваше, че Различните ще бъдат изхвърлени на седмия, последен слой на Сумрака. — тихо казва Рустам. — Той е сбъркал. Но и така стана... добре... Тази битка... ще живее във вековете. Това е славна битка.

— Погледни. — казвам му аз. — Погледни... братко.

Рустам се вглежда — не с очите, а така, както умеем ние, Различните. И пребледнява.

Тази битка няма да живее през вековете. Ние никога няма да се хвалим с нея.

Да убиеш врага — това е доблест. Да го обречеш на мъки — подлост. Да го обречеш на вечни мъки — вечна подлост.

Всички те все още са живи. Превърнати в камък, лишени от подвижност и Сила, осезания, слух — всички чувства, предоставени на хора и Различни.

Но те са живи и ще живеят — докато камъкът не се превърне в пясък, а може би и по-дълго.

Ние виждаме техните трептящи живи аури. Виждаме тяхното учудване, страх, гняв.

Ние няма да се гордеем с тази битка.

Ние няма да говорим за нея.

И никога повече няма да произнесем чуждите бодливи думи, призоваващи Бялата Мъгла...

Защо гледам Алишер отдолу нагоре? И защо зад главата му се вижда тавана?

— Свести ли се, Антоне?

Аз се надигнах на лакти. Огледах се.

Изтокът е тънко нещо. Изтокът може да бъде деликатен. Всички в чайхана се преструваха, че не са забелязали моят припадък. Оставили са Алишер сам да ме връща в съзнание.

— Бялата Мъгла. — повторих аз.

— Разбрах, разбрах. — кимна Алишер. Той беше разтревожен не на шега: — Добре де, сбърках, не е мигла, а мъгла. Извинявай. Защо трябва да припадаш?

— Рустам е използвал Бялата Мъгла заедно с Хесер. — казах аз. — Преди три години... накратко, Хесер ме научи на това заклинание. Много сериозно ме научи. Сподели спомените си. Накратко... сега помня как се е случило всичко.

— Наистина ли е толкова мрачно? — попита Алишер.

— Много. Не ми се иска да ходя там.

— Е, нали това е било отдавна. — успокоително каза Алишер. — Всичко вече е свършило, всичко отдавна е отминало, потънало е в

Лета...

— Де да беше така. — отвърнах аз, но не уточних. Ако на Алишер не му провърви, сам ще види и разбере всичко. Защото все пак ще ни се наложи да отидем до платото на демоните. Рустам от моите заимствани спомени нямаше нищо общо с Афанди.

Точно в този момент Афанди се върна от тоалетната. Седна на възглавничката, погледна ме и попита добродушно:

— Решил си да полегнеш? Рано е за почивка, ще почиваме след плова.

— Не съм сигурен. — измърморих аз, докато сядах.

— Ах, какво хубаво нещо е цивилизацията! — продължи Афанди, сякаш не ме беше чул. — Вие сте млади, не знаете колко блага е донесла цивилизацията на света.

— Нима там е светела крушка? — измърморих аз. — Алишер, напомни на келнера за плова, става ли?

Алишер се намръщи.

— Наистина...

Той стана, но точно в този момент се появи млад мъж с голямо блюдо. Разбира се, една чиния за всички, както си трябва... червеникав ориз, оранжеви моркови, солидно количество месо, цяла глава чесън отгоре.

— Нали ти казах, тук готвят добре. — с удоволствие каза Алишер.

А аз гледах мъжа, който донесе плова. Интересно, къде се дiana младежа? И защо новият келнер е толкова нервен?

Взех в шепата си малко плов и го вдигнах към лицето си. Погледнах към келнера. Той закима и измъчено се усмихна.

— Говеждо с чеснов сос. — казах аз.

— Какъв сос? — учуди се Алишер.

— Просто така... спомних си мъдрият Холмс и наивният Уотсън. — отговорих аз, без повече да се притеснявам, че руският ми изглежда неуместно тук. — Чесънът е за да заглуши миризмата на отровата за мишки. Нали каза — на Изток трябва да вярваш на носа си, а не на очите... Уважаеми, хапнете плов с нас!

Келнерът поклати глава, отстъпвайки бавно. От любопитство погледнах към него през Сумрака — в аурата му преобладаваха жълти и зелени оттенъци. Страх. Не беше професионален убиец. И сам е

донесъл отровния плов, вместо по-малкия си брат, защото се е страхувал за него. Учудващо е на какви мерзости е способен човек от любов към близките си и от грижа за тях.

Изобщо това си беше чиста импровизация. В чайхана са намерили някаква гадост — отрова за мишки. И някой е наредил да ни нахранят с отровен плов. Невъзможно е да убиеш силен Различен по този начин, но можеш да го отслабиш, да го разрееш.

— Сега ще те направя на лагман^[4]. — обещах аз на келнера. — И ще нахраня с него братчето ти. Чайхана следи ли се?

— Не... не знам... — Келнерът веднага разбра, че независимо от външността ми трябва да говори по руски. — Не зная, наредиха ми!

— Марш оттук! — наредих аз, ставайки. — Няма да има бакшиш.

Келнерът се втурна към вратата на кухнята. А през това време посетителите започнаха да напускат чайхана, решили при такъв случай да минат без заплащане. Какво ли ги изплаши така — думите ми или интонацията?

— Антоне, да не си подпалиш панталоните. — каза Алишер.

Аз сведох очи — в дясната ми длан със съскане се въртеше файърбол. Бях се ядосал дотолкова, че окаченото заклинание беше преминало на пусков стадий.

— Да бях подпалил тази гадина... за назидание. — процедих аз през зъби.

Алишер мълчеше. Ту се усмихваше неловко, ту се мръщеше. Аз прекрасно разбирах какво иска да каже. Че тези хора не са виновни. Заповядали са им и те не са могли да се възпротивят. Че този беден чайхан е всичко, което имат. Че с него изхранват две-три големи семейства с деца и старци. Но мълчеше, защото в случая имах право да устроя малък пожар. Човекът, опитал се да отрови трима Светли мага, заслужава възпитателна мярка. За назидание и на него, и на другите. Ние сме Светли, а не светци...

— Шурпата беше хубава. — тихо каза Алишер.

— Тръгваме през Сумрака. — казах аз, превръщайки файърбола в струйка течен пламък и изливайки я в чинията с плов. Оризът и месото се превърнаха във въглени заедно с отровата. — Нещо не ми се иска да минавам през вратата. Твърде бързо работят, гадовете.

Алишер кимна с благодарност, стана, и за по-сигурно стъпка горещите възглени от чинията на пода и изсипа върху тях два чайника.

— Зеленият чай също беше хубав. — съгласих се аз. — Слушай, та чая беше доста обикновен. Дори гадничък. А много вкусен!

— Тук главното е да се свари правилно. — с облекчение подхвана темата Алишер. — Когато чайникът е на петдесет години и нито веднъж не е измиван... — Той се запъна, но след като не откри по лицето ми ярко изразено отвращение, продължи: — Точно там е цялата хитрост! Отвътре по стените се образува една такава хитра коричка от танин, ефирни масла и флавоноиди...

— Нима в чая има флавоноиди? — удивих се аз. Отново вдигнах чантата си на рамо. Едва не я забравих. Бельото — добре, но в чантата са всички бойни амулети от Хесер и пет дебели пачки с долари!

— Е, може и да бъркам... — съгласи се Алишер. — Но работата е именно в тази коричка, тя позволява да вариш чай сякаш в черупка от чай...

Вече по навик хванахме Афанди под мишниците и влязохме в Сумрака. Хитрият старец не спореше, даже напротив — сви крака и увисна между нас, хихикайки гнусно и викайки: „О! О!“. Помислих си, че ако все пак, въпреки спомените на Хесер, Афанди е Рустам, няма да се съобразя с възрастта му. Ще му изтърся такава руска народна, че ушите му ще се свият на тръбичка.

---

[1] Чайхан (от „чай“ и перс. „хан“ — дом) — чайна в Средна Азия и Иран. Бел.прев. ↑

[2] Шурпа — зеленчукова супа с месо; има и вегетариански варианти. Бел.прев. ↑

[3] Тази история е описана в третата част на книгата „Сумрачен Патрул“. Бел.авт. ↑

[4] Лагман — украинско ястие от накълцани месо, картофи, лук, моркови, цвекло и макаронени изделия. Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Честно казано, бих предпочел „УАЗ“-ка или „Нива“. Не от патриотични съображения, а защото джипът „Тойота“ не е най-разпространената в Узбекистан кола. А да я маскираш с магия е все едно да размахваш над главата си флагче и да крещиш: „Тука сме!“.

Но Афанди много уверено ни каза, че ни чака лош път. Много лош. Единствената „Нива“, на която се натъкнахме близо до чайхана, беше в толкова ужасно състояние, че да подлагаме старицата на изпитание беше и срамно, и неразумно.

А „Тойота“-та беше новичка, комплектована по пълна програма, както е прието в Азия — ако можеш да си позволиш скъпа кола, нека в нея да има всичко! И спортен заглушител, и стойка за велосипеди (на които тлъстият стопанин не се е качвал от детството си), и CD-чейнджър — изобщо, всички красиво блестящи глупости, които измислят производителите, за да вдигнат цената с половината от номинала.

Собственика на колата явно беше и собственик на местния базар. Изглеждаше като обикновен узбекски бей, както ги рисуваха в старите анимационни филмчета и карикатурите, тоест, със същото правдоподобие, както дебелия капиталист с неизменната пура в уста. Сигурно иронията беше в това, че този не млад мъж беше заимствал представата за външния вид на богатите от детските филмчета и модните списания. Той беше тлъст. С тубетейка^[1], обшита със златни нишки. Със скъп и очевидно тесен костюм. С не по-малко скъпа вратовръзка, която, без никакво съмнение, няколко пъти са я цапали с мазна храна, а после, без никакво хитруване, са я пускали в пералнята. С лъскави терлици, напълно неуместни на прашната улица. Със златни пръстени, обсипани с огромни синтетични камъни, „дурмалини“^[2], както ехидно ги наричат търговците на бижутерия. Тубетейката трябваше да символизира близостта му до народа, а всичко останало — европейски блясък. В ръката си стискаше мобилен телефон — скъп, но по-подходящ за млад и богат дръвник, отколкото за солиден бизнесмен.

— Тази кола подходяща ли е? — попитах аз Афанди.

— Хубава кола. — съгласи се Афанди.

Аз още веднъж се огледах — наблизко не се виждаха Различни. Нито враждебно настроени, нито съюзници, нито обикновени, живеещи сред хората. Ами прекрасно!

Излизайки от Сумрака, аз се вгледах в лицето на собственика. После леко го докоснах със Силата. Почаках, докато се обърне към мен, неуверено мръщейки гъстите си вежди. Усмихнах се и запратих към него две заклинания, чийто точни имена бяха твърде завъртени. В работата ги наричаме „колко лета, колко зими“ и „не ме предавай“.

Лицето на съвременния бей се разтегли в ответна усмивка.

Двамата съпровождащи го младежи — или бодигардове, или далечни роднини, а най-вероятно и едното, и другото, се вгледаха напрегнато в мен. Небрежно наложената маска на Тимур беше отмита от Сумрака. И непознатият руснак, който с разперени ръце крачеше към началника им, предизвикваше естествено подозрение.

— А! Колко лета, колко зими! — извиках аз. — Стари приятелю на баща ми!

За съжаление той беше по-стар от мен с около двайсетина години. Иначе щеше да мине версията за съученика или „помниш ли как служихме заедно, братко!“. Впрочем, в последно време „служихме заедно“ много често не сработва. Човека се побърква от усилия да си спомни как е служил с теб и как изобщо е възможно това, при положение, че честно се е откупил от армията с пачка зелени хартийки американско производство. Някои си заработват сериозна невроза по този начин.

— Сине на моя стар приятел! — завика мъжът, разтваряйки обятията си. — Къде беше толкова дълго?

Главното тук е да дадеш на човека малко информация. После той ще измисли всичко сам.

— Аз ли? Живях в Мариуполе при баба! — съобщих аз. — Ох, колко се радвам да те видя! Станал си толкова голям човек!

Ние се прегърнахме. От мъжа миришеше вкусно на шашлик и хубав одеколон. Само че одеколона беше малко множко.

— И каква хубава кола имаш! — добавих аз, оглеждайки одобрително джипа. — Нея ли искаше да ми продадеш?

В очите на мъжа се появи мъка, но „не ме предавай“ не му оставяше избор. Нищо, пак да благодари, че Хесер ни снабди толкова щедро преди пътя. Иначе бих поискал да ни подари „Тойота“-та.

— Да... нея... — печално потвърди той.

— Дръж! — Аз отворих чантата си, извадих четири пачки долари и му ги пхнах в ръцете. — Ключовете, ако обичаш. Много бързам!

— Тя... тя струва по-скъпо... — с нещастен глас каза мъжът.

— Е, все пак я взимам употребявана. — поясних аз. — Нали?

— Така е... — измъчено призна той.

— Чичо Фархад! — разстроено възкликна един от младежите.

Фархад го погледна строго и младежа млъкна.

— Не пречи, когато възрастните разговарят, не ме позори пред сина на моя стар приятел! — изръмжа Фархад. — Какво ще си помисли синът на моя стар приятел?

Младежите бяха паникьосани. Но мълчаха.

А аз взех ключовете от ръката на мъжа и седнах на шофьорското място. Вдъхнах аромата на кожената тапицерия и подозрително погледнах километража. М-да... използвана. Ако се вярва на уреда, колата е изминала само триста километра.

Аз помахах с ръка на останалата без транспорт, но с четирийсет хиляди долара троица. Свалих колата на пътя. И казах:

— Всички да излязат от Сумрака!

На празната задна седалка се появиха Алишер и Афанди.

— Аз бих му наложил още малко щастие. — каза Алишер. — Да не се разстройва после. Уж не е добър човек, зъл е. Но все пак.

— Излишните заклинания могат да го побъркат. — Аз поклатих глава. — Нищо. Може да се каже, че му платих. Ще го преживее.

— Ще чакаме ли Едгар? — попита Алишер. — Или ще търсим Светлите?

Но аз вече бях обмислил и отхвърлил тези варианти.

— Не, не си струва. Нека незабавно тръгнем към планината. Колкото по-далеч от хората, толкова по-спокойно ще е.

Алишер ме смени зад волана, когато започна да се стъмва. Вече три часа се движехме на юг от Самарканд, към афганската граница. Точно по залез ужасният асфалтов път се смени с кошмарен черен път.

Аз се преместих на задната седалка, където Афанди похъркваше спокойно и реших да последвам примера му. Но, преди да задрема, извадих от чантата няколко бойни амулета.

Новаците много обичат всякакви магически жезли, кристали, ножове — както самостоятелно направените, така и заредените от посилен маг. Впрочем, дори слаб и неопитен маг, няколко дни любовно изработващ артефакт и зареждащ го със Сила, може да добие потресаващ ефект. Бедата е там, че ще е именно ефект — мощен, продължителен, сигурен. Но — еднократен. Не можеш да привържеш две различни заклинания към един и същи предмет. Магическият жезъл, предназначен да изригва огън, великолепно ще се справи със задачата си дори в ръцете на слаб Различен. Но ако противника успее да съобрази каква е работата и постави защита от огън, жезълът и всичките му огнени чудеса става безполезен. Той не може да замразява, изсушава или обръща нагоре с краката. Или използвай приготвения огън, или налагай с жезъла като с тояга. Не напразно слабите магове, които взаимодействат с хората (а да се намесват в хорските работи или да намесват хора в своите работи предпочитат именно слабите магове), винаги са използвали магически жезъл — хибрид между обикновен жезъл и дълга тояга. Някои, да си кажем честно, владеели тоягата доста по-добре, отколкото магията. Помня как целия Патрул отидохме в кино „Пушкин“ на премиерата на „Властелина на Пръстените“. И всичко беше великолепно, докато Светлият Гандалф и Тъмният Саруман не започнаха да се бият с бойните тояги. Тогава два реда, пълни с Различни, избухнаха в неудържим, истеричен смях. Особено практикантите, на които всеки ден им набиваха в главите: маг, който разчита на артефакти, е стремящ се към ефективност, а не към ефективност лентяй. Силата на мага е в умелото използване на Сумрака и заклинанията.

Но, разбира се, всяко правило си има изключения. Ако опитен маг е успял да предвиди бъдещето, няма значение как — чрез внимателен анализ на линиите на вероятностите или просто разчитайки на своя опит, то зареденият артефакт е незаменим. Сигурен си, че противникът ти е върколак, който не може да манипулира директно Силата, а разчита на своята физическа сила и бързина? Един ускоряващ амулет, едно „окачване“ на сработващ при приближаване Щит, един прост жезъл (много Различни предпочитат да омагьосат

обикновен молив — дървото и графитът са прекрасна форма за натрупване на Сила) със заклинание за замразяване. И край! Смело можеш да пращаш маг от седмо ниво за лов на Висш върколак. Щитът ще отрази атаката, амулетът ще осигури на мага немислима скорост, а Фризьт, темпоралното замразяване, ще превърне врага в топка от козина и ярост. Викайте транспорта, врагът е готов за пренасяне до съда на Инквизицията.

Артефактите, които се намираха в чантата ми, бяха далеч по ценни от търкалящите се до тях пари. И бяха изработени лично от Хесер... е, може би не ги е правил, но поне ги е подбрал от хранилището в оръжейната стая. Можеше да се разчита не само на тяхната мощ, но и на това, че ще бъдат полезни. Изведнъж си помних старото анимационно филмче „Около света за осемдесет дни“, което бях гледал още като дете. Хладнокръвният английски джентълмен Филеас Фог, който възнамеряваше да извърши околосветско пътешествие за рекорден за времето си срок, във филмчето изглеждаше като много хитър предсказател, точно знаещ какво ще му трябва в близките часове. Ако сутринта вземаше със себе си гаечен ключ, чучело на опусум и връзка банани, то до вечерта с чучелото запушваха теч в лодката, с гаечния ключ залостваха вратата, през която се опитваха да се промъкнат враговете, а бананите получаваше маймунка, която в замяна даваше билети за парахода. Общо взето, всичко напомняше на компютърните „куест“-игри, където за всеки предмет трябва да се намери нетривиално приложение.

Артефактите от Хесер можеше да се използват както според директното им предназначение, така и по напълно неочакван начин. Но във всеки случай те щяха да се използват.

И сега аз подредих на седалката между мен и похъркващия Афанди дванайсет предмета и ги огледах внимателно. Трябваше да направя това по-рано, но в къщи не ги извадих, за да не заинтересувам Надечка, в самолета не ми се искаше да се занимавам с магични артефакти, а после просто не остана време. Голяма минавка ще е, ако сред амулетите има оръжие против големи!

Два портативни бойни жезъла, не по-дълги от десет сантиметра всеки. Първият е от черно дърво — огън. Вторият е от зъб на морж — лед. Е, това е едновременно и банално, и полезно. Засега ще се справя и без тях, но всичко може да се случи.

Четири сребърни пръстена със защитни заклинания. Виж, това вече е странен комплект! Обикновеният Щит на Мага защитава от всичко, просто трябва да го захранваш с енергия. Различните рядко имат нужда от защитни пръстени. А тук — целеви защиты от огън, лед, киселина... и вакуум. Аз дори не повярвах веднага на това, което видях през Сумрака. Изучих пръстена по-внимателно. Не, точно така! При рязко падане на налягането пръстена започваше да работи и задържаше въздуха около притежателя си.

Странно нещо. Има, разбира се, няколко бойни заклинания, които задушават врага, включително и чрез премахване на въздуха около него. За хилядолетия войни какво ли не е измисляно! Но никой не използва в боя тези капризни и бавни заклинания.

Четири гривни. Е, поне с тях всичко е ясно! Четири различни заклинания, принуждаващи човек или Различен да говори истината: Пиян Език, Разговор във Вагона, Последна Изповед и Като-на-поп. Всички амулети бяха заредени до дупка. Срещу тях никакъв Рустам не можеше да устои — ще си каже всичко, което знае. Хубаво нещо.

Аз помислих и надянах всички гривни на лявата си ръка, свързвайки ги с общо пусково заклинание. Ако Рустам се заинати, достатъчно е да произнесе „Кажми ми истината“, и върху древният маг ще се стовари удар с чудовищна сила. Откровеност, откровеност, и нищо друго, освен откровеност.

Останаха още два амулета, по-малко банални както по форма, така и по съдържание, очевидно изготвени от самият Хесер специално за нашата мисия. Първо — сим-карта за мобилен телефон в пластмасова кутийка. Обикновена карта, но доста натъпкана с магия. Известно време я изучавах, но не успях да разбера нищо. Тогава се реших на експеримент — извадих от телефона моята карта и сложих обработената с магия.

Нищо не разбирам! Това беше копие на моята сим-карта! Но защо? За да не харча пари за обаждане до Москва? Пълни глупости...

Известно време мислих, после помолих Алишер да набере моят номер. В тази местност телефонът, колкото и да е странно, още работеше.

Телефонът ми иззвъня. Всичко е наред, това наистина е копие на моята сим-карта, но обработена с магия... Аз свих рамене и реших да я

оставя в телефона. Може би това е някакво магично шифриране на разговора? Но аз никога не бях чувал за такава магия.

Последният амулет представляваше изгладено от морето камъче с дупка, „кокоши бог“, който според човешките суеверия носи късмет. През дупката минаваше сребърна верижка с хитра плетка, приличаща на дебел усукан конец.

Сам по себе си, разбира се, „кокошият бог“ не носи никакъв късмет, което не пречи на децата да го търсят по брега и после да го носят на гърдите си, окачен на конец. Но на този камък беше наложено сложно заклинание, малко приличащо на Доминанта. Също за разговора с Рустам? Аз помислих и накрая надянах верижката на врата си. Няма да навреди...

Оставаше само да разпределя пръстените и жезлите. И тук не мислих дълго. Побутнах Афанди и го помолих да сложи пръстените. Афанди каза възхитено „Ах!“, сложи ги на лявата си ръка, полюбува им се — и отново задряма.

Жезлите ги дадох на Алишер; той мълчаливо ги сложи в джоба на ризата си. Те стърчаха оттам като някакви екзотични писалки „Паркър“ или „Монблан“, също толкова изискани на вид и почти толкова смъртоносни. Почти — защото от написаното от някой началник са загинали повече хора, отколкото от всички бойни жезли.

— Ще поспя. — казах аз на Алишер.

Алишер помълча. Джипът бавно катереше планината по каменист път, който по-често бе минаван от мулета, отколкото от машини на четири гуми. Светлината на фаровете се мяташе отляво надясно и отдясно наляво, попадайки ту в тъмната пропаст, на дъното на която шумеше река, ту на стръмния скалист склон.

— Поспи. — каза Алишер. — Само че първо погледни линиите на вероятностите. Пътят е много лош.

— Въобще не бих рискувал да нарека това „път“. — съгласих се аз. Притворих очи и погледнах в Сумрака. В близкото бъдеще, където водеха криволичетите преплетени линии на вероятностите.

Картинката не ми хареса. Имаше твърде много рязко прекъсващи се линии, свършващи на дъното на пропастта.

— Алишер, спри. Твърде си уморен, за да шофираш по тъмно в планината. Ще почакаме до сутринта.

Алишер упорито поклати глава:

— Не. Чувствам, че трябва да бързаме.

Аз също го чувствах, затова не започнах да споря. Предложих:

— Дай аз да шофирам?

— Не смятам, че си по-бодър. Антоне, освежи ме малко.

Аз въздъхнах. Не обичам това — с магия да премахвам съня и умората, да изострям възприятията. И не заради негативните последици, няма такива, като си отспиш както трябва, всичко е наред. Бедата е другаде: много скоро преставаш да разчиташ на нормалните възприятия, започваш непрекъснато да ходиш зареден с магическа енергия, винаги бодър и свеж като болен от МДП^[3] в маниакална фаза. И всичко ти спори, във всяка компания си желан гост, веселяк и шегаджия. Но рано или късно свикваш с това и ти се иска да си още по-активен, още по-остроумен, още по-енергичен. Ти увеличаваш потока Сила, стимулиращ нервите ти. И така отново и отново, докато не откриеш, че цялата Сила, която си способен да преработиш, изразходващ за изкуствена бодрост. И тогава става страшно.

Магическата наркомания по нищо не се различава от обичайната. Освен по това, че само Различните боледуват от нея...

— Освежи ме. — помоли Алишер. Спря колата, вдигна ръчната спирачка, облегна назад главата си и затвори очи.

Поставих едната си длан на лицето му, другата притиснах към късо подстриганият тил и се съсредоточих. Представих си как потокът Сила, минаващ през тялото ми, започва да се процежда през дланите ми, попива в главата на Алишер, пробягва по нервите му като хладен огън, прескача като искри по синапсите, събужда всеки неврон... Няма нужда от никакви специални заклинания, всичко се прави на чиста Сила. Най-важното е добре да си представяш физиологията на процеса.

— Стига. — каза Алишер с бодър глас. — Така е добре. Само да имаше нещо за плюскане.

— Ей сега. — Аз се наведох през облегалката към багажника. Предчувствието не ме излъга — там имаше две каси с „Кола“ в пластмасови бутилки и няколко кутии с шоколадени десерчета. — Искаш ли „Кола“?

— Какво? — възкликна Алишер. — „Кола“? Искам! И десертче искам! Боже, благослови Америка!

— Не е ли много за изобретяването на много сладка лимонада и много калорийно шоколадче?

Вместо отговор Алишер включи плейъра. След секунда от високоговорителите се чува ритмични акорди.

— Тогава и заради рок-енд-рола. — невъзмутимо отговори той.

Известно време ядяхме десертчета и ги прокарахме с „Кола“. Всички Различни по неволя обичат сладко. Афанди, без да престава да похърква, замляска и протегна ръка. Аз сложих десертче в украсената с пръстени ръка, Афанди го сдъвка, сякаш без дори да се събуди, и отново захърка.

— Към три часа ще пристигнем. — съобщи Алишер. — Ще чакаме ли утрото?

— Нощта е нашето време. — отвърнах аз. — Ще събудим стария Рустам, нищо няма да му стане. И без това не се преработва.

— Това е странно. — отбеляза Алишер. — Необичайно. Да не би да живее като отшелник, в пещера?

— Не, защо... — Аз помислих малко. — Може би пасе кози или овце. Или има кошери в гората. Или метеостанция.

— Или обсерватория, да наблюдава звездите... Какъв е онзи странен пръстен, който даде на Афанди?

— Този с рубина ли? Защита от вакуум.

— Екзотично. — Алишер надигна бутилката. — Не си спомням някой Различен да е загинал от вакуум.

— А аз помня.

Алишер помълча няколко секунди, после кимна и каза:

— Извинявай. Не съобразих. Още ли го преживяваш?

— Ние бяхме приятели... почти. Доколкото това е възможно за Светъл и Тъмен.

— Не просто Тъмен. Костя беше вампир.

— Той не е убивал. — отбелязах аз. — И не е виновен, че израсна не като човек. Генадий го направи вампир.

— Кой е това?

— Баща му.

— Ама че гадина! — прочувствено каза Алишер.

— Не прибързвай. Момчето още не беше навършило и година, когато попадна в болницата. Двойна пневмония, алергия към антибиотици... общо взето, на родителите казаха, че няма надежда.

Нали знаеш, има едни такива доктори, които и ветеринари не трябва да стават, че жалко за кравите... „Момчето ви ще умре, гответе се за това, вие сте млади хора, ще си направите ново...“ Разбира се, не си направиха ново. Костя беше посмъртното дете на Геннадий. След инициацията вампирите много дълго запазват възможността за оплождане, странна шега на природата. Но могат да имат само едно дете. После вампирът става стерилен.

— Да, чувал съм за това. — кимна Алишер.

— И Геннадий поговори с жена си. Тя беше човек. Знаеше, че мъжът ѝ е вампир... има такива семейства. Но той не е убивал никого, беше много законопослушен вампир, тя го обичаше... Накратко — той я ухапа. Инициира я. Възнамерявах майката да инициира сина. Но метаморфозата ѝ още не беше приключила, а хлапето се влоши. Геннадий ухапа и него. Коста оздравя. Тоест, умря, разбира се. Като човек — умря. Но се излекува от пневмонията. Докторката обикаляла и кудкудякала, че това е само благодарение на нея. Някога Геннадий призна, че едва не я е ухапал — когато започнала да намеква, че заради чудесното спасение не е лошо да ѝ се отблагодарят.

Алишер мълчеше. После каза:

— Все едно. Те са вампири. За момчето беше по-добре да умре.

— И той умря. — съгласих се аз. Изведнъж този разговор ми стана много противен. Аз исках да обясня, че Костя беше най-обикновено момче, само дете му се налагаше веднъж седмично да пие консервирана кръв. Че той обожаваше да играе футбол, да чете приказки и фантастика, а после реши да постъпи в биологическия факултет, за да изучи природата на вампирите и да научи вампирите как да живеят без човешка кръв.

Но Алишер няма да ме разбере. Той е истински патрулен. Той е истински Светъл. А аз се опитвам да разбера дори Тъмните. Дори вампирите. Да разбера и да простя, или поне да разбера, или поне да простя. Последното е най-трудното от всичко. Понякога да простиш е всъщност най-трудното на света.

Телефонът в джоба ми извънтя. Извадих го. Аха. Равномерно сиво светене.

— Привет, Едгар. — казах аз.

След кратка пауза Едгар попита:

— Какво, номера ми ли излезе?

— Не, досетих се.

— Силен си. — със странна интонация отговори Едгар. — Антоне, вече от час съм в Самарканд. Къде сте вие?

— Кои „ние“?

— Ти, Алишер и Афанди. — Инквизиторът явно не беше пропилял изминалият час. — Ама че сте ги забъркали...

— Ние ли? — възмутих се аз.

— Е, не вие. — даде заден ход Едгар. — Макар че и вие също. Защо сте откраднали колата на директора на базара?

— Не сме я откраднали, а я купихме. Съгласно точката за възможна конфискация на транспорт при извънредна ситуация. Да ти припомня ли съответните параграфи?

— Антоне, Антоне, по-спокойно. — бързо каза Едгар. — Никой в нищо не ви обвинява. Но ситуацията наистина е мрачна. За да я замаскираме, ще се наложи да прокараме версията за унищожаване на голяма банда терористи. А ти знаеш, че изобщо не обичаме да маскираме своите... своите пропуски с човешки престъпления.

— Едгар, аз те разбирам. — казах аз. — Но какво общо имаме ние? Трябва да проведе личен разговор с един Различен, който не служи в Патрулите. Долетях неофициално и имам пълното право да се придвижвам из страната.

— При извънредна ситуация — със знанието и под контрола на сътрудник от Патрула. — поправи ме Едгар.

— Ами Афанди е с нас.

Едгар въздъхна. Стори ми се, че някой до него бързо каза нещо.

— Добре, Антоне. Решавай личните си проблеми... с които после ще се наложи да се занимава Инквизицията. Само че не трябва да обикаляш нощем из планината, ще паднете в пропастта.

Честно казано, загрижеността му чак ме трогна.

— Не се притеснявай. — казах аз. — Ще починем до сутринта.

— Добре, Антоне. — Едгар помълча, после някак неловко измърмори: — Приятно ми беше да си поговоря с теб... независимо от всичко.

Аз прибрах телефона. Казах на Алишер:

— Странен е този Едгар. И като Тъмен беше странен. А когато стана Инквизитор, съвсем се промени.

— Знаеш ли, мисля, че рано или късно ще станеш Инквизитор.
— много деловито каза Алишер.

Аз обмислих думите му и поклатих глава:

— Не. Няма да стане. Жена ми и дъщеря ми са Висши Светли. Такива не вземат в Инквизицията.

— Много се радвам за това. — сериозно каза Алишер. — Е, ще тръгваме ли?

И в този момент планината се разтресе. Първо слабо, сякаш изпробвайки здравината на скалата. После все по-силно и по-силно.

— Земетресение! — завика Афанди, събуждайки се мигновено.
— Излизайте!

Какво пък, когато искаше, можеше да е много сериозен. Ние изскочихме от джипа, изкачихме се малко по-нагоре по пътеката и замряхме. Планината се тресеше. Отгоре се сипеха дребни камъчета. Ние с Алишер, без да се уговаряме, вдигнахме общ защитен купол. Афанди също не остана по-назад — вдигна длан над очите си и започна да оглежда нощта в търсене на неведома опасност.

И наистина видя нещо.

— Вижте там! — извика той, подкачайки на място и сочейки с ръка. — Там, там!

Ние се обърнахме, продължавайки да държим над главите си Щита, от който с грохот отскачаха камъни. Проследихме погледа на Афанди. Усилихме нощното си зрение (впрочем, Алишер след моята стимулация не се нуждаеше от това).

И видяхме как съседната планина, гъсто обрасла с дървета, се превръща в прах.

Изглеждаше така, сякаш могъщи удари налагаха планината отвътре. Тя се тресеше, сипеха се водопади от чакъл, лавини от камъни, цели стволове от вековни дървета, бързо запълващи пропастта. За няколко минути върхът с височина над километър се превърна в плато от раздробени камъни и превърнати в стърготини дървета.

А после се сетих да погледна планината през Сумрака.

И видях вихъра от Сила, въртящ се над зоната на катаклизъма.

Дали беше проклятие, наложено на местността? Или някакво специално заклинание, предизвикващо зеетресение? Не знам. Но

нямаше никакво съмнение, че катастрофата имаше магически произход.

— Не уцелиха. — каза Алишер. — Антоне... с Едгар ли разговаря?

— Да.

— Сигурен ли си, че Инквизицията няма претенции към теб?

Аз преглътнах топката, заседнала на гърлото ми. Претенции от Инквизицията — това е много, много неприятно. Не е най-добрата новина.

— Инквизицията не би пропуснала... — започнах аз. Млъкнах. Извадих мобилния си апарат и го погледнах през Сумрака.

В пашкул от пластмаса и метал пулсираше със син пламък сим-картата. Типично поведение за работещ амулет.

— Струва ми се, че знам какво е станало. — казах аз, докато набирах номер. — Струва ми се, че Инквизицията няма нищо общо.

— Слушам те, Антоне. — каза Хесер. Като че ли не го събудих. Макар че... в Москва още е вечер.

— Хесер, трябва да говоря с някой от европейският трибунал. Незабавно.

— С някой от магистрите ли? — уточни Хесер.

— Ами не с помощника на нощния пазач!

— Почакай минутка. — спокойно каза Хесер. — И после не прекъсвай връзката.

Наложи се да чакам три минути. През цялото това време стояхме и гледахме затихващият вихър от Сила. Зрелището наистина беше феерично. За това земетресение явно бяха изхабили някой древен и мощен амулет. Като онези, които се пазят в хранилището на Инквизицията.

— Казвам се Ерик. — дочу се в слушалката уверен и силен глас. — Слушам ви, Светъл.

— Господин Ерик. — Не питах какъв пост заема в Инквизицията. Там изобщо не обичат да разкриват йерархията си. — В момента се намирам близо до град Самарканд в Узбекистан. Имаме извънредна ситуация. Можете ли да ми съобщите дали Инквизицията е изпращала тук своя сътрудник Едгар?

— Едгар? — замислено попита Ерик. — Кой?

— Честно казано, никога не съм знаел фамилията му. — признах аз. — Бивш сътрудник на московския Дневен Патрул, премина в Инквизицията след процеса на Игор Теплов в Прага...

— Да, да, да. — оживи се Ерик. — Едгар. Разбира се. Не, не сме го изпращали в Самарканд.

— А кого сте изпратили?

— Не зная дали сте в течение, Антоне, — с нескривана ирония каза Ерик, — но европейското бюро на Инквизицията се занимава с Европа. И с Русия, поради двойственото ѝ географско положение. Да поемаме под контрол произшествията в Азия, където се намира страната Узбекистан, нямаме нито сили, нито желание. Трябва да се свържете с азиатското бюро на Инквизицията. Сега то се намира в Пекин. Да ви дам ли номера?

— Не, благодаря. — отвърнах аз. — А къде се намира Едгар в момента?

— В отпуск. Вече... — последва кратка пауза, — месец. Има ли още нещо?

— Малък съвет. — не се стърпях аз. — Проверете къде се е намирал Инквизиторът Едгар по време на известните ви единбургски събития.

— Почакайте, Антоне! — Ерик изгуби невъзмутимостта си. — Искате да кажете...

— Приключих. — изръмжах аз в слушалката.

И Хесер, който, разбира се, слушаше разговора от първата до последната дума, незабавно изключи Ерик. Каза:

— Поздравления, Антоне. Изчислихме единият от тримата. Ти го изчисли.

— Благодаря за сим-картата. — отговорих аз. — Ако не изместваше позиционирането, вече щях да съм мъртъв.

— Всъщност тя трябваше да придава убедителност на гласа ти при телефонни разговори с хората. — каза Хесер. — Изместеното позициониране е страничен ефект, който изобщо не успях да преодоля. Край, работи! Незабавно ще се заемем с Едгар.

Аз замислено погледнах слушалката. Изключих телефона и го прибрах в джоба си. Пошегува ли се Хесер за убедителността или каза истината?

— Едгар. — доволно каза Алишер. — Все пак — Едгар! Знаех си, че на Тъмните не трябва да се вярва. Дори на Инквизиторите.

---

[1] Тюбетейка — плитка шарена татарска шапчица. Бел.прев. ↑

[2] „Дурмалини“ — подигравателно название на изключително евтините имитации на скъпоценни камъни, произвеждани в бившия СССР. Вероятна игра на думи с „турмалин“ (вид скъпоценен камък) и „дурак“ (глупак). Бел.прев. ↑

[3] МДП — маниакално-депресивна психоза. Бел.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Пристигнахме на платото на демоните към три и половина сутринта. По пътя минахме край малко селце в планината — десетина измазани с глина къщички, почти до пътя. На единствената уличка гореше огън, около него обикаляха хора — десетина-дванайсет човека, не повече. Явно земетресението е изплашило селяните и те се страхуваха да нощуват у дома си.

Алишер продължаваше да шофира. А аз дремех на задната седалка и мислех за Едгар.

Какво го е накарало да тръгне срещу Патрулите и Инквизицията? Защо наруши всички възможни забрани и намеси хората в своите интриги?

Непонятно! Едгар беше кариерист, като всички Тъмни, това беше ясно. Той може да се реши на убийство. Той може да извърши всичко, какво да спорим, Тъмните нямат никакви морални задръжки. Но да направи такова нещо, да се постави в опозиция на всички Различни — за това трябва да си напълно побъркан от жажда за власт. А у Едгар все пак имаше доста прибалтийска сдържаност. Десетилетия да пълзиш нагоре по кариерната стълбица — това може. Да заложиш всичко на една карта? Немислимо.

Какво е разбрал за Венеца на Всичко? Какви данни е изкопал от архивите на Инквизицията? Кого още е успял да привлече? Тъмен вампир и Светъл целител. Кой са те? Откъде са? Защо са се съюзили с Инквизитора? Какви общи цели могат да имат Тъмен, Светъл и Инквизитор?

Впрочем, относно целта не се двоумях много. Целта винаги е една и съща. Могъщество. Сила. Власт. Може да говорим, че ние, Светлите, сме други. Че не ни е нужна власт заради властта, а само за да помогнем на хората. И това сигурно е вярно. Само че властта все пак ни е нужна. На всеки Различен е познато това сладко изкушение, това възхитително чувство за собственото могъщество: и на вампира, впиващ се в девичето гърло; и на целителя, излекувал дете с едно

махване с ръка. Каква разлика има за какво — всеки ще намери как да използва придобитото могъщество.

Повече ме тревожеше един друг момент. Едгар участваше в онази история с книгата „Фуаран“. Той е общувал с Костя Саушкин.

И това отново ме върна към нещастния младеж Виктор Прохоров. Към момчето Витя, другарувало с момчето Костя...

Всичко отново и отново сочеше към Костя Саушкин. Ами ако по някакъв начин е успял да се спаси? С остатъците от Силата си е поставил около себе си някакъв Щит, достъпен за вампирите, и е просъществувал достатъчно, за да създаде портал и да изчезне от горящият скафандър? А после се е свързал с Едгар!

Не, разбира се, това не беше възможно. Инквизицията много сериозно проверяваше този въпрос. Впрочем, ами ако Едгар още тогава е започнал с двойната игра? И е фалшифицирал резултатите от разследването?

И все пак нещо не пасваше. Защо му е да спасява вампира, когото доскоро е преследвал? Да го спаси, а после да заговорничи с него. Какво може да му даде Костя? Без „Фуаран“ — нищо! А книгата беше унищожена, това беше сигурно. Следиха я още по-внимателно и от Костя. Освен това, унищожаването ѝ беше зафиксирано с магични средства — изблика на Сила при разрушаването на толкова мощен и древен артефакт не може да се сбърка с нищо.

Накратко, от всичко следваше, че първо — Едгар не е могъл да спаси Костя, и второ — нямал е никаква нужда от това.

И все пак, все пак, все пак...

Алишер спря джипа и угаси двигателя. Настъпилата тишина ни се стори оглушителна.

— Май пристигнахме. — каза той. Погали волана и одобрително каза: — Хубава кола. Не вярвах, че ще стигнем.

Аз се обърнах към Афанди, но той вече не спеше. Гледаше, свил устни, към причудливите каменни фигури, разхвърляни пред нас.

— Така си и стоят. — казах аз.

Афанди ме погледна с непресторена уплаха.

— Знаем. — поясних аз.

— Лоша история се получи. — с въздишка каза Афанди. — Грозна. Недостойна за Светъл.

— Афанди, ти ли си Рустам? — попитах го директно аз.

Афанди поклати глава:

— Не, Антоне. Не съм Рустам. Аз съм негов ученик.

Той отвори вратата и излезе от джипа. Помълча секунда. И измърмори:

— Не съм Рустам, но ще бъда Рустам...

Ние с Алишер се спогледахме и излязохме от колата.

Беше тихо и прохладно. Нощем в планината винаги е прохладно, дори през лятото. Появяваха се първите признаци на изгрева. Платото, познато ми от спомените на Хесер, почти не се беше променило. Само очертанията на каменните фигури бяха изгладени от вятъра и редките дъждове, станали са по-малко явни, макар и все пак узнаваеми. Група магове с вдигнати в призивно заклинание ръце, върколак, бягащ маг...

Втресе ме.

— Какво е това... — прошепна Алишер. — Какво е станало тук...

Той бръкна в джоба си и извади пакет цигари и запалка.

— Дай и на мен. — помолих аз.

Запушихме. Въздухът наоколо беше толкова чист, че рязката миризма на тютюна ни се стори нещо родно, напомнящо за градския смог.

— Това... това хора ли са били? — попита Алишер, сочейки към каменните фигури.

— Различни. — поправих го аз.

— И те...

— Те не са умрели. Те са вкаменени. Лишени от всички чувства. А разумът им е останал, привързан към камъка. — Аз погледнах Афанди, но той просто стоеше замислено до нас, гледайки или древното бойното поле, или на изток, където небето леко порозовя.

Тогава погледнах платото през Сумрака.

Зрелището беше наистина чудовищно.

Това, което Хесер беше видял преди две хиляди години, предизвикваше страх и отвращение. Това, което аз видях сега, предизвикваше жал и болка.

Почти всички Тъмни, превърнати в камък от Бялата Мъгла, бяха обезумели. Разумът им не беше понесъл затварянето в пълна изолация от всички органи. Трепкащите цветни ореоли около камъните светеха в кафяви и тъмнозелени огънове на лудостта. Ако се опитам да намеря

аналогия — това е все едно стотина луди безсмислено да се въртят на място или, напротив, да стоят вцепенени; викат, хихикат, стенат, плачат, мърморят, пускат слюнка, дерат си лицето или се опитват да си извадят очите.

И само няколко аури бяха запазили някакви останки от разум. Или притежателите им се отличаваха с нечувана сила на волята, или твърде много жадуваха отмъщение, но безумието в тях беше незначително. Но виж, ярост, ненавист, желание да унищожат всичко и всички, имаше колкото искаш.

Престанах да гледам през Сумрака. Хвърлих поглед към Алишер. Магът пушеше, не забелязвайки че огънчето е стигнало филтъра. Едва когато опари пръстите си, той хвърли угарката. И каза:

— Тъмните са получили каквото заслужават.

— Изобщо ли не ти е жал за тях? — попитах аз.

— Те ще използват нашата жалост.

— Но ако в нас няма жалост, по какво ще се различаваме от тях?

— По цвета. — Алишер погледна към Афанди. — Къде да търсим Великия Рустам, Афанди?

— Ти го намери, Светъл с каменно сърце. — тихо отвърна Афанди. И се обърна към нас.

Той се преобразяваше със скоростта на върколак. Стана с една глава по-висок. По-широк в раменете — ризата запращя, а най-горното копче се скъса. Кожата, за мое учудване, изсветля, а очите станаха ярко сини. Наложих ми се да си припомня, че преди две хиляди години жителите на Азия са изглеждали много по-различно от сега. Сега руснакът ще се усмихне, а европейца политкоректно ще замълчи, ако чуе от азиатец, че предците му са били руси и синеоки. Но в тези думи ще има много повече истина, отколкото им се струва на съвременниците ни.

Впрочем, косата на Рустам беше черна. И в чертите на лицето, разбира се, се разпознаваше източният произход.

— Все пак ти си Рустам. — казах аз, навеждайки глава. — Приветствам те, Велики! Благодаря ти, че откликна на нашата молба.

До мен Алишер падна на едно коляно, като доблестен рицар пред своя владетел — почтително, но горделиво.

— Афанди не е Рустам. — каза древният маг. Погледът му беше замъглен, сякаш слушаше още някакъв глас. — Афанди е мой ученик,

мой приятел, мой пазител. Аз вече не живея сред хората. Моят дом е Сумрака. Ако се наложи да изляза сред смъртните, вземам назаем тялото му.

Ето какво било... Аз кимнах, приемайки думите му. Казах:

— Знаеш защо сме дошли, Велики.

— Знам. И не искам да отговарям на въпросите на Хесер.

— Хесер каза, че ти...

— Дългът ми пред Хесер е мой дълг. — В очите на Рустам проблесна яростно пламъче. — Помня нашата дружба, помня и нашата вражда. Молих го да напусне Патрула. Молих го да спре войната за хората... заради нашата дружба и заради самите хора. Но Хесер прилича на този младеж...

Той замълча, гледайки към Алишер.

— Ще ни помогнеш ли? — попитах аз.

— Ще отговоря на въпрос. — каза Рустам. — На един въпрос. И тогава дългът ми пред Хесер ще изчезне. Питай, но да не сбъркаш.

Едва не изтърсих: „Наистина ли си познавал Мерлин?“ Ох, тези капани... задай един въпрос, кажи три желания...

— Какво е Венецът на Всичко и как най-лесно да го извадим от седмия слой на Сумрака? — попитах аз.

На лицето на Рустам се появи усмивка.

— Напомни ми за един човек от Хорезма. Хитър търговец, на който бях задлъжнял... и обещах да му изпълня три желания. Той дълго мисли, после каза: „Искам да съм млад, да се изцеля от всички болести и да стана богат — това е първото“. Не, млади магьоснико. Няма да играем на тази игра. Аз не изпълнявам желания, аз отговарям на един въпрос. И това ще е достатъчно. Какво искаш да знаеш? Какво е Венецът на Всичко или как да го извадиш?

— Хич не ми се иска да се окажа в ролята на Пандора, която пита: „Как да отворя тази кутийка?“^[1] — измърморих аз.

Рустам се разсмя — и в смеха му имаше безумни нотки.

А какво да очаквам от Светъл, разтворил се в Сумрака и живеещ редом с враговете си, които някога е обрекъл на вечни мъки? Той сам си е наложил дали наказание, дали покаяние, което бавно го убива...

— Какво е Венецът на Всичко? — попитах аз.

— Заклинание, пробиващо Сумрака и свързващо го с човешкия свят. — мигновено отвърна Рустам. — Направи правилен избор, млади

магьоснико. Отговорът на втората част на въпроса би те смутил.

— А, не — ако ще отговаряш на един въпрос, тогава отговаряй честно! — възкликнах аз. — Обясни как работи това заклинание и за какво служи!

— Добре. — неочаквано леко се съгласи Рустам. — Силата на Различния — това е умениято да се използва човешката Сила, течаща през всички слоеве на Сумрака. Нашият свят е като огромна равнина, в която бликат миниатюрни поточета-хора, отдаващи Силата си, но не умеещи да я управляват. Ние, Различните, сме само дупки, където се излива водата на стотици и хиляди изворчета. Ние не даваме нито капка вода на този свят^[2]. Но ние умеем да пазим и използваме чуждото. Способността ни да натрупваме чуждата сила е следствие от умениято ни да влизаме в Сумрака, да пробиваме бариерата между слоевете и да манипулираме все повече и повече енергия. Заклинанието, което измислил Великият Мерлин, изтрива бариерите, отделящи нашият свят от слоевете на Сумрака. Как мислиш, млади магьоснико, какво ще се получи?

— Катастрофа? — предположих аз. — Сумрачният свят... той се различава от нашия. На третия слой има две луни...

— Мерлин е смятал друго. — каза Рустам. Явно се беше увлякъл, и след като отговори на въпроса нямаше нищо против да поговори още. — Мерлин е смятал, че всеки слой на Сумрака е не случил се наш свят. Възможност, която не се е превърнала в даденост. Сянка, хвърляна от нашия свят. Нашият свят няма да загине, а ще унищожи Сумрака. Ще го изтрие, както слънчевата светлина изтрива сенките. Силата, като океан, ще залее целият свят. И под водата вече няма да има значение кой е можел да влиза в Сумрака и кой — не. Различните ще изгубят своята Сила. Завинаги.

— Това сигурно ли е, Рустам?

— Кой знае? — Рустам разпери ръце. — Отговарям на вторият ти въпрос, защото не знам отговора. Може би ще стане така. Хората няма да забележат разликите, обаче Различните ще станат обикновени хора. Но това е най-простият отговор, а винаги ли най-простото е вярно? Може би ни чака катастрофа. Двете малки луни ще се сблъскат с една голяма, синият мъх ще започне да расте по пшеничените полета... кой знае, магьоснико, кой знае... Може би Различните ще отслабнат, но все пак ще запазят част от силата си. А може би ще се

случи нещо съвсем невъобразимо. Нещо, което дори не можем да си представим. Мерлин не е рискувал да използва заклинанието. Той го е измислил за забавление. Било му е приятно да знае, че може промени целият свят... но не е възнамерявал да го прави. И мисля, че Мерлин е бил прав. Не трябва да се пипа онова, което е скрил в Сумрака.

— Но Венецът на Всичко вече го търсят. — казах аз.

— Лошо. — невъзмутимо каза Рустам. — Бих ви посъветвал да прекратите тези опити.

— Не сме ние. — казах аз. — Изобщо не сме ние. Това са Инквизитор, Светъл и Тъмен, които са се съюзили.

— Интересно. — съгласи се Рустам. — Много рядко една цел събира заедно враговете.

— Можеш ли да ни помогнеш да ги спрем?

— Не.

— Но ти сам каза, че това е лошо!

— На света има много лоши неща. Но обикновено опитите да победиш злото пораждат още по-голямо зло. Съветвам ви да правите добро, само така може да постигнете победа!

Алишер възмутено изсумтя. И дори аз се намръщих от това хуманно, но абсолютно безполезно умозаключение. Да видим как щеше да победиш злото, Рустам, ако с Хесер не бяхте използвали Бялата Мъгла! Нищо, че ми беше жал за вкаменените Тъмни, но изобщо не се съмнявах, че ако бяха унищожили двамата Светли, стоящи на пътя им, Различните и хората, защитавали Хесер и Рустам, ги чакаше мъчителна смърт... Да, може би злото не можеше да се победи със зло. Но и с добро няма да получиш само добро.

— Поне можеш ли да предположиш какво целят? — попитах аз.

— Не. — Рустам поклати глава. — Не мога. Да премахнат разликата между хората и Различните? Но това е глупаво! Тогавя трябва да премахват всички разлики по света. Между богатите и бедните, силните и слабите, мъжете и жените. По-лесно е да убиеш всички. — Той се засмя и аз с ужас разбрах, че Великият маг не е на себе си.

Но отговорих вежливо:

— Прав си, Велики Рустам. Това е глупава цел. Един Различен вече се опита да я постигне... с помощта на книгата „Фуаран“. Наистина, по друг начин, превръщайки всички хора в Различни.

— Какъв палавник. — без особен интерес отвърна Рустам. — Но аз съм съгласен, това са два пътя, водещи към една цел. Не, млади магьоснико! Всъщност всичко е по-сложно. — Той присви очи. — Мисля, че Инквизиторът е намерил нещо в архивите. Отговор на въпроса, какво всъщност е Венецът на Всичко.

— И?... — попитах аз.

— И това се е оказал отговор, който е удовлетворил всички. И Тъмните, и Светлите, и пазещите равновесието Инквизитори. Удивително е, че на света има такова нещо. Дори ми е малко любопитно. Но аз ти разказах всичко, което знаех. Заклинанието на Мерлин унищожава разликата между слоевете на Сумрака.

— Но ти самият обитаваш Сумрака. — отбелязах аз. — Може да ни подскажеш нещо! Нали ако Сумракът изчезне, ще загинеш!

— Или ще стана обикновен човек и ще изживея остатъка от човешкия си живот. — каза Рустам без особено притеснение.

— Ще загинат всички, които са отишли в Сумрака! — възкликнах аз. Алишер ме погледна учудено. Е, да... той не знае, че пътят на Различните свършва на седмият слой на Сумрака...

— Хората са смъртни. С какво сме по-добри от тях?

— Поне предположи, Рустам! — помолих аз. — Ти си по-мъдър от мен. Какво може да е това? Какво може да е намерил Инквизитора?

— Ами питай го сам. — Рустам протегна ръка. Устните му трепнаха — и поток ослепителна бяла светлина удари покрай мен към „Тойота“-та.

Сигурно и сам можех да забележа Едгар — ако очаквах да го видя на платото. А може би и най-щателната проверка не би довела до нищо. Той не се криеше в Сумрака и не с баналните заклинания, достъпни за всеки Различен. Едгар беше скрит от погледите ни с някакъв магически амулет, поставен на главата му и напомнящ тубетейка или кепе. Да го нарека шапка-невидимка не ми позволяваха само размерите му. Е, нека бъде тубетейка-невидимка, все пак сме в Узбекистан.

Напълно машинално създадох Щит и забелязах, че Алишер направи същото.

Изглежда, само Рустам не се развълнува от присъствието на Инквизитора. Призованата от него светлина свари Едгар неподготвен. Инквизиторът седеше на капака на колата, провесил крака, и

невъзмутимо ни наблюдаваше. Явно в първата секунда не съобрази какво става. После тубетейката на главата му започна да дими. С полугласно проклетие Едгар я хвърли на земята. И едва тогава съобрази, че всички го виждаме.

— Здравей, Едгар. — казах аз.

Той изобщо не се беше променил от последния път, когато се видяхме — във влака, сражавайки се с Костя Саушкин. Само че не беше облечен в неизменният костюм с вратовръзка, а доста по-свободно и удобно: сиви ленени панталони, тънък бял памучен пуловер, хубави кожени боти с дебела подметка... Целият беше лъскав, светски, европейски — и затова в азиатската пустош изглеждаше като нещо средно между добродушен колонизатор, откъснал се за малко от бремето на белия човек, и английски шпионин от времето на Киплинг и Голямата Игра, която по тези места играеха Русия и Великобритания.

— Здравей, Антоне. — Едгар слезе от капака и разпери ръце. — Ето... попречих на разговора.

Колкото и да е странно, но изглеждаше притеснен. Значи не се смущава да стоварва върху главите ни тектонично заклинание? А го е срам да ме погледне в очите?

— Какви ги свърши, Едгар? — попитах аз.

— Така се получи. — Той въздъхна. — Антоне, дори няма да се оправдавам. Много ми е неудобно.

— И в Единбург ли ти беше неудобно? — попитах аз. — Когато прерязвахте гърлата на патрулните? Когато наемахте бандити?

— Много неудобно. — кимна Едгар. — Още повече, че всичко беше напразно, не стигнахме до седмия слой.

Афанди-Рустам се разсмя, потупвайки се по бедрата. Каква част от това беше на Рустам, и каква от Афанди — не знам.

— На него му е неудобно! — каза Рустам. — На тях винаги им е неудобно и винаги е напразно!

Едгар, явно смутен от реакцията на Рустам, изчака докато мага се насмее на воля. А аз бързо оглеждах Инквизитора (впрочем, сигурно вече трябва да казвам „бившия Инквизитор“?) през Сумрака.

Да, той беше окичен с амулети, като новогодишна елха с играчки. Но освен амулетите имаше и нещо друго. Чародейства. Съединения на най-простите природни компоненти, които не трябва дълго и трудно да насищаш с вълшебство, които придобиват магическите си свойства от

леки, почти незабележими докосвания на Силата. Така селитрата, въглена и сярата, почти безобидни сами по себе си, се превръщат в барут, пламващ и от най-малката искра.

Едгар не напразно беше облечен изцяло в памук, лен и кожа. Естествените материи имат сродство към магията. Не можеш да омагьосаш найлоново сако.

И точно тези чародейства, превръщащи леките му дрехи в магическа броня, ме притесняваха. Чародействата са оръжие на вълшебниците и вещиците. Маговете рядко ги използват. Не можеш да си представя Едгар внимателно да кисне гащите си в тревни отвари.

Какво пък, сигурно това е работа на друг член от престъпната им група. Светлата целителка? Да, целителките могат да работят с чародейства, това го знам от Светлана.

— Едгар, нали разбираш, че съм длъжен да те арестувам? — казах аз.

— Ами ако не успееш? — Едгар не чакаше отговор. Той внимателно гледаше към Рустам, а пръстите на лявата му ръка мърдаха, заплитайки заклинание. Аз разбрах какво — и се поколебах точно за миг, решавайки дали да предупредя Рустам или не. Колкото и да е странно, в мой интерес беше Едгар да успее...

— Рустам, той създава Изповед! — извиках аз.

Все пак той беше Светъл, този древен маг с разхлопани дъски...

Едгар мигновено удари със заклинанието, едновременно извиквайки:

— Как мога да взема Венеца на Всичко?

Ето. Не се наложи да използвам четирите си гривни, принуждаващи към откровеност!

Всички замълчахме, гледайки към Рустам. А той бавно потри гърдите си, където беше попаднал удара. Вдигна глава, погледна Едгар със студени сини очи. И каза:

— С ръцете.

Алишер се захили. Ето, Едгар се провали заради двусмислеността на формулировката. Дори под мощно заклинание Рустам се изхитри и даде абсолютно точен и напълно безполезен отговор — като математика от анекдота.

А после Рустам, едва трепвайки с устни, удари в отговор. При това удари с нещо напълно непознато. Никакви бляскави ефекти —

само Едгар се замята наляво-надясно, а на бузите му пламваха червените отпечатъци на невидима длан.

— Никога повече не се опитвай да ме притискаш. — назидателно каза Рустам, когато сеансът с шамарите свърши. — Разбра ли, Инквизиторе?

Преди Едгар да се реши да отвърне нещо, аз, успявайки неимоверно да се зарадвам, че не съм използвал комплекта си срещу Рустам, протегнах ръка и изстрелях в Едгар всичките четири заклинания за развързване на езика. Амулетите по тялото на инквизитора проблеснаха, но не успяха да погълнат цялата мощ на удара.

— Кой вампир беше с теб в Единбург? — извиках аз.

Лицето на Едгар се изкриви — той мъчително се опитваше да сдържи напиралците на езика му думи. И не можа.

— Саушкин! — извика Едгар.

Рустам отново се разсмя. Каза:

— До скоро!

И Афанди отново стана самият себе си. Сякаш леко спаднаха гумена кукла — ръстът му се смали, раменете му се свиха, появиха се бръчки по лицето, очите му помътняха, брадата окапа и се разлетя на снопчета косми.

Ние с Едгар се гледахме с омраза.

А после, без да губи време за събиране на Сила или за произнасяне на заклинания, Едгар нанесе удар. Огнен дъжд се изсипа от небето, кипейки върху нашите Щитове. Около объркания, още не съвзел се Афанди изобщо нямаше огън — явно беше заработил защитният пръстен.

Следващата минута се състоеше само от атаки и контраатаки. Алишер благоразумно ме остави да водя боя, отстъпи крачка назад и охраняваше Щитовете ни със Сила, като от време на време си позволяваше кратка магическа атака.

Явно Хесер беше привлякъл най-добрите предсказатели на Патрула при съставянето на снаряжението ни. Или сам се е постарал. След огъня имаше лед. Във въздуха забушува буря, малки снежинки с остри като бръснач краища опитваха силата на Щитовете ни и безпомощно се разтапяха, приближавайки до Афанди. Ледената буря още не беше стихнала, когато Едгар нанесе Целувката на Ехидна —

камъните под краката ни се покриха с капки киселина. Афанди пак се оказа защитен. С края на окото си забелязах, че старецът също не безделничи, а плете някакво слабо, но много хитро и необичайно заклинание. Едва ли щеше да успее, но така поне беше зает и не ни се пречкаше в краката.

Четвъртото заклинание, което използва Едгар, беше вакуумен удар. Аз вече не очаквах нищо друго — и когато налягането около нас започна стремително да пада, невъзмутимо продължих да налагам Едгар подред с Опиум и Танатос. Иззад гърба ми Алишер атакуваше чрез жезлите с огнени топки и струи преохладена вода. Комбинацията от файърболи и взривяващите се като леден шрапнел сини капки действаше превъзходно — аз виждах, как попадналите в контраст защитни амулети на Инквизитора губеха силата си.

И все пак работата не беше само в амулетите. Едгар, маг първа категория, устояваше срещу двама ни и успяваше да атакува в отговор! Или беше зареден със Сила извън всякакви граници... или вече беше надминал първо ниво на Силата. Но нямах никакво време да проверя подробно аурата му.

Неуспеха с вакуума явно поохлади енергичността на Едгар. Заклинанието беше толкова рядко, че нашата готовност за него смути Инквизитора. Той започна бавно да отстъпва, заобикаляйки овъглената, димяща от киселина и покрита със скреж „Тойота“. Закачи се за една висулка, пробила вратата, и едва не падна; докато залиташе, замаха с ръце и едва не пропусна моя Опиум.

— Едгар, предай се! — извиках аз. — Не ме карай да те убивам!

Тези думи засегнаха Инквизитора. Той се поколеба за секунда, после откъсна от пояса си странен амулет — сноп сиви пера, свързани с конец като метла. Подхвърли го във въздуха.

Перата се превърнаха в ято птици, приличащи на прекалено пораснали врабци, но с проблясващи медни човки. Бяха дваисет или трийсет — и всички се втурнаха към мен, маневрирайки като съвременни бойни глави, гордостта на генералите от ракетни войски.

Кокошият бог на шията ми се разчупи и излетя от верижката. А ятото врабци се замята във въздуха. Не се решаваха да се приближат към Едгар, но и не можеха да ме нападнат — и така се мятаха, докато Едгар не махна с ръка, карайки ги да изчезнат.

Афанди също метна своето заклинание и явно проби защитата на Едгар. Впрочем, това не оказа никакво влияние на мага. Той продължи да отстъпва, периодично атакувайки в отговор. А на гърдите му все по-силно и по-силно се разгаряше сияние — скритият под дрехата му амулет се активира и се готвеше да сработи. За момент дори си помислих, че Едгар се е въоръжил с някакво самоубийствено заклинание, Шахид или Гастело, което ще ни отнесе в гроба заедно с него.

— По-силни Щитове! — наредих аз, и Алишер вложи цялата си сила, зареждайки Щитовете около нас и Афанди.

Но Едгар явно не беше склонен към самоубийствени жестове. Той още веднъж атакува и притисна ръце към гърдите си, към сиянието на амулета. Около него проблеснаха сините линии на портала и магът рязко скочи напред, изчезвайки.

— Офейка. — констатира Алишер. Приседна на камъка, но моментално изруга и подскочи — панталоните му димяха. Целувката на Ехидна още действаше.

Аз стоях напълно опустошен. До мен се смееше Афанди.

— С какво го...? — попитах аз.

— Следващите седемдесет и седем пъти, когато легне с жена, го очаква срамен неуспех! — тържествено обясни Афанди. — И никой не може да премахне това заклинание.

— Много остроумно. — казах аз. — Много по-източному.

С няколко кратки заклинания премахнах магията по земята под краката ни. Киселинните капки бяха покрили камъните с мехури, точно като бухнало тесто.

Саушкин!

Все пак Саушкин!

---

[1] Според гръцката митология боговете подарили на Пандора кутийка, в която били затворени всички злини и нещастия на света, с указания да не я отваря никога. Но любопитството надделяло и Пандора отворила кутийката — злините и нещастията се пръснали по целия свят. Бел.прев. ↑

[2] Поредната авторска греша? В „Сумрачен Патрул“ Хесер обяснява уменията на Различните като изместен баланс между

отдаване и приемане на Сила; според неговата теория само „нулевият“ маг не отдава Сила в околния свят. Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

Хесер не отговори веднага. Честно казано, отговори едва на третата минута.

— Антоне, не би ли могъл...

— Не, не бих. — казах аз.

Над мен небето бавно изсветляваше. Гаснеха непривично големите южни звезди. Аз отпих „кола“ от бутилката и добавих:

— За амулетите — благодаря. Всички бяха точно на място. Но сега ни измъкни оттук. Ако се домъкне още някой психопат...

— Антоне. — Гласът на Хесер омекна. — Какво се е случило?

— Имахме разгорещен разговор с Едгар.

Хесер помълча и попита:

— Той жив ли е?

— Жив е. Измъкна се през портал. Но първо дълго се опитваше да ни убие.

— Нашият приятел Инквизиторът се е побъркал?

— Може би.

Хесер нещо затананика в слушалката и аз внезапно разбрах, че шефът размишлява — как най-добре да използва тази информация в разговора със Завулон. Как най-силно да унизи Тъмния с разказ за бившия му подчинен.

— Хесер, страшно сме уморени.

— Ще ви вземе вертолет. — каза Хесер. — Много тежко ще е да се окачи портал. Почакайте малко, ще се свържа с Ташкент. Вие... при Рустам ли сте?

— Ние сме на платото, където ударихте Тъмните с Бялата Мъгла.

Не успявам толкова често да смутя Хесер, че да си позволя да изпусна този момент.

— Вертолетът ще пристигне скоро. — каза Хесер след кратка пауза. — Говори ли с Рустам?

— Да.

— Той отговори ли?

— Отговори. Но не на всички въпроси.

Хесер въздъхна облекчено:

— Добре, че поне на някои... Наложил ли се да го... ъ... пречупиш?

— Не. Всичките четири гривни изхабих за Едгар.

— Така ли? — Хесер се развеселяваше с всяка моя дума. — И какво успя да разбереш?

— Името на вампира, с който работи Едгар.

— Е? — след секундна пауза каза Хесер. — Кой е?

— Саушкин.

— Не може да бъде! — изръмжа Хесер. — Пълни глупости!

— Значи заклинанията не са сработили.

— Моите заклинания винаги сработват. Сигурно ти не си уцелил. — малко по-меко каза Хесер. — Антоне, няма нужда от... интелегентски превземки. Като дойдеш, ще ти покажа нещо, което не исках да ти показвам.

— Тръпна в очакване. — изпъхтах аз.

— Става въпрос за останките на Константин Саушкин. Пазят се при нас, в Патрула^[1].

Беше мой ред да замълча. А Хесер каза:

— Изобщо не ми се искаше пак да те разстройвам. Овъглените кости не са най-веселото зрелище... извинявай за случайния каламбур. Константин Саушкин е мъртъв. В това няма съмнение. Дори Висш вампир не може да живее без череп. Това е. Почивайте. Чакайте вертолета.

Аз прекъснах връзката. Погледнах към Алишер — той лежеше наблизо, дъвчейки шоколад. Казах:

— Хесер каза, че останките на Саушкин се пазят при нас.

— Да. — спокойно отвърна Алишер. — Виждал съм ги. Череп, в който е забито парче стъкло от скафандър. Мъртъв е твоят Саушкин.

— Не го преживявай толкова. — подкрепи го Афанди. — Случва се и под най-добрите заклинания да излъжат.

— Не би могъл да излъже... — прошепнах аз, припомняйки си лицето на Едгар. — Не, не би могъл...

Вдигнах телефона към лицето си и влязох в менюто на плейъра. Включих случайно възпроизвеждане. Чух женски глас под тихия съпровод на китара и оставих телефона до себе си. Миниатюрният високоговорител се стараяше с всички сили.

*Някога ставахме с изгрева на слънцето
И живеехме хиляда години.
А после някой взе и открадна
Огъня — проблясващата светлина.
Тогава едни от нас започнаха да се молят,
Други — да точат зъби,
Но всички пиехме от Синята Река.*

*А времето тогава потече през пръстите,
Зимната река намаля.
И живелият винаги тук започна да обвинява
Дошлите отдалеч.
При едни растяха дъщери,
При други — синове,
Но всички пиехме от един ручей...^[2]*

— Афанди! — повиках аз. — Знаеш ли, дъщеря ми говореше за тебе. Още в Москва.

— Така ли? — учуди се Афанди. — Дъщеря-вълшебница?

— Вълшебница. — признах аз. — Само че е още малка. Само на шест години. Питаше дали ще ѝ подариш герданче. Синичко.

— Каква правилна дъщеричка! — възхити се Афанди. — Само на шест, а вече мисли за герданче! И наниза правилно е избрала... дръж!

Вече не знам от кой джоб извади герданчето, което ми подаде. Погледнах с любопитство небесно сините тюркоази. Попитах:

— Афанди, нали са магически?

— Съвсем малко. Омагьосах края, та никога да не се къса. Иначе е просто герданче. Красиво! Избирах ги за правнучката, тя е вече голяма, но още обича украшения. Нищо, ще ѝ купя други. А тези са за дъщеря ти, със здраве да си ги носи.

— Благодаря ти, Афанди. — казах аз, прибирайки подаръка.

*Един се издигаше все по-високо,
Друг си повреди крилото.*

*На едни полета зрееше житото,
На други не растеше нищо.
Един умираше, достигнат от куршум,
Друг — стреляше с пушка,
Но всички пиехме от един ручей.*

*И пиейки — кой вино, кой отвара,
Кой — спомняйки баща си, кой — майка си,
Един решаваше, че е време да се строи,
А друг — че е време да се взривява,
Но всяка нощ Седящият до Воденицата
Съдия решава техния спор:
Той нарежда кой да излезе патрул.^[3]*

Алишер се изкашля и каза тихо:

— Може би това не е моя работа, музикантите са си странен народ! Но смятам, че трябва да се проведе служебно разследване по повод тази песен...

---

[1] Поредната авторска грешка? В първата част на тази книга (пета глава) Хесер сам насочва Антон към Костя, като твърди, че няма доказателства за смъртта му — „Следихме скафандъра с радар до самият край. Но Антоне, ние не знаем дали Костя Саушкин е бил в този скафандър.“ Бел.прев. ↑

[2] Зоя Яценко, „Нощен патрул“ („Ночной Дозор“). Оригинал:

*Мы раньше вставали с восходом солнца
И жили тысячу лет.
А потом кто-то взял и выкрал
Огонь — мерцающий свет.
Тогда одни из нас стали молиться,
Другие — точить клыки,
Но все мы пили из Голубой Реки.*

А время тогда потекло сквозь пальцы,

*К зиме обмелела река.
И тот, кто жил здесь всегда, стал винить
Пришедших издалека.
У одних подрастали дочери,
У других сыновья,
Но все мы пили из одного ручья...*

Бел.прев. ↑

[3] Зоя Яценко. „Ночной Дозор“ — продолжение. Оригинал:

*Один поднимался все выше и выше,
Другой повредил крыло.
На одних полях наливались колосья,
На других ничего не росло.
Один умирал, настигнутый пулей,
Другой — стрелял из ружья,
Но все мы пили из одного ручья.*

*И отхлебнув — кто вина, кто зелья,
Кто отца поминая, кто — мать,
Один решает, что время строить,
Другой — что время взрывать,
Но каждую полночь Сидящий у Мельницы
Судеб решает их спор:
Он говорит, кому выходить в дозор.*

Бел.прев. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
ОБЩА СЪДБА

ПРОЛОГ

Преподавателят внимателно огледа стажантите. Самият той беше млад, до скоро още стоеше на тяхното място и сега отчаяно не му достигаше солидност. Във всеки случай, той самият смяташе така.

— Сега ние с вас ще проведем първото полево занятие. — каза преподавателят. Ръката му сама се протегна към основата на носа. Непрекъснато му се искаше да си поправи очилата. И защо му трябваше да лекува късогледството си? Очилата биха добавили солидност! — Андрей, повтори заданието.

Слабичкото момче направи крачка напред и каза с прекъсващ глас:

— Вървим по улицата. Разглеждаме минувачите през Сумрака. Съобщаваме ви, ако видим Тъмни или Светли. Но основното ни внимание е към неиницирираните Различни.

— Какво правим, ако открием неиницириран?

— Нищо. — твърдо каза момчето. — Съобщаваме ви, след което действваме според обстановката. Различният трябва да се иницирира в подходящ момент, когато ще е най-склонен към Светлината.

— Какво правим, ако забележим престъпни действия на Тъмните?

— Нищо. — с очевидно огорчение отвърна момчето. — Съобщаваме ви, след което се свързваме с Патрула...

— Оставайки на безопасно разстояние. — добави преподавателя. — А ако открием престъпление, извършвано от хора?

— Също нищо. — вече съвсем мрачно каза хлапето. — Ние само това правим, гледаме!

Стажантите се заусмихваха. Освен момчето, в строя имаше двама възрастни мъже и младо момиче. Според преподавателя всички ги очакваше четвърто-пето ниво. Но виж, момчето може би щеше да израсне до второ или даже до първо. Имаше превъзходни способности за боен маг.

— Благодаря ти, Андрей. Ти формулира всичко правилно. Ние гледаме. Ние само се учим. Ясно ли е? Няма да влизате в Сумрака,

няма да правите заклинания. Нашата основна задача е издирването на потенциални Различни. И не си мислете, че е толкова просто. Понякога се налага няколко минути да изучаваш човека, за да откриеш потенциал на Различен. Между другото, Антон Городецки е открит по време на такова учебно занятие. Самият Хесер го е открил.

Изчаквайки няколко секунди, преподавателят се пошегува:

— Е, аз не съм Хесер, но смятам да стана Висш.

Той нямаше никакви шансове за висше ниво. Впрочем, дори му оставаше по-малко от половин час живот. Но преподавателят не чувстваше това. В снопът от линиите на вероятностите, които той можеше да разгледа, имаше една-единствена, съвсем незабележима нишка, водеща към смъртта му.

Но именно сега десетки случайности се събираха в едно, и тънката нишка се наливаше с живот. За съжаление, на преподавателя не му беше до това — всеки час да изучава съдбата си.

— Вървим по булеварда „Чистите езера“ — каза той. — Нищо не правим, само гледаме.

На километър от тях, в самият център, на Лубянка, един автомобил попадна в задръстване. Шофьорът-кавказец разпери ръце, гледайки виновно към пътника. Той мълчаливо подаде на шофьора няколко банкноти и излезе от колата. Шофьорът прибра парите в джоба си. Погледна след пътника, намръщи се. Някак неприятен беше. Уж плати добре, но... Кавказецът погледна малката икона, залепена на таблото на старото „Жигули“, после към медната плочка със сура от Корана. Мислено благодари и на мюсюлманския, и на християнския бог, че пътуването беше кратко. Не му харесваше този пътник!

Шофьорът беше неинициран Различен, но не знаеше за това. Днес съдбата му можеше много да се промени.

Но — не се получи. Той зави в пресечката, почти веднага го спря някакво младо момиче, договориха се за цената и потеглиха на югозапад.

Преподавателят спря пред кино „Ролан“ и запали цигара. Гледайки към Андрей, на когото симпатизираше най-много, каза:

— Чел ли си „Денискини разкази“?

— Ъхъ. — измърмори сърдито момчето. Той беше начетено, „книжно“ момче от добро семейство.

— Какво можем да кажем, когато си спомним разказа „Шапката на grosмайстора“?

— Че малкият Денис Кораблъв е живял в много престижен район. — отговори момчето.

Момичето-стажант се изсмя. Тя не беше чела „Денискини разкази“, някога беше гледала и благополучно забравила филма, но разбра иронията.

— А какво още? — попита преподавателя с усмивка. Той никога не пушеше в движение, защото беше прочел в някакво модно списание, че това не е престижно. Сега всяко дръпване от цигарата го приближаваше към смъртта — но никотина нямаше нищо общо с това.

Момчето се замисли. Момичето-маг му харесваше, харесваше му и полуосъзнатото разбиране, че той е по-умен от нея.

— Още можем да кажем, че grosмайсторите са много разсеяни хора. Вятърът отнесе шапката му, а той не забеляза.

— Да предположим. — съгласи се преподавателя. — Но за нас, Различните, основната поука на този разказ е, че не трябва да се намесваме в дребните човешки проблеми. Най-вероятно ще бъдете разбрани погрешно, дори можете да станете обект на агресия.

— Но нали Дениска се помири с grosмайстора. Когато му предложи да играят шах.

— Ето още една мъдра мисъл! — подхвана преподавателя. — За да подобриш отношенията си с човек, не ти трябва никаква магия. И дори не трябва да се опитваш да му предлагаш никаква помощ. Главното е да споделиш увлеченията му!

Всички внимателно слушаха преподавателя. Той обичаше да вземе за пример някаква приказка или детска книжка и да изведе от нея сума ти занимателни аналогии. Това винаги развличаше учащите се.

На половин километър от тях бившият пътник, който вървеше пеша по „Месарска“, спря до една вестникарска будка. Потърси дребни пари в джоба си и купи „Комсомолка“.

Преподавателят потърси с очи някое кошче. Далечно е. Той искаше да хвърли угарката в езерото, за забавление на лебедите, но улови погледа на Андрей и премисли. Ама какво е това, вече три години е Светъл Различен, а дребните лоши човешки навици не

изчезват... Преподавателят бодро отиде до кошчето, изхвърли угарката и се върна при стажантите.

— Продължаваме нататък. И гледаме, гледаме, гледаме!

Сега смъртта му беше почти неизбежна.

Мъжът с вестник в ръка стигна до станцията на метрото „Чистите езера“. Поколеба се дали да слиза долу. От една страна, той бързаше. От друга... денят беше твърде хубав. Чисто небе, топъл вятър... преходът между лятото и есента, сезонът на романтиците и поетите.

Мъжът бавно стигна до езерото, седна на една пейка и разтвори вестника. Извади от джоба си малка манерка и отпи. Минаващият наблизо клошар с пълна мрежа празни бутилки се втренчи в мъжа, който бавно облизваше устни след глътката. Изсумтя, без да разчита на нищо, но и без да може да се избави от навика да проси всичко, което може:

— Ще ме почерпиш ли, братче?

— Няма да ти хареса. — спокойно отговори мъжът. Без никаква злоба или раздражение. Просто информираше.

Клошарът продължи нататък. Още три празни бутилки — и ще може да си купи една пълна. „Десятчица“, силничка, сладичка, вкусничка „девятчица“... да вървят всички по дяволите, буржоа такива, четат си вестници, а хората тук се мъчат с махмурлук...

Именно в този ден цирозата на черния дроб на клошара щеше да се развие в рак. Оставаше му да живее по-малко от три месеца. Но това нямаше нищо общо със ставащото на булеварда.

— Човекът с пакета е обикновен човек. — каза момичето-стажант. — Андрюшка, ти си най-проницателния, виждаш ли някого?

— Виждам клошар... До метрото има Светъл Различен! — момчето трепна. — Вадим Дмитрич! Светъл Различен до метрото! Маг!

— Виждам. — похвали го преподавателя. — Инициран преди десет години. Маг. Пето ниво. Не работи в Патрула.

Стажантите възхитено погледнаха преподавателя. После Андрей отново се огледа. И радостно изтърси:

— О! На пейката! Тъмен различен, нежив! Вампир! Висш вампир! Нерегистриран...

Момчето започна да понижава гласът си още на думата „нежив“. „Нерегистриран“ беше произнесено шепнешком.

Но вампирът чу. Сгъна вестника си, стана. Погледна момчето, поклати глава.

— Изчезвайте. — Преподавателя дръпна Андрей за ръката, бутайки го зад гърба си. — Изчезвайте всички, бързо!

Вампирът вървеше към него — с широка крачка, с протегнатата дясна ръка, сякаш смяташе да се здрависва.

Един от мъжете-стажанти извади телефон и натисна бутона за бързо набиране. Вампирът заръмжа и ускори крачка.

— Стой! Нощен Патрул! — Вадим Дмитриевич вдигна ръка, създавайки Щит на Мага. — Спрете, вие сте арестуван!

Силуетът на вампира се размаза като от бързо движение. Момичето-стажант закрепва, опитвайки се да създаде свой Щит, но изобщо не успяваше. Преподавателят се обърна да я погледне — и в този миг нещо го удари в гърдите, сви се бодливо и горещо — и му изтръгна сърцето. Безполезният Щит гаснеше, разсейвайки се в пространството. Преподавателят се олюля, все още стоейки на крака и безпомощно гледаше кървавата потрепваща топка, лежаща пред краката му. После започна да се навежда, сякаш се опитваше да вземе сърцето си и да го пхне обратно в разкъсаните си гърди. Светът около него потъмня, асфалтът скочи насреща му — и той падна, вкопчен в сърцето си. Преподавателската му кариера не беше много дълга.

Момичето изпищя, когато ударът се стовари върху нея, отхвърли я между дърветата към най-натоварената част на улицата. Тя лежеше напърно на бордюра и пищеше, гледайки приближаващият се автомобил с цвят на мръсен асфалт.

Автомобилът успя да спре.

Момичето изпищя още веднъж, опита се да се надигне и едва тогава усети страхотна болка в кръста. Тя припадна.

Андрей беше вдигнат във въздуха: сякаш някой се опитваше да се вгледа в очите му или да се впие в гърлото му. Нечий глас прошепна:

— И защо ме видя, отличнико?

Момчето закрепва и се замята в невидимите ръце. Почувства как на дънките му се разпростира срамно мокро петно.

— Учили ли са те да сваляш аура? — попита празнотата. — Имай предвид, че ще почувствам лъжата.

— Не! — закрещя Андрей, извивайки се. Хватката на невидимият вампир леко отслабна.

И в този момент пред очите му светна. Един от мъжете-стажанти все пак беше събрал достатъчно Сила за бойно заклинание. Е, разбира се, не само на хлапетата им беше интересно да поглеждат в следващите глави на учебника...

Андрей се разтресе, светът около него се завъртя — и той се плъосна във водата почти по средата на езерото, плашейки дебелиите мързеливи лебеди и наглите пъргави патици. Вече оттам, пляскайки във водата, той видя как мъжът-стажант, който беше изстрелял Шока, падна, а другият, който звънеше по телефона, се втурна да бяга.

Андрей доплува до къщичката за лебеди и се покатери на дървената платформа. От къщичката се носеше мирис на птичи изпражнения. Но момчето все пак предпочиташе да изчака пристигането на оперативната група в средата на езерото. На следващият ден тази негова постъпка беше отбелязана от Хесер като единствената правилна в така възникналата ситуация, а момчето получи неофициално предложение да помисли за работа в Патрула. Както казваше Вадим Дмитриевич, „мъртвите герои служат някъде на друго място“.

Като се вземе предвид ситуацията, жертвите не бяха много. Преподавателят и един от стажантите, математик по образование. Може би не му е стигнало времето да пресметне какво може да противопостави на Висш вампир един необучен маг от пето ниво.

А може би просто не е искал да пресмята.

ПЪРВА ГЛАВА

Поздравих се с Гарик, който обсъждаше нещо с полковник от милицията. Полковникът беше човек, но привлечен, знаещ някои неща за Патрулите и помагащ ни да прикрием подобни ситуации. Телата вече бяха отнесени, нашите експерти бяха приключили с изследването на аурите и следите от магия. Сега започваха работа криминалистите от милицията.

— В „газката“ — каза Гарик, след като ми кимна. Аз се приближих до нашия микробус и се качих в салона.

Хлапето, наметнато с одеяло и пиещо горещ чай, ме погледна изплашено.

— Казвам се Антон Городецки. — казах аз. — А ти си Андрей, нали?

Момчето кимна.

— Ти ли забеляза вампира?

— Аз. — каза момчето с очевидно разкаяние. — Не знаех...

— Успокой се. Не си виновен за нищо. Невъзможно е да се предвиди появяването на див вампир в центъра на Москва посред бял ден. — казах аз. А самият аз си помислих, че ако хлапето има толкова добра способност за снемане на аура — това си струваше да се предвиди. Но не ми се искаше да изказвам претенции към мъртвия преподавател. Някога тази история ще влезе в методическите пособия за преподавателите, на онези страници, които се печатат с червен цвят — в знак на това, че знанието е платено с кръв.

— Все пак, не трябваше да крещя така... — каза момчето. Остави чашата с чай. Одеялото се изплъзна от рамото му, разкривайки голяма синина на гърдите. Добре го беше наредил вампира. — Ако не беше чул...

— Тогава щеше да забележи вашият страх и объркването ви. Успокой се. Сега е далеч по-важно да хванем неживия.

— И да се упокои. — твърдо каза момчето.

— Точно така. И да се упокои. Отдавна ли учиш при нас?

— Три седмици.

Аз поклатих глава. Да, талантливо момче. Дано това произшествие не го отвори от работата в Патрула...

— Изучавахте ли как се сема аура?

— Не. — призна момчето. И трепна, като от неприятен спомен.

— Тогава опиши вампира колкото се може по-точно.

Момчето се поколеба. После каза:

— Не сме го изучавали. Но аз се опитвах сам. Това е в четвърта глава на учебника... снемане, копиране и трансляция на аура.

— И ти си изучил тази тема?

— Да.

— Можеш ли да ми транслираш аурата на вампира?

Момчето помисли и кимна:

— Мога да опитам.

— Давай. Откривам се. — Притворих очи и се отпуснах. Хайде, млади таланти...

Първо възникна слабо усещане за топлина — сякаш някъде отдалеч ми бяха духнали в лицето със сешоар. После почувствах неумелото, малко накъсано предаване. Хванах го, вгледах се. Момчето се стараяше с всички сили — транслираше аурата парче по парче. Постепенно разнообразните парченца се събраха в главата ми като цялостна картина.

— Още малко. — помолих аз. — Повтори...

Цветните нишки проблеснаха по-ярко и се сглобиха в причудлив възел. Основните цветове, разбира се, бяха червено и черно, неживот и смърт, стандартната аура на вампир. Но момчето наистина беше фиксирал аурата — освен цветната гама, която е непостоянно и може много да варира, имаше и дълбочинни детайли — тънкият възел от Сила, индивидуален, като отпечатъците от пръстите.

— Юнак. — доволно казах аз. — Благодаря ти. Много добър отпечатък.

— Ще успеете ли да го намерите? — попита момчето.

— Непременно. — уверих го аз. — Много ни помогна. И не се притеснявай толкова, не вни себе си... наставникът ти загина като герой.

Това беше лъжа, разбира се. Героите не умират, това първо. Героите не се прикриват с Щит на Мага, когато ги атакува вампир, те бият на поражение, това второ. Обикновен Сив Молебен би позволил

да се забави, да се спре вампира... дори за малко. Учениците ще успеят да се разбягат, учителят ще успее да се съвземе и да постави нормална защита.

Но какво да се прави. Не си струва да се обяснява на момчето, че първият му учител е бил добър, страхотен, но напълно неподготвен за истинска работа. Там е истинската беда — учителите рядко са истински, преминали през кръв и огън, бойни магове. По-често са отлични теоретици...

— Гарик, трябва ли ти? — попитах аз. До Гарик и полковникът се въртеше някакъв непознат Тъмен. Както и трябваше да се очаква. Дневният Патрул е пристигнал, ако успее — да отърве своите, ако не — да разузнае колко тежки са загубите ни. Гарик поклати глава и аз, игнорирайки Тъмния, спокойно тръгнах към колата си, паркирана точно под знака „Паркирането забранено“. Всички Различни използват заклинания против кражба, но да наложиш такова заклинание, че хем всички на пътя да те виждат, хем да можеш да паркираш където искаш — това е по-сложно.

Това, че успяхме да свалим аурата на вампира, беше късмет. В такава ситуация дори възрастните, опитни магове се объркват. А момчето се беше изхитрило. Направо ръцете ме сърбяха да пристигна по-бързо в офиса и да раздам отпечатък от аурата на дежурните — нека всички, които излизат да патрулират, да търсят кръвопиеца. Висш, нерегистриран... А, не — не си струва да разчитам на такова съвпадение.

Но Висш!

Отхвърлих напразните надежди, седнах зад волана и потеглих към офиса.

Дежурен по града беше Павел. Хвърлих му отпечатък от аурата, която той прие с ентузиазъм. Винаги е приятно да снабдяваш патрулните с нещо по-сериозно от крайно познавателната информация: „На Чистите езера див Висш вампир е разкъсал двама от нашите... как изглежда ли? Ами мъж на средна възраст...“

В кабинета си седнах зад компютъра. Гледах екрана цяла минута. Казах:

— Глупост някаква...

И все пак пуснах „Съпоставяне“. Цялата трудност при идентификацията на аурите е в това, че не можеш да ги пуснеш за автоматично сравняване като отпечатъците от пръстите. Отпечатък от аура може да се предава „от глава в глава“, а не от глава в компютър — няма такива компютри. А за да може аурата все пак да присъства в компютърна база данни, при нас работи възрастният художник Леополд Суриков. В живописата, независимо от звучната си фамилия, нямаше никакъв успех. Беше и слаб Различен. Но можеше да приеме отпечатък от аура, а после търпеливо и внимателно, в духа на китайските или японските миниатюристи, да прерисува сложният възел. Тази рисунка вече можеше да се вкара в компютър за съхранение и сравнение. Точно така работят във всички останали Патрули, които могат да си позволят да държат на щат Различен-художник.

Работата, разбира се, е досадна и продължителна. Два дена за най-простата аура.

Впрочем, ако аурата я има в архива, може да се мине и по заобиколен път. Което и смятах да направя. За да ми е чиста съвестта — откъде ще се появи в архива аура на нерегистриран вампир?

На екрана се появи таблица и аз, постоянно проверявайки запомненият отпечатък, започнах да „цъкам“ с мишката, поставяйки минуси и плюсове в таблицата.

„Присъства ли горна дъга?“

Не, разбира се. Откъде ще се появи горна дъга в аурата на нежив...

Броячът на регистрираните аури веднага намаля пет пъти. Неживите в архива са далеч по-малко, отколкото живите. Изчезнаха няколко колонки, таблицата веднага намаля и се насочи към вампирите.

„Доколко е изразен първият латерален зъб?“

Поставих два плюса. Можеше да поставя и три, зъбът беше на самата граница.

Въпросите следваха един след друг. Аз отговорих на двайсетина, преди да си позволя да погледна в горният десен ъгъл на таблицата.

Там мигаше цифрата „3“.

Все пак успях! Щом стигнах до толкова малко число, тогава става дума за вампир и членовете от клана му, онези, които той лично е

инцирал. Там също има разлики в аурата, но вече много незначителни — ще трябва петдесет въпроса, за да получим точен отговор.

Впрочем, трима кандидата напълно ме устройваха.

Аз цъкнах върху цифрата три.

И едва не излетях от стола. От екрана усмихнато ме гледаше Костя Саушкин. Върху досието стоеше дебел червен надпис „УПОКОЕН“.

Няколко секунди гледах тъпо екрана, припомняйки си съдържанието на алуминиевия контейнер, който Хесер ми показа миналата седмица, след като се върнах от Самарканд.

После изстенах.

Досетих се.

Най-после се досетих.

Цъкнах втори път — и отново трепнах, виждайки Полина, майката на Костя. Впрочем, поразих ме не нейната снимка; аз знаех кого ще видя. Също червен надпис „УПОКОЕНА“!

Започнах да прелиствам досието от първите страници „Родена като човек. Не е имала способности на Различен. Иницириана от съпруга си съгласно параграф 7 от спогодбата «Право на семейството на Различния на самоопределяне»...“ надолу. Покрай няколкократно появилите се редове „Отказала се от лотария, наградена с допълнителна месечна норма неконсервирана донорска кръв 3-а група, резус фактор положителен“. Тя беше консервативна в храненето, не ловеше хора, винаги вземаше един и същ, доста разпространен тип свежа кръв — не като някои вампири, които като се откажеха от лова, започват да искат „кръв от девственица, само първа или втора група, от трета и четвърта ми се разстройва корема“ или „детска, първа група, резус фактор отрицателен“.

Последните редове ми обясниха всичко.

„Доброволно прекъснала съществуването си на 10.09.2003, скоро след гибелта на сина си, Висшият вампир Константин Геннадиевич Саушкин (дело № 9752150). Погребана на 14.10.2003, според нейното желание — по християнски обред със заупокойна служба, извършена от Светлият Различен отец Аристарх.“

Познавах отец Аристарх — рядък случай, когато православен свещеник успява да съвмести своята същност на Различен с вярата, а освен това се опитва да води мисионерска дейност сред Тъмните. Преди месец разговарях с него. Защо не знаех за самоубийството — ако отхвърлим словесните обвивки, си е точно такава — на Полина Саушкина?

Не съм искал — не съм и знаел. Много просто.
Трето цъкане с мишката — третия файл.
Разбира се.

„Саушкин, Геннадий Иванович...“

Аз застенах, стискайки главата си с ръце.
Глупак! Глупак! Глупак!

Няма значение, че според досието Саушкин-старши има четвърто вампирско ниво, че „не е ловувал“, „не е вписан“, „не е забелязан“.

Едгар също не се числеше към Висшите. А я виж — успя даже под удара на четири амулета да се изхитри и да каже само част от истината.

И аз разбрах тази истина именно така, както ми се искаше. С моите комплекси, страхове, разкаяния.

Напразно се самообвиняваше момчето Андрей, извадено от Чистите езера след близкото си запознанство с Гена Саушкин. Той не е виновен за смъртта на учителя и приятелите си.

А аз съм виновен. Запънах се във фамилията „Саушкин“ като в някаква бариера. И не се решавах да направя дори крачка встрани.

Първо исках да разпечатам листа. После разбрах, че няма да мога да изчакам, докато принтера продуха печатащите си глави и се приготви за работа.

Изскочих от кабинета и хукнах нагоре по стълбите.

Там ме чакаше пълен провал. Хесер го нямаше. Не, аз, разбира се, съм съгласен, че и той трябва да почива понякога, но защо именно сега? Как не ми върви...

— Антошка, привет. — Олга излезе от своя кабинет. — Защо си толкова... възбуден?

— Къде е Хесер? — закрещях аз.

Олга замислено ме разглеждаше цяла секунда. После се приближи, внимателно притисна дланта си към устата ми и каза:

— Борис спи. Откакто се върнахте от Узбекистан, не се е прибирал в къщи. Преди час го вкарах в леглото, използвайки всички възможни женски хитрости.

Олга изглеждаше забележително. Над прическата ѝ явно беше работил добър фризьор, кожата ѝ беше покрита с великолепен златист загар, козметиката беше минимална — само за да подчертае красивият разрез на очите и сексапилната пухкавост на устните. От нея миришеше на нещо много скъпо, горещо и примамливо.

Наистина беше използвала всички възможни хитрости.

Е, нищо — аз съм я виждал съвсем различна. И не само съм я виждал — самият аз съм бил в това разкошно тяло. Усещането беше познавателно, но не мога да кажа, че бих искал да го изпитам пак.

— И ако ти, Антоне, сега ще крециш, ще звъниш на Борис, и ще искаш веднага да дойде на работа, ще те превърна в заек. — каза Олга. — Само още не съм решила в истински, или в плюшен.

— В надуваем от секс-шоп. — казах аз. — Не ме плаши, това е еднакво невъзможно.

— Смяташ ли? — Олга присви очи.

— Смятам. А щом толкова искаш да поупражняваш бойна магия, имам кандидат за мишена.

— Кой? — просто попита тя.

— Висш вампир. Онзи, който действа заедно с Едгар. Онзи, който днес разкъса нашите при „Чистите езера“.

— Кой? — настоятелно повтори Олга.

— Саушкин.

По лицето на Олга пробяга лека сянка. Тя меко ме хвана под ръка и каза:

— Антоне, всички ние понякога преживяваме трагични събития. Всички губим приятели, понякога и врагове, но все пак обвиняваме себе си...

— На Хесер му прилагай своята психотерапия! — изръмжах аз. — Това е Геннадий Саушкин! Старшият Саушкин! Бащата на Костя!

— Ние го проверявахме, той е четвърто ниво... — започна Олга. И млъкна.

— На теб ли да ти обяснявам колко лесно един вампир може да повиши нивото си? — попитах аз.

— От четвърто до Висше... но тогава биха изчезнали десетки хора, бихме забелязали...

— Ами значи не сме забелязали! — Аз я хванах за ръката. — Олга, шансът е едно на хиляда... но ако още си е в къщи? Ами ако успеем да го хванем неподготвен?

— Да тръгваме. — кимна Олга. — Надявам се, че помниш старият си адрес?

— Само двамата ли?

— Предполагам, че двама Висши Светли могат да надвият един вампир. В офиса има само младежи, няма да влачим пушечно месо с нас, я!

Няколко секунди я гледах в очите. Там танцуваха палави огънчета... какво, Олга, заседала си се на ръководна работа?

— Да тръгваме. — казах аз. — Двамата. Макар че това много ми прилича на начало на холивудски екшън.

— В смисъл?

— Ами в смисъл, че там ще ни чака засада. Или ти ще се окажеш онзи Светъл, който помага на Едгар и Генадий.

— Глупак. — Олга дори не се обиди. Но докато слизахме надолу, ехидно каза: — Между другото, за всеки случай проверихме дори Светлана.

— И какво? — поинтересувах се аз.

— Не е тя.

— Много се радвам. — съгласих се аз. — А теб провериха ли те?

— Всички Висши Светли бяха проверени. И в Русия, и в Европа, и в Щатите. Не знам кого е видял Фома в Сумрака, но всички Висши имат стопроцентова алиби.

Никога не трябва да се връщаш в дома, където си живял преди. Никога и за нищо на света — докато не те е хванало старческото слабоумие, каращо те да се усмихваш и да пускаш слюнки при вида на пясъчника в двора на дома.

Аз гледах старият си вход и си мислех, че не е минало чак толкова много време... дори по човешките мерки. Преди осем години

аз излизах от входа на този скучен шестнайсететажен блок, за да се отпраща на поредния лов за вампири. Тогава не знаех, че ще срещна Светлана, която ще стане моя жена, че ще се роди Надя, че ще стана Висш...

Но още тогава бях Различен. И знаех, че над мен живеят Различни — семейство вампири. Законопослушни, добри вампири, с които доста дълго успявах да дружа.

Докато не убих първият си вампир.

Какво пък, всичко някога се случва за първи път.

— Влизаме ли? — каза Олга.

Отново ме връхлетяха болезнени спомени. Момченцето Егор, тогава той беше по-малък и от стажанта Андрей, който толкова удачно изкопира аурата, и също едва не стана жертва на вампири. И ние с Олга, за пръв път работещи като партньори, вървим по следите му... Тогава Хесер се изхитри да измъкне Олга от страшното наказание, заточването в чучело на сова...^[1]

— Дежа-ву. — казах аз.

— Откъде накъде? — попита разсеяно Олга. Тя живее вече толкова дълго, че може и да е забравила за онова приключение. — А! Спомни си как проследявахме Егор? Между другото, скоро разбрах, че момчето работи в цирка, представяш ли си? Илюзионист!

— Да тръгваме. — казах аз.

Олга е юнак. Тя не се страхува от сенките на миналото си. Напротив, ако се чувства виновна за Егор, тогава не го изпуска от контрол.

Влязохме в асансьора и аз натиснах бутона за десетия етаж. Пътувахме в пълно мълчание. Олга явно се настройваше, събираше Сила. Аз разглеждах пръстите си. Асансьорът беше сменен през изминалите години, заменили са го с „вандалоустойчив“, с метални стени и копчета. Сега вече малолетните хулигани не можеха да палят пластмасовите бутони със запалка, затова върху тях беше налепена дъвка.

Аз потърках пръсти, очиствайки лепкавата гадост от поливинилацетат, вкусови добавки и нечия слюнка.

Не винаги успявам да обичам хората.

Асансьора спря и аз казах смутено:

— Десети етаж. Саушкини... Саушкин живее на единайсетия.

— Точно така. — одобри Олга. — Нататък — пеша.

Хвърлих поглед на вратата на бившия си апартамент. Вратата не беше сменена... дори бравата май беше същата, само ключалката проблясваше по-ярко, по-свежо. Изкачихме се на площадката между етажите, аз още веднъж погледнах към вратата си — и тя се отвори, сякаш някой чакаше да се отдалечим. Появи се чорлава жена на неопределена възраст с подпухнала физиономия, облечена в мръсен халат. Измери ни със злобен поглед. Закрещя, преминавайки към вой:

— Пак ли сте пикали в асансьора?

Обвинението беше толкова неочаквано, че аз неволно се разсмях. А Олга, присвивайки устни, направи крачка назад. Лелката бързо притвори вратата, готова да я хлопне. Известно време Олга разглеждаше жената, после много тихо каза:

— Не. Сторило ви се е.

— Сторило ми се е. — напрегнато каза лелката.

— Обаче съседът над вас ви наводнява. — продължи Олга. — Качете се и му кажете всичко, което мислите за него.

Лелката засия и изскочи на площадката както си беше — в ужасния мазен халат и скъсани пантофи на бос крак. Бодро изтича край нас.

— Това защо беше? — попитах аз.

— Сама си го изпроси. — гнусливо отвърна Олга. — Нека послужи на Светлината. Поне веднъж в живота си.

Помислих си, че ако в квартирата на Саушкин се е скрил Висш вампир, то това наистина ще е последната постъпка в живота на лелката. Вампирите изобщо не обичат личните оскърбления.

Впрочем, жената не предизвикваше ни най-малка симпатия у мен.

— На кого си продал апартамента? — попита Олга. — Каква е тази пациентка от лудницата?

— Продадох го чрез агенция.

— А уж не са бедни хора, щом са купили апартамент. — Олга сви рамене. — Как може да се разпусне така човек?

Явно тя беше повече възмутена не от грубостта на жената, а от небрежния ѝ вид. Олга беше маниакално сурова по този въпрос, явно — след трудностите на военните години и последвалото заточение.

А жената, привлечена от Олга, вече думкаше по вратата на Саушкин с ръце и крака и крещеше:

— Отваряй! Отваряй, кръвопиец такъв! Удави ни! Целия апартамент с вряла вода наводни, козел такъв!

— Винаги са ме умилявали тези мили, случайни човешки попадения. — отбеляза Олга. — Откъде накъде съсед, който я наводнява, дори и с вряла вода, ще е кръвопиец?

През това време жената горе се впусна в изброяване на наводненото и развалено имущество. Списъкът беше толкова цветист, че неволно се огледах — дали не излиза пара от отворената врата на апартамента ѝ?

— Чешко пиано, японски телевизор, италиански мебели, шуба от норки, рижа!

— Арабски жребец, гиздав. — насмешливо каза Олга.

— Арабски жребец, гиздав! — послушно извика жената.

— Там няма никой. — каза Олга. — Вътре не се движи нищо...

— Мамо! — тихо извикаха зад над. Аз се обърнах.

От бившият ми апартамент излезе малко момиче, малко по-голяма от Надя. На около седем-осем години, хубава, с тъжно и изплашено лице. За разлика от майка си тя беше облечена като кукличка — в красива рокличка, бели три четвърти чорапки, лачени пантофки. Нас ни гледаше уплашено, а майка си — с някакво уморено съчувствие.

— Слънце мое! — Жената се отдръпна от вратата на Саушкин. Хвърляше се ту към дъщеря си, ту обратно, гледайки панически към Олга.

— Приберете се в къщи. — тихо каза Олга. — Наводнението спря. Ние ще се разберем със съседа ви. А утре идете във фризьорски салон и си направете маникюр и прическа.

Жената хвана момичето за ръка и се втурна към квартирата си, гледайки ни уплашено.

— Откъде какво се взема и къде какво отива... — замислено каза Олга, гледайки майката и дъщерята.

Докато затваряше вратата, жената изджавка:

— А в асансьора повече не... пишчайте! Ще извикам милиция!

Това „пишчайте“, смекчено заради детето, изглеждаше някак особено ужасно. Сякаш в главата на жената прещракваше някакво

реле, опитвайки се да превключи мислите ѝ на нормален ход.

— Болна ли е? — попитах аз Олга.

— Там е работата, че не. — с досада каза Олга. — Психически е здрава! Влизаме през Сумрака...

Аз намерих с поглед сянката си и стъпих в нея.

До мен се появи Олга.

Огледахме се и аз неволно подсвирнах. Целият вход беше обрасъл със синя буцеста гадория. Мъхът висеше от тавана и перилата като ултрамаринова брада, застилаше пода с лазурен килим, беше се оплел около лампите като сини топки, които биха вдъхновили всеки дизайнер за нов стил абажури.

— Много са запуснали входа. — каза Олга с леко удивление. — Впрочем... побъркан вампир и дама-истеричка...

Приблжихме се до вратата. Бутнах я — заключено, разбира се. Дори слабите Различни могат да заключват вратата си в първия слой на Сумрака. Попитах:

— По-надолу ли?

Вместо отговор Олга отстъпи назад и силно, с обръщане, удари с крак областта около ключалката. Вратата се отвори.

— Без излишни усложнения. — усмихна се Олга. — Отдавна исках да проверя този удар на практика.

Не започнах да я разпитвам кой я е научил да избива врати. Независимо от увереността на Олга, аз изобщо не бях сигурен, че апартаментът е празен. Влязохме в антрето (със същия син мъх наоколо). И, без да се уговаряме, излязохме от Сумрака.

Колко отдавна не съм бил тук...

И колко отдавна не е имало никой тук. В квартирата стоеше онзи тежък, застоял въздух, който се среща само в изоставените и затворени помещения. Уж никой не го диша, през вентилацията и дупките неизбежно нахлува свеж въздух, но не. Все пак въздухът умира, става безвкусен, като изпит вчерашен чай.

— Не мирише. — с облекчение каза Олга.

Разбрах я. Разбира се, че миришеше — на застояло, на влага, на прах. Но липсваше онзи мирис, който очаквахме, който се бояхме да почувстваме — сладко-гнилия мирис на обезкръвено от вампир тяло. Както едно време, когато нападахме квартирата на Алексей

Сапожников, дребен, слабоумен, но именно поради това останал за дълго извън полезрението на Патрулите, сериен вампир...

— Тук поне от месец не живее никой. — съгласих се аз. Погледнах закачалката — зимно палто, кожена шапка... на пода — мръсни тежки боти. Не месец, а доста повече. Стопанинът е отсъствал още от зимата. Не свалих защитните заклинания, които си бях окачил още в колата, но се отпуснах. — Е... да видим как е живял... съществувал.

Започнахме огледа от кухнята. Тук, както и в целия апартамент, прозорците бяха покрити с тежки щори. Посивелият от прах тюл сигурно е трябвало да придава уют. Тюлът сигурно не беше пран поне две години, откакто е починала Полина.

Зад гърба ми Олга щракна ключа на лампата, от което трепнах. Каза:

— Какво ходим в тъмното като Скъли и Мълдър... Провери хладилника.

Аз вече отварях силно бръмчащия корейски хладилник. На кухненската техника ѝ е най-добре без човешки надзор. А виж, компютъра, ако постои половин година, много често започва да се поврежда. Не знам от какво е предизвикано това, не е магия — това е сигурно, в хардуера няма магия.

В хладилника също нямаше нищо ужасно, на което почти не се и надявах. Подозрителният трилитров буркан с плесенясала тъмна течност съдържаше прокиснал доматиен сок, направо можеше да си заквасиш домашна бира. Разбира се, не е хубаво да се хабят доматиите, но с това престъпление нека се занимава някой Доматен Патрул на служба в Грийнпийс. В отделенията по вратата на хладилника — двеста- и петстотинграмови бутилчици от дебело стъкло. Печатът на Нощния Патрул слабо светеше през Сумрака от всяка бутилка — кръвта беше лицензионна, донорска.

— Дори дажбата си не е допил. — казах аз.

Освен това в хладилника имаше кренвирши, яйца, салам. В камерата — парче месо (говеждо) и пелмени (най-вече — соя). Общо взето, нормалният хранителен набор на самотен мъж. Само спирт липсваше, но с това нищо не може да се направи. Всички вампири са трезвеници по неволя, спиртът мигновено разрушава странният им метаболизъм и представлява силна отрова за тях.

След кухнята надникнах в тоалетната. Водата в чинията беше почти пресъхнала и от канализацията вонеше. Дръпнах верижката и излязох.

— Намери кога. — каза Олга. Аз я погледнах недоумяващо, докато не разбрах, че се е пошегувала. Великата вълшебница се усмихваше, тя също очакваше да види нещо ужасяващо и сега се отпусна.

— За това всяко време е уместно. — отвърнах аз. — Миришеше, затова пуснах водата.

— Добре де, разбрах.

Отворих вратата към банята и открих, че лампата е изгоряла. Може би са я оставили включена? Мързеше ме да търся фенер из джобовете си, затова призовах първичната Сила и запалих над главата си огън от магическа светлина. И трепнах.

Не, не видях нищо ужасно. Вана, мивка, бавно капещ кран, кърпи, сапун, четка за зъби, паста за зъби...

— Виж. — казах аз, усилвайки светлината.

Олга се приближи и надникна през рамото ми. И замислено каза:

— Любопитно.

На огледалото имаше надпис. Не, не с кръв, а с трицветна паста за зъби, която придаваше на изсъхналия надпис неволно сходство с цветовете на руското знаме. С големи печатни букви, и неизвестно защо бях сигурен — с пръстите на Геннадий Саушкин, на огледалото беше написано:

ПОСЛЕДЕН ПАТРУЛ

— Нито една тайнствена история не минава без надписи на стените или огледалата. — каза Олга. — Макар че, разбира се, надписът трябва да е с кръв...

— Тази паста за зъби също върши работа. — отвърнах аз. — Червена, синя, бяла. По традиция цветовете на Инквизицията са сиво и синьо.

— Знам. — замислено каза Олга. — Мислиш, че е нарочно? Вампир, Инквизитор, целител?

— Вече не знам къде е нарочно и къде — съвпадение. — признах аз.

Минахме по късия коридор и надникнах в хола. Тук лампите светнаха.

— Някак симпатично е тук. — каза Олга. — Апартаментът е лош, а ремонтът е направен много добре.

— Генадий по професия е строител. — поясних аз. — Той си правеше всичко в къщи, а и на мен помагаше... е, тогава не знаех какъв е той. Взимаше много добра заплата.

— Естествено, щом не е пил. — съгласи се Олга и тръгна към спалнята.

— Много е акуратен. — продължавах да хваля Генадий, сякаш не бяхме дошли да упокоим вампира, а го препоръчвах на Олга за ремонт на апартамента ѝ. — Не оставяше никакъв боклук след себе си.

Зад гърба ми се дочу сподавен звук. Обърнах аз.

На Олга ѝ се повдигаше. Тя се облегна на рамката на вратата, обръщайки гръб на спалнята и повърна директно върху стената. После вдигна поглед към мен, изтри устата си с ръка. Каза:

— Акуратен... Да. Разбрах.

Изобщо не ми се искаше да видя това, което толкова не се хареса на Олга.

Но все пак тръгнах към вратата на спалнята. Още по пътя краката ми омекнаха.

— Чакай да се отдръпна. — измърмори Олга, освобождавайки ми място.

Надзърнах в спалнята. Няколко секунди осмислях това, което виждах.

Олга напразно се отдръпна. Аз дори не успях да се обърна, а избълвах обяда си директно в спалнята, през прага. Интересно, да се сбогуваш през прага е лоша поличба, а да повръщаш?

---

[1] Тази история е описана в първата част на книгата „Нощен Патрул“. Бел.авт. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Хесер стоеше до прозореца. Гледаше покриващият се с вечерни светлини град. Мълчеше. Само прибраните зад гърба ръце се местеха — пръстите му се движеха, сякаш плетяха някакво много хитро заклинание.

Ние с Олга мълчахме. Сякаш ние бяхме виновни...

Влезе Гарик. Поколеба се до вратата.

— Е? — попита Хесер без да се обръща.

— Петдесет и две. — каза Гарик.

— Какво казват експертите?

— Огледаха трима. Всички са с еднакви наранявания. Гърлото е прехапано, кръвта е изпита. Борис Игнatieвич, може ли да продължат някъде другаде? Такава миризма е, че заклинанията не могат да се справят... А и около апартамента... сякаш канализацията се е спукала...

— Извикахте ли транспорт?

— Фургон.

— Добре, откарайте ги. — каза Хесер. — Някъде на по-спокойно място, по-далеч от града, нека там ги преглеждат.

— А после?

— После... — замислено каза Хесер. — После ги погребете.

— Няма ли да ги връщаме на близките им?

Хесер се замисли. Неочаквано ме попита:

— Антоне, ти как мислиш?

— Не знам. — честно отвърнах аз. — Изчезнал безследно или загинал... Не знам кое ще е по-добре за близките.

— Погребете ги. — нареди Хесер. — Като остане време, ще помислим. Може би ще започнем да ги есхумираме и да ги изпращаме на близките. За всеки ще измислим отделна легенда... Всички ли имат документи?

— Всички. Документите бяха отделно, на купчинка. Някак акуратно...

Тази дума ме жегна. Акуратно.

Да, той винаги беше акуратен. Постилаше найлон, когато правеше дупки в стената. После внимателно избърсваше пода...

— Как сме могли да не забележим? — с болка в гласа попита Хесер. — Как сме го пропуснали? Под носа ни един вампир е убил петдесет души!

— Ами те са... не са от града. От Таджикистан, Молдова, Украйна... — Гарик въздъхна. — Гастарбайтери. Дошли да припечелят нещо в Москва. Без регистрация, разбира се. Живели са нелегално. Имат такива места, където се събират и се наемат на работа. А той е строител, нали? Познавал е всички, и него са го познавали. Отишъл е, казал е, че му трябва пет човека за работа. Дори си ги е избрал... гадината. Отвел ги. След седмица се върнал за нови...

— Какво, нима при хората е такъв бардак? — попита Хесер. — Все още? Петдесет човека са изчезнали, а никой не е разбрал?

— Никой. — въздъхна Гарик. — Гад... сигурно не ги е убивал веднага... убивал е един, другите са чакали реда си — ден, втори, трети... В същата стая. А изпитите ги е прибирал в два полиетиленови чувала, за да не миришат, и — в ъгъла... Там дори радиаторите са изключени. Явно е започнал през зимата...

— Много ми се иска да убия някой. — процеди Хесер. — Желателно — вампир. Но и всеки Тъмен ще свърши работа.

— Ами тогава опитай с мен. — Небрежно отстранявайки Гарик от пътя си, в хола на семейство Саушкини влезе Завулон. Прозя се и седна на дивана.

— Не ме провокирай. — тихо каза Хесер, продължавайки да гледа през прозореца. — Че току-виж съм сметнал това за официална покана за дуел.

В квартирата настъпи съвсем мъртвешка тишина. Завулон присви очи и се напрегна. Както обикновено, той беше с костюм, но без вратовръзка. И аз неизвестно защо си помислих, че нарочно е избрал черен костюм и бяла риза. В знак на траур.

Ние с Олга чакахме, гледайки двамата стари Различни, от които зависеше всичко и всички на една шеста част от сушата.

— Хесер, това беше само израз. — примирително каза Завулон. Облегна се назад. — Какво, нима мислиш, че съм знаел за това... това безобразие?

— Не знам. — отрязва Хесер. Но по гласът му беше ясно — прекрасно знае, че в случая Завулон няма нищо общо.

— Ами уверявам те. — все така мирно каза Завулон. — Аз съм възмутен не по-малко от теб, а може и повече. И цялата общност на московските вампири е възмутена и иска смъртта на престъпника.

Хесер изсумтя. А Завулон все пак не се сдържа:

— Нали знаеш, те се отнасят много негативно към разхищаването на хранителната им база...

— Ще им покажа една хранителна база. — тихо и много тежко каза Хесер. — Пет години ще стоят на консервирана кръв.

— Мислиш ли, че Инквизицията ще те подкрепи? — поинтересува се Завулон.

— Мисля, че да. — Хесер най-после се обърна и го погледна в очите. — Мисля, че да. И ти ще подкрепиш молбата ми.

Играта на „надглеждане“ беше загубена от Тъмния. Завулон въздъхна, обърна се, погледна ме и разпери ръце: демек, какво да правя с него, а? Извади скъпа цигара във фриволен розов цвят и запали. Каза:

— Съвсем ще озвереят...

— Няма нищо. Ти ще проследиш да не озвереят.

— Децата няма да пораснат без това, нали знаеш. Половото им съзряване започва само от свежа кръв.

Естествено, Завулон изобщо не се вълнуваше от съдбата на децата-вампири. Просто искаше да поиздевателства над Хесер. В рамките на възможното.

— Децата? На децата ще позволим свежа кръв. — каза Хесер, след като помисли за секунда. — Не ни трябва трийсет... ъ... Антоне?

— Трийсет и две.

— Не ни трябва трийсет и двама недорасли кръвопийци. Свежа. Но донорска! Издаването на лицензи се спира за пет години.

Завулон въздъхна и каза:

— Добре. И аз мисля, че е време да ги озаптим. Нали молих секретаря на общината да наглежда Саушкин... гнило семейство излезе.

— Трябваше да настоявам на седем години. — каза Хесер. — Твърде лесно се съгласи на пет.

— Какво да се прави, вече се договорихме. — Завулон пусна кълбо дим. Попита ме: — Антоне, а ти не посети ли Геннадий след

гибелта на Костя?

— Не. — отговорих аз.

— А защо така? Бивш приятел и съсед... ай-ай-ай...

Не отговорих. Преди осем години щях да отговоря, сега — не.

— Значи това е решено. — каза Хесер. Намръщи се, гледайки към коридора: там започнаха да изнасят телата. Целият вход сега беше под някакво леко заклинание, което напълно лишаваше живущите тук от желание да погледнат през вратата или прозореца. Впрочем, съдейки по това, че никой не излезе при воплите на съседката, тук и без това живеят много нелюбопитни хора.

За мен е все по-трудно и все по-трудно да ги обичам. Трябва да направя нещо по този въпрос.

— Какво друго? — попита Завулон. — Относно помощта за залавянето на Саушкин — няма проблеми. Моите вече го търсят. Само че се боя, че могат да го доставят в разглобен вид...

— Не изглеждаш добре, Завулон. — неочаквано каза Хесер. — Иди в банята, наплискай си лицето.

— Така ли? — с любопитство каза Завулон. — Е, щом казваш...

Той се надигна, спря за момент до вратата, пропускайки двама патрулни, които носеха на носилка опакован в найлонов чувал полуразложен труп. Освен кръвта, в човек има много вода. Ако оставиш обезкръвеното тяло да се разлага в пластмасов пашкул... резултатът е твърде неприятен.

Впрочем, Завулон не се ужаси от това зрелище.

— Пардон, мадам. — каза той, пропускайки останките. И бодро продължи към банята.

— И жени ли има? — попита Хесер.

— Има. — кратко отговори Олга.

Хесер не попита нищо повече. Явно и на нашият железен старец не му издържаха нервите.

А момчетата, които сега изнасят труповете, довечера ще се напият до безсъзнание. И нищо, че това е в нарушение на всички правила, но аз няма да им попреча. По-добре сам да изляза на дежурство.

Завулон се върна след минута. Лицето му беше мокро.

— Кърпата е мръсна, ще чакам да изсъхна. — с усмивка съобщи той. — Е?

— Твоето мнение? — попита Хесер.

— Имах една позната, която на Нова година обичаше да рисува с паста за зъби елхички по огледалата. Е, и надписи: „Честита Нова Година!“. И цифрички.

— Много смешно. — гнусливо каза Хесер. — Чувал ли си нещо за такава структура?

— За „Последния Патрул“ ли? — Завулон отчетливо отдели с интонацията си главните букви. — Скъпи мой враг, дори сред Тъмните има сума ти секти, групировки и просто клубове по интереси, за които никога не съм чувал. Има и такива, за които съм чувал. А какви имена имат! „Децата на Нощта“, „Патрулните на пълната Луна“, „Синове на Вятъра“. Между другото, сецям се за една компания хлапета, човешки хлапета, а не Различни, които обичат да играят на вампири. Може би трябва да ги доведе тук? За да разберат — вампирът изобщо не е достолепен джентълмен в черен плащ, който отвлича красавици в древния си замък. Изобщо не е толкова готично...

— Завулон. Чувал ли си нещо за „Последния Патрул“?

— Не.

— Городецки изказа предположение... — Хесер ме погледна, — че така наричат себе си тримата Различни, които се опитват да достигнат артефакта в Единбург. Тъмен, Инквизитор и Светъл.

— Тъмният е Саушкин, Инквизитора е Едгар. — Завулон кимна. — А кой е Светлият?

— Не знам. Проверихме всички висши, чисти са.

— Ами той и Саушкин не беше Висш... — Завулон сви рамене. — Макар че... за вампирите е по-лесно. А как беше с Едгар? Городецки?

— Нямах време да изуча подробно аурата му. — отвърнах аз. — Биехме се... Освен това беше окичен с амулети от глава до пети. Ако имах пет минути в спокойна обстановка, бих разбрал всичко за него...

— И все пак? — настоя Завулон. — Знам, че това е станало на платото на демоните. Само в общи линии. Така че разказвай.

— В боя се държеше като Висш. — признах аз, поглеждайки неохотно кимналият Хесер. — Ние бяхме трима... Е, двама, ако не броим Афанди, макар че и той се стараяше доколкото можеше. Имахме комплект защитни амулети от Хесер, всичките бяха много добре подбрани. Той на практика не ни отстъпваше. Даже си мисля, че

можеше да продължи боя и даже имаше шанс да победи. Но когато Рустам се оттегли, Едгар вече нямаше причина да се бие.

— Значи имаме Различен, който е успял да повиши нивото си. — каза Завулон. — Кое то и трябваше да се докаже. Хесер, скъпи, не мислиш ли, че Инквизицията все пак е успяла да се докопа до „Фуаран“?

— Не. — твърдо каза Хесер.

— Ако Костя беше оцелял, — размишляваше на глас Завулон, — то бихме могли да предположим, че е запомнил рецептата на „Фуаран“. И е успял да създаде някакво... ъ... подобие на книгата. Може би не толкова силна, но все пак — способна да издигне Едгар до Висше ниво. Тогава някой Светъл маг може да се подложи на същата процедура.

— И тогава можем да подозираме всеки Светъл. — обобщи Хесер. — За наше щастие Костя е мъртъв и никой не може да е открил тайната на „Фуаран“.

— Не е ли имал време да сподели съдържанието на книгата с баща си?

— Не. — твърдо каза Хесер. — Това е чародейска книга. Не можеш да я разкажеш по телефона, не можеш да я преснимаш.

— Жалко, пропадна хубавата идея. — Завулон щракна с пръсти. — Една вещица ми показа една дяволия в мобилните телефони, казва се ММС-съобщения! Можеш да изпратиш снимка по телефона.

Първо си помислих, че това е пак някоя закачка. Завулон, който с умно лице разсъждаваше за ММС-съобщенията, които дори децата в училище си разменят, изглеждаше много комично.

А после разбрах — това беше сериозно. Понякога просто забравям колко стари са те. За Завулон мобилният телефон си е чиста магия.

— За щастие, това е невъзможно. — каза Хесер. — Той би могъл да запомни и да възстанови нещо... не, глупости. Дори това е невъзможно. Природата на вампира се различава от природата на вещицата. Да създаде „Фуаран“, дори и в по-слаб вариант — това го може само опитна вещица...

Аз погледнах към Хесер. И попитах:

— Борис Игнatieвич, кажете ми... Една вещица може ли да стане Светла?

Най-щастливите минути в живота на родителите на малко дете — това е от девет без петнайсет до девет вечерта. Петнайсет минути щастие, докато детето радостно гледа реклама на кисело мляко и шоколади (нищо, че това не е хубаво), а после залепва очи за Праска, Степашка и други подобни персонажи на предаването „Лека нощ, деца“.

Ако онези, които отделят време в телевизията за детските предавания, си седяха вечер с децата, а не ги прехвърляха на опитни гледачки, то „Лека нощ“ щеше да е дълго половин час. Или час.

Между другото, това доста би помогнало за повишаване на раждаемостта. Петнайсет минути, както и да ги гледаш, все пак са малко. Но поне можеше спокойно да прием чай.

Не разказах на Светлана подробности от това, което видяхме в апартамента на Саушкин. Впрочем, тя и сама прекрасно разбра всичко, дори по най-съкратения преразказ. Не, това не ѝ развали апетита. Света продължаваше да пие чай. И по-лоши неща сме виждали в Патрула. Но тя, разбира се, помрачня.

— Имаме версия за Светлия. — казах аз, опитвайки се да прехвърля разговора на друга тема. — Хесер е проверил всички Висши и никой не е под подозрение. А и... по Едгар имаше много чародейства. Това е работа на вещица. Помислих си...

— Че Арина е сменила цвета? — Светлана ме погледна. — Може би.

— Ти тогава здраво я притисна. — казах аз. — Трябва да си почувствала съзнанието ѝ. Как мислиш, възможно ли е да е станала Светла?

— За обикновен Различен това е невъзможно. — каза Светлана. — Или почти невъзможно... За Висш... за Арина...

Тя замълча, припомняйки си. Аз чаках, поглеждайки към екрана на телевизора, където тъжно момиченце влачеше на връвчица еднопръсти ръкавици, въобразявайки си, че това е кученце. Ужас! Сега ще изчезнат всички ръкавици от къщи. Надя, разбира се, няма да ги превърне в кученце, всяка магия си има граници. Но виж, кучетата-играчки в къщи ще се увеличат.

Време е да ѝ купим кученце, иначе бял ден няма да видим.

— Може. — каза Светлана. — Може да стане Светла. Странно е в душата ѝ, там всичко е объркано... а нямаше и особени зверства. Но Арина ми даде клетва, че цял век няма да убие нито човек, нито Различен. Не може да я престъпи.

— Ами тя не е убивала. — отбелязах аз. — А това, че е снабдявала Едгар с амулети, че му е повишила Силата... за това не е ставало въпрос. Арина е достатъчно мъдра, за да изтълкува забраната ти точно по този начин.

— Антоне, не обсъждаме правилният въпрос. — Светлана остави чашката. — Арина, станала Светла... някоя друга вълшебница — всичко това не е важно. Важно е да разберем друго — какво се опитват да постигнат? Какво ги е обединило? Стремещът да разрушат целия свят? Глупости! Само в глупавите филми има злодеи, които искат да разрушат света заради самото действие. Власт? Антоне, но и това е глупост! Те и сега имат достатъчно власт. Никой артефакт не може да ти осигури абсолютната власт, дори изработения преди хиляда и петстотин години от побъркан маг. Докато не разберем какво целят, какво искат да намерят на дъното на Сумрака, няма никакво значение Арина ли е, или не е Арина, станала ли е Светла, или се е маскирала така, че Томас не я е разпознал.

— Светле, имаш ли някакви догадки? — Престорих се, че не съм забелязал произнесеното от нея „ние“. Вярно казват, че никой не напуска Патрула изцяло.

— Венецът на всичко изтрива бариерите между слоевете на Сумрака... — Светлана помълча.

— Мамо, филмчето свърши! — завика Надя.

— Опитай се да го сравниш с Бялата Мъгла. Заклинанията явно имат един и същи корен. — Светлана стана и отиде до Надя. — Отиваме да си лягам.

— Приказка! — настоя Надя.

— Днес няма да получиш. Трябва да поговорим с татко.

Надя обидено ме погледна, опипвайки тънката нишка с тюркоази на шията си. Измърмори:

— Непрекъснато говорите... И татко винаги пътува.

— Такава му е работата. — спокойно обясни Светлана, вдигайки дъщеря си на ръце. — Нали знаеш, той се бори с тъмните сили.

— Като Хари Потър. — с известно съмнение каза Надя, оглеждайки ме. Явно не ми достигаха очила и белег на челото, за да съответствам на великия образ.

— Да, като Хари Потър, Фет Фрумос и Люк Скайуокър.

— Като Скайуокър. — реши Надя и ми се усмихна. Явно според нея този персонаж ми подходеше най-много. Какво пък, и на това съм благодарен.

— Сега се връщам... — Светлана и Надя се скриха в детската стая. А аз седях и разглеждах нахапан шоколадов бонбон. На слоеве — тъмният и белият шоколад се редуваха. Преброих седем слоя и се усмихнах. Ето ти нагледен пример на Структурата на Сумрака. Бялата Мъгла събра всички слоеве, превръщайки Различните в камък. Добре, да оставим настрана бойното действие на заклинанието. Какво стана после? Аз затворих очи, припомняйки си.

После Сумракът се разгъна. Слоевите на Сумрака се върнаха на местата си.

Защо решихме, че Венецът на Всичко ще съедини Сумрака и реалния свят завинаги? Повярвахме в думите на Рустам? А той откъде ще знае... Сумракът ще се съедини — и отново ще се раздели. Нахлуващата от нашия свят Сила отново ще обособи слоевете. Това е като стегната пружина — можеш да я свиеш, но тя все пак ще се разгъне.

А това вече е по-интересно. В Мерлин, създал за удоволствие магическа бомба за унищожаване на света, не можех да повярвам. Не беше такъв Различен. А виж, в Мерлин-експериментатора, измислил нова забава, но не се решил да я изпробва — като нищо.

Какво може да стане от кратковременното съединяване на всички слоеве на Сумрака с реалния свят?

Ще измрат всички Различни?

Едва ли.

Тогава Мерлин не би пропуснал да се похвали с такава власт.

А той е измислил някакво иносказателно послание...

Аз тихо издекламирах на глас, гледайки връщащата се в кухнята Светлана.

Венецът на Всичко тук е скрит. Остана само крачка.

*Но той е наследство за силните или умните,
Ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш.
Върви напред, ако си силен като мен;
върви назад, ако си умен като мен.
Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно.
Във Венеца на Всичко. Така животът и смъртта са
неразделни.*

— Опитваш се да го разбереш ли? — Светлана седна до мен. — Ето какво си помислих — защо решихме, че Сумракът ще се съедини завинаги? Най-вероятно ще има и възвратно движение.

— И аз реших така. — съгласих се аз. — Като с Бялата Мъгла. Но докъде ще доведе това? Синият мъх ще започне да живее в нашия свят?

Светлана се засмя:

— Ама че ще се зарадват ботаниците! Нова форма на растителност, освен това реагираща на човешките емоции. Ще защитят милион дисертации...

— Ще отворят фабрики за преработка на синия мъх. — продължих аз. — Ще започнат да правят прежда от него, да шият дънки...

Светлана изведнъж стана сериозна:

— А какво ще стане с онези, които живеят в Сумрака?

— С развъплътените Различни? — уточних аз.

Светлана кимна.

— Живот и смърт. — Аз кимнах. — Не знам. Предполагаш, че могат да... възкръснат? Отново да оживеят в нашия свят?

— Защо не? Ние знаем, че те живеят. Веднъж видях един на петия слой, когато се биех с Арина...

— И не ми каза. — отбелязах аз.

— Нали разбираш, за това е по-добре да не се говори. Да не знаеш за него, ако не можеш сам да стигнеш там. Общо взето, не съм сигурна че там попадат всички... може би само най-силните. Висшето

ниво, например. Защо останалите да знаят, че са лишени от посмъртно съществуване.

— Томас-Римуващия казваше, че там, на долните слоеве на Сумрака, има вълшебни градове, дракони и еднорози... всичко онова, което го няма в нашия свят, но би могло да го има.

Светлана поклати глава:

— Томас, както изглежда, е много добър човек. Но той е бард. Поет. Това не се лекува, Антоне. Ти си говорил с него, когато е бил в сумрачното си възплъщение, мечтаещ за еднорози и феи, за вълшебни градове, за Различни, които са построили свой собствен свят, а не паразитират върху човешкия. Не бих разчитала много на това. Най-вероятно там има само колиби и дървени къщурки. И никакви феи и еднорози.

— И това не е малко. — казах аз. — Твърде много хора биха заменили рая, в който се надяват да попаднат, с вечен живот в колиба сред природата. Със сигурност там поне има дървета.

— Онзи Различен, когото видях, не ми изглеждаше много весел. — каза Светлана. — Той, разбира се, беше... ами, някак размазан, неясен. Но това е разбираемо, ако нормалната му среда на обитаване е седмото ниво на Сумрака. Но той беше толкова... смачкан. И тичаше към мен, сякаш искаше да ми каже нещо. Но на мен не ми беше до това, нали разбираш.

— А аз видях бивш Различен на първия слой. — спомних си аз. — Отдавна. Когато гонехме дивия Светъл, Максим^[1]. Той дори ми помогна малко, подсказа ми къде да отида.

— Случва се. — съгласи се Светлана. — Рядко, но съм чувала няколко истории. А и ти вече разказа...

Помълчахме.

— Може би заклинанието наистина ще ги върне обратно в нашия свят. — каза Светлана. — И това вече би накарало Едгар, Генадий и Арина да действат заедно. Не е само Саушкин, сигурно всички те са губили някой, когото са обичали. Сигурно всеки, който е загубил близък, такава възможност ще го... смути.

— Всекиго би смутила. — казах аз.

И ние се спогледахме тревожно. Добре е, че сега ни охраняват непрекъснато. Лошо е, че потенциалните ни врагове са трима Висши.

— Ще поставя няколко нови защитни заклинания за през нощта.
— каза Светлана. — Не ме мисли за страхливка.

— До Венеца на Всичко може да се стигне със сила. — казах аз.
— Да пробиеш Сумрака до седмия слой. Но аз не успях. Сигурно Надя ще успее. Ако знаех как може да се мине с ум... с хитрост... и аз бих използвал този артефакт. Нека оживеят. Светлите и Тъмните ще са по равно, ще се справим.

— А ако грешим и това е само бомба, която ще унищожи света?

— Ето затова предпочитам даже да не мисля как да се добера до артефакта. Нека Хесер и Завулон ги болят главите.

— Да си лягаме. — каза Светлана. — Утрото е по-мъдро от вечерта.

Но не си легнахме веднага. Първо Светлана постави около апартамента няколко нови защитни заклинания. А после и аз направих същото.

---

[1] Тази история е описана във втората част на книгата „Нощен Патрул“. Бел.авт. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Утрото беше толкова чисто и ясно, че вчерашното ни мрачно настроение сякаш се бе изпарило. Надечка безропотно изяде омразната ѝ оризова каша, Светлана не каза и дума, когато мимоходом съобщих, че смятам да отида по-рано на работа. Затова пък предложи да се прибера по-рано и всички да отидем на кино, на някакъв семеен филм, който приятелките са ѝ препоръчали. Представих си Тъмните, охраняващи Надя, които са принудени да гледат романтична приказка, където доброто, разбира се, побеждава злото, и се усмихнах.

— Непременно. Искам да разбера какво става там. Може би има някакъв напредък.

— Тогава щяха да ти се обадят. — разсея мечтите ми Светлана.

Но това не развали настроението ми. Аз бързо се приготвих, взех чантата с документи (да, какво да се прави, и Светлите магове трябва да се занимават с бумащина). Целунах дъщерята, жената и излязох от апартамента.

На долния етаж оживено си говореха Ромка — добродушен и тромав младеж, работещ от две години в Патрула, и симпатично слабичко момиче. Тъмна. От онези, които Завулон задели да ни охраняват.

Аз поздравих и двамата и продължих, клатейки глава.

Ето така започват романите с нещастен край. Като при Алиса и Игор...

Времето беше толкова хубаво, че за секунда се поколебах, стоейки до входа, дали да не ида пеша до метрото. От друга страна, изобщо не ми се искаше да се пъхам в метрото. Жега, блъсканица, претъпкани влакове — часът пик в московското метро свършваше около дванайсет часа през нощта.

А, не, по-добре с колата. Светлана не смяташе да ходи никъде. А като прегледам линиите на вероятностите, ще заобиколя задръстванията и ще съм на работа след двайсет минути.

Свалих защитните заклинания, които нямаше да ми навредят, но ще принуждават особено чувствителните шофьори да се отдръпват от

колата ми, и седнах зад волана. Включих двигателя. Притворих очи, изучавайки откъде ще е най-добре да мина.

Резултатът беше обезкуражителен. Неизвестно защо всички вероятности се сливаха в пътя до Шереметиево. Откъде-накъде, та аз изобщо не смятах да ходя там!

Нещо пухкаво обви шията ми. И добродушен, леко напрегнат глас попита:

— Дълъг път ли го очаква кралят?

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Картинката изобщо не ми хареса.

Едгар не го видях. Затова пък видях нещото, което ми сложи на шията — сребриста космата лента. Не ставаше за шал, в нея имаше нещо хищно... сякаш под сивата козина се криеха множество миниатюрни остри зъби.

Освен това видях Генадий Саушкин, който седеше отдясно на задната седалка. Лицето на вампира беше безпристрастно.

— Какво си намислил, Едгар? — попитах аз.

— Това не те засяга. — Едгар се разсмя неприятно. — Не си и помисляй да влизаш в Сумрака и не се опитвай да прилагаш магия. Лентата на шията ти съществува във всички слоеве на Сумрака... във всеки случай, до шестия включително. И ще ти откъсне главата при най-малкото използване на магия.

— Няма да проверявам. — казах аз. — А после?

— Ще ни поканиш ли в къщи? — попита невидимият Едгар. При тези думи лицето на Саушкин леко трепна.

— Не. Извинявай, но не ми е до гости.

— Тоест, може да те убивам? — поинтересува се Едгар.

— Нима си мислиш, че ще ви дам Надя? — Аз не се изплаших, дори не се учудих от въпроса. — Можеш да ме убиваш.

— Не че разчитах много на това. — каза Едгар. — Но Генадий настояваше на този въпрос... нали разбираш — много му се искаше да използва дъщеря ти.

— Така, както той използва сина си ли? — не се стърпях аз. И бях възнаграден с озъбената физиономия на вампира, от която мигновено изчезна всичко човешко.

— Тихо, тихо. — побутна ме по рамото Едгар. — Не се горещи. Че няма да мога да удържа Гена. Той ти е много обиден, нали се сецаш

защо?

— Да. Не би ли могъл да се появиш? Неприятно е да говориш с празно място.

— Излизай от двора. — Едгар се ухили. — Не ми се иска твоите охранителчета да ни забележат... Ще ги разкъсаме — и дори няма да забележат. Но виж, може да си счупим зъбите в Светлана^[1].

Генадий отново се озъби, демонстрирайки, че зъбите му са пълен комплект, като четири от тях очевидно превъзхождаха човешките.

— Сигурен съм. — казах напълно искрено аз. Дадох газ и бавно изкарах колата от паркинга. Може би трябва да се забия в стълба? Не, така няма да ги изненадам, те са готови за такива действия... — Заради Надя направо ще ви стрие на прах.

— И затова смятам, — все така вежливо и миролюбиво продължи Едгар, — че изобщо не ни трябва разярена жена да ни следва по петите. Ще може ли дъщеря ти да пробие до седмия слой, няма ли да може — не е ясно. Шансовете не са по-големи от това, ако използваме само теб.

Аз изпръхтах.

— Май ще ви разочаровам, обаче не мога да надскоча себе си. Аз съм Висш, но не съм нулев. Трябва да си Мерлин, за да влезеш на седмия слой.

— Нали ти казвах, че трябва да вземем момичето. — тихо каза Генадий. — Нали ти казвах, че той няма да може!

— Тихо! — успокой го Едгар. — Ще може. Просто още не е достатъчно мотивиран, но ние ще му помогнем и той ще успее.

— Опитай. — казах аз. — Е, накъде да карам?

— Към Шереметиево-2, къде другаде. — Едгар се засмя. Невидимостта му бавно изчезваше и той се появяваше, отначало като полупрозрачна фигура, после — придобивайки цветовете. Генадий така и не се появи, виждах го само в огледалото. — Мисля, че най-бързо ще е по околоръстното, нали? И се опитай да не се мотаеш. След час има самолет за Единбург. Мисля, че ще успеем да долетим, преди да открият изчезването ти. Изобщо не ми се иска да хабя последния заряд на Минойската Сфера за портал до Единбург. Но имай предвид, че ако закъснеем за самолета, ще минем през портала.

— Сигурно Арина ви чака в Единбург? — попитах аз.

— Карай, карай. — усмихна се Едгар. — А през това време ще ти обясня защо ще ни помогнеш.

— Много ми е любопитно. — казах аз. В гърдите ми се събираше топка, но изобщо не исках да показвам страха си. Макар че... какъв е смисълът? Вампирите инстинктивно усещат страха. Дори с магия е трудно да се скриеш от техните възприятия.

— Ти ще се стараеш заради дъщеря си, разбира се. — каза Едгар. — Заради дъщеря си и жена си. С Тъмните този номер няма да мине, но със Светлите — точно в десетката.

— Не можеш да стигнеш до тях.

— Сам — може и да не успея. Хесер и Завулон добре са се постарали. Преброих шестима пазачи. А ти за колко знаеш? За двамата млади глупаци на стълбите?

Аз премълчах.

— Предполагам, че са поне осем, ако не и дванайсет. — загрижено каза Едгар. — Няма смисъл да гадаем, защото и двамата дъртаци са решили да се презастраховат. Но ако до дома ти избухне взрив... не, не обикновен взрив, а ядрен... Тогава ще загинат дори Висшите Различни, Хирошима нагледно го доказва.

— Няма да направиш такова нещо, Едгар. — казах аз. — Ти си Тъмен, но не си психопат. Атомен взрив в центъра на Москва? Само за да убиеш жена ми и дъщеря ми? А колко хора ще загинат? Ами ако на някой не му издържат нервите и сметне това за ядрена атака и започне световна война?

— Именно! Най-хубавото е, — Едгар се засмя, — че дори Хесер да усети нещо нередно и изведе роднините ти извън Москва, това изобщо няма да промени ситуацията. От действията ти ще зависи съдбата на стотици хиляди, дори милиони хора. Добра примамка за Светъл, нали?

— Едгар. — попитах аз. — Какво се е случило с теб?

— Нищо. — Едгар се засмя с нервен, неестествен смях. — С мен всичко е наред!

— Загубил ли си някого, Едгар?

Зададох въпроса напосоки. Но Едгар мълчеше — и аз разбрах, че съм уцелил.

— Жена ми. — каза той накрая. — Анабел.

— Ти каза, че си с нея в Крит. — спомних си аз.

— Бях. Точно преди година. Връщахме се от плажа към хотела, вървахме край пътя... До нас мина камион. Шофьора не овладя камиона и я блъсна с осемдесет километра в час. Нищо не успях да направя.

— Ти си я обичал. — удивено казах аз.

— Да. — Едгар кимна. — Обичах я. Не съм Завулон, мога да обичам. Можех.

— Много съжалявам. — казах аз.

— Благодаря ти, Антоне. — с напълно нормален тон каза Едгар. — Знам, че говориш искрено. Но това не променя нищо... в нашите отношения.

— Защо тръгна срещу всички? Защо привлече хора?

— Хората ли? Каква е разликата как ги използваме? Ние живеем за сметка на тяхната енергия. Защо да не ги използваме и като пушечно месо... А защо съм тръгнал против всички... неправилно задаваш въпроса. Аз изобщо не съм против. Аз съм за. Ако искаш, за всички Различни. Тъмни и Светли. Когато постигнем целта си, ще разберете. Дори ти ще разбереш.

— Не сме се договаряли така. — каза Генадий.

— Помня какво се договорихме. — рязко отвърна Едгар. — Ще направим това, което сме намислили. А после ти ще предизвикаш Антон на бой. Така е, нали? Нали сам искаше честен двубой?

— Исках. — с известно съмнение каза Генадий.

— Е, щом си толкова сигурен, че ще разбере, — аз вече излизах на околоръстното, борейки се с изкушението да завъртя рязко волана и да изхвърля колата от естакадата, — тогава можеш да ми разкажеш какво сте намислили. Ами ако започна да ви помагам доброволно?

— Мислех и за това. — кимна Едгар. — Дори от самото начало си мислех, че от всички Светли, които познавам, ти си най-вменяемия. Но така се случи, че започнахме да работим с Генадий. А той беше абсолютно против. Той не те обича, знаеш ли? Ти уби сина му. Заради тебе се развъплъти жена му. Е, как да те вземем в Последния Патрул?

— Много романтично име.

— Гена го измисли, той ни е голям романтик. — Едгар се засмя. — Не, не смятахме да те закачаме. Отмъщението е хубаво нещо, но само ако не ти е останало нищо друго, освен отмъщението... Защо му трябваше на Хесер да праща точно теб в Единбург!

— Убили сте Виктор, защото е разпознал Генадий?

— Да. — кимна Едгар. — Това беше спонтанен ход. Гена занервничи, реши, че появяването на съученика на Костя не е случайно, че ни следят. Сгрешихме, разбира се. Затова пък разбрахме как се премахва бариерата на третия слой. По този въпрос нямахме точни данни.

— А за голема на петия слой имахте ли?

— О, да! — Едгар се засмя. — След смъртта на Анабел ме преместиха в специалното хранилище. Е... за да се успокоя, да преживея болката си на тиха архивна длъжност... Само да знаеш, Светъл, какви неща има в специалното хранилище на Инквизицията! Дори не подозирах, че могат да се създадат такива неща. Честно ще ти кажа, през последните сто години магията е деградирала. Ние сме се разглезили, използвайки човешките вещи. А сме имали аналози и на телефоните, на колите, на самолетите... ама какви ти аналози! Могли сме да създадем цивилизация, основана изключително на магия!

— Само че изработваме по-малко Сила, отколкото употребяваме. — казах аз. — Не можем да живеем без хората.

— Между другото, мислих по тази тема. — Едгар се оживи. — Можеше да... ей, не намалявай скоростта! Продължи по лявата лента, там засега е чисто... Та така, мислех по тази тема. Най-идеалното общество според мен ще е със структура, близка до средновековната. Хората живеят просто, здравословно, безгрижно, работят сред природата, занимават се със занаяти и изкуства. Няма нужда от централно правителство, достатъчна е феодалната система от барони и местни крале. А ние, Различните, живеем отчасти сами, отчасти сред хората. Без да се крием! И всички знаят за нас. Разбира се, при такава схема дори хората ще могат да предизвикат на бой маг или вампир. Нека! Трябва да има механизъм за естествен подбор, който да бракува слабите и прекалено жестоките Различни. Този свят би бил далеч по-приятен от сегашния, при това както за Различните, така и за хората. Никога ли не си чел фентъзи?

— Какво?

— Не си ли чел книжки? Всички тези „Властелини на пръстените“, „Конани“, „Магьосници от Землемория“, „Хари Потъри“?

— Чел съм някои неща. — казах аз. — Ами... някъде е наивно, някъде е интересно. Като занимателна литература е поносимо, дори за нас.

— А сред хората е далеч по-популярна от научната фантастика. — уверено каза Едгар. — Ето ти парадокс — на хората не им е интересно да четат за усвояването на Марс или за полети в космоса — онова, което наистина могат да постигнат, а ние — не. Затова пък мечтаят да станат магове, да се хвърлят в бой с голям остър меч... само ако знаеха как изглеждат раните от истински меч... Какво означава това? Че средновековният свят, в който съществува магия, е най-привлекателен за хората!

— Е, да. — казах аз. — Разбира се. Защото никой не се замисля за радостите при посещението на външната тоалетна при двадесет градусов студ или ароматът, който тези ями разпространяват в четиридесет градусова жегата. Защото героите от книгите не страдат от настинка, разстройство, апандисит, малария, а ако пострадат — моментално се появява някой Светъл целител. Защото всички се виждат седнали на кралския трон, обгърнати в плаща на могъщ маг или, в краен случай, в отряда на някой весел и смел барон. А не на изсъхналото поле с дървена мотика в ръцете, гледащ след отряда, който току-що е стъпнал жалката ти реколта, която наполовина принадлежи на веселия и смел барон.

— Това е друг въпрос. — миролюбиво каза Едгар. — Навсякъде има плюсове и минуси. Затова пък няма реклама, политици, адвокати, генетично модифицирани продукти...

— Продуктите изобщо ще бъдат малко. — вметнах аз.

— ...деца, родени уродливи, заради замърсяването на околната среда...

— Време ти е за „Грийнпийс“. Затова пък ще бъде пълно с деца, които са урочасани още в утробата на майка си. И още повече ще са най-обикновените деца, умрели по време на раждане заради неправилно положение и липса на лекарства. Едгар, вие какво — да не сте решили да върнете света в средновековието?

Едгар въздъхна.

— Не, Антоне. Това е много, много малко вероятен изход. Мога честно да призная, че се надявам на него. Но шансовете са незначителни.

— Много сериозно обмислям да завъртя волана и да се врежа в някой стълб. — казах аз. — Виждаш ли, пред нас има пешеходен надлез с толкова съблазнителни бетонни опори...

— Няма да ни навреди. — отвърна Едгар. — И на теб, предполагам. Колата ти е хубава, има въздушни възглавници, предпазни колани... има голям шанс да оживеем. Не прави глупости. Ако искаш да се самоубиеш, направи някоя магия.

— Какво си изровил в архивите? На какво разчиташ?

— Не му казвай. — мрачно каза Генадий. И явно тези думи подействаха по напълно противоположен начин. Все пак Едгар беше Тъмен, а те са свикнали да гледат на вампирите с гнусливо презрение. Дори на съюзниците.

— Инквизицията винаги се е отнасяла с голямо внимание към артефактите, които са извън нейната досегаемост. — каза Едгар. — На артефактите, създадени от Мерлин, се отделя особено внимание... по напълно разбираеми причини. За Венеца на Всичко се знае малко. Само това, че се намира в Шотландия и е един от най-силните магическите предмети. Ако не е и най-силния. Но се смяташе, че няма никаква информация за него. За щастие, преди няколко години започна пълна каталогизация и компютързация на архивите. Покрай всичко останало в електронна форма бяха преведени резултати от разпити на вещици през средновековието, отчети на агенти и учени, забравени от всички. Аз търсех всичко, свързано с Мерлин и открих няколко реда, за които отдавна е забравено. Една от Светлите вълшебници на тринайсети век, първо ниво... информацията е попаднала у нея, как да кажа — не според ранга й... Та вълшебницата е била разпитвана за една неприятност в Глазгоу, тогава това е било дребно провинциално градче. И в хода на разпита тя споменава за „последния артефакт, създаден от Мерлин“. Попитали я какво прави този артефакт. И тя отвърнала, буквално преведено: „Венецът е това, за което мечтаят отишлите си от нас Различни, онова, което те чакат в Сумрака, онова, което ще им донесе щастие и ще им върне свободата...“ Тогава не са обърнали внимание на думите й и те за векове са останали в архива. Докато листът пергамент беше поставен на скенера, а аз зададох търсене по думата „Мерлин“.

— Предполагам, че тази информация вече я няма в базата данни на Инквизицията. — отбелязах аз.

Едгар се усмихна.

— Искате да оживите мъртвите Различни?

— Отишлите си. — процеди Генадий. — Отишлите си, а не мъртвите!

— Не е толкова просто. — каза Едгар. — Ние мислим, че Венецът на Всичко ще слее сумрачният и човешкият свят, ще унищожи бариерите между слоевете. Ако сега отишлите си от нас не могат... на практика не могат да се връщат в нашия свят, а ние не можем да пребиваваме достатъчно дълго в дълбоките слоеве на Сумрака, то Венецът ще промени всичко това. Отишлите си ще бъдат с нас.

— Едгар, та вие не знаете нищо със сигурност. — каза аз. — Не можете да знаете. Това са само догадки. Ами ако слоевете наистина се слеят с нашия свят? Това ще е катастрофа!

— Ние знаем, че отишлите си Различни искат това. — твърдо каза Едгар.

— На основание на една фраза, казана от вълшебница през тринайсети век?

— Тя е била любовница на Мерлин. Тя е знаела със сигурност.

Не спорих повече.

Какво можех да противопоставя на тяхната вяра? Ами нищо. На вяра можеш да противопоставиш само друга вяра, а не факти, а още по-малко — хипотези.

— Едгар, ако бях напълно убеден, че Венецът ще върне отишлите си Различни, бих ви помогнал. Но аз не съм убеден в това. — Аз завих по Ленинградското шосе. — Това първо.

— Продължавай. — любезно предложи Едгар.

— Но дори и да исках да ви помогна, охраната на артефакта в Единбург е засилена. За всички е ясно, че отново ще се втурнеш натам. И предполагам, че вече е преброено и пресметнато колко и каква магия си откраднал от хранилището, така че твоите амулети няма да са изненада. Просто няма да можем да минем. Това второ.

— Повярвай ми, свърших добра работа. — гордо каза Едгар. — Сега в Инквизицията не знаят какво са имали, какво са нямали и какво е останало. Инквизицията е много, много силно бюрократизирана структура. Явно това е съдбата на всяка надправителствена организация, независимо дали човешка или наша. Ще ни е трудно, но

ще минем. Дори и да не ни помогнеш... предполагам, че е невъзможно да те принуждавам да убиваш Светли.

— Трябваше да вземем момиченцето, тогава щеше да помогне. — изскърца със зъби Геннадий.

— Разкарай се. — отвърна Едгар. — Защо е тази грубост? Трябва да си по-хуманен, Геннадий.

— Преди бях хуманен. — каза вампирът. — Когато убиха Костя, също бях хуманен. Докато не си отиде Полина. Стига ми толкова!

— И все пак, трябва да се опитаме да преодоляваме разногласията, след като вече сме в един отбор. — разсъдливо каза Едгар. — Да не се принизяваме до оскърбления, да не заплашваме роднините и близките... напразно. Това ли е всичко, Антоне?

— Не, остана още една малка забележка. Не мога да сляза на седмия слой. До шестия стигнах — на нерви, на адреналин. Успях. Но после има такава бариера, че никога няма да мога да я пробия. И в Патрулите оценявах мощността на бариерата — никакъв външен приток на Сила няма да помогне.

— Защо?

— Защото не е въпроса в Силата като такава! Тя и без това си нахлува през дупката над „Шотландските подземия“ — вземай колкото искаш! Само че със Силата трябва да се работи, да я пропускаш през себе си. Е, ще подадеш изкуствено Сила, ще я източиш от хората, от артефактите... и какво? Напрежението в мрежата също не трябва да се повишава до безкрайност, проводникът ще се стопи. Трябва ти свръхпроводник, разбираш ли? А такъв свръхпроводник може да е само нулев Различен, който изобщо не изработва магическа енергия!

— Ох, тези технически аналогии. — Едгар въздъхна. — Геннадий, а ти разбра ли?

— Разбрах. Казвах ти...

— Добре, млък. Антоне, разбирам, че не можеш да се надскочиш. И аз няма да мога...

— Едгар, а откога си Висш?

Бившият Инквизитор се усмихна:

— Отскоро. Не обръщай внимание.

— Добре, премахнал си регистрацията на Геннадий. — размишлявах на глас аз. — Това добре, сигурно сте го учили в

Инквизицията. Но нивото може да се вдигне само с „Фуаран“. Книгата изгоря...

— Виж, никой не чака чудеса от теб. От теб се иска съобразителност. Намери обиколен път.

— Сигурен съм, че Томас-Римуващия е търсил този път стотици години.

— Но той не е имал жена и дъщеря, под които може да гръмне ядрен заряд. — Едгар си погледна часовника. — Точно навреме. Юнак, добре шофираш. А сега слушай — няма да вкарваш колата в гаража, няма смисъл. Само излишни следи. При входа за заминаващи ще ни чака едно момче, ще му дадеш ключовете. На човека е платено да откара колата ти до охраняем паркинг и да плати за три денонощия. Като се върнеш, ще можеш да я вземеш.

— Ако се върнеш. — добави Генадий.

— Извинявай, но според мен шансовете му са по-големи от нашите. — срязва го Едгар. — И така, сега бързо-бързо ще минем контролите, при това няма да привличаш вниманието на Различните в митницата. На Светлия не му трябват излишни жертви, нали? Ще седнем в самолета, ще пийнеш кафе, може даже и глътка коняк. И ще мислиш. Добре ще помислиш. Така, че да чувам как ти скърца мозъка. И ще е много добре, ако в Единбург вече знаеш как да вземем Венеца на Всичко. Защото времето ни е малко. Само дванайсет часа до взрива.

— Ти си мръсник. — казах аз.

— Не, аз съм много ефективен мениджър по персонала. — усмихна се Едгар.

---

[1] Игра на думи; в оригинала — „не по зубам“, т.е. „не ни е по силите“. Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Има такива думи, от които човек изпада в ступор без каквато и да е магия.

Например: „Разкажи нещо смешно“. Дори току-що да сте прочели нова книга на Пратчет или да сте намерили в интернет десетки наистина смешни и нови вицове — всичко моментално ви се изпарява от главата.

Още по-добре действат думите „Сядай и мисли“. Веднага се сещам за училището — контролна по алгебра или някакво съчинение, умореното лице на учителя, който вече не очаква нищо хубаво от подопечните си.

Този път летяхме директно за Единбург, с „Аерофлот“. Ако това беше обикновена командировка, нямаше да имам нищо против — в Шотландия ми хареса. Още повече, че Едгар, разбира се, беше взел места за бизнес-класа. Трима разярени сънародници, явно способни да купят целия „Боинг-767“ на който летяхме, беснееха край регистрацията — билетите им се оказаха невалидни. Не казах нищо, но изпитах лека надежда. Повечето от хорските неприятности с дублирани или недействителни билети са следствие от машинациите на някой Различен, по-често Тъмен, но понякога и Светъл. Затова всички подобни случаи се проследяват от Патрулите. Е, всички — само на теория, на практика — само сериозните скандали. В нашия случай се заформяше страхотен скандал...

Но се опасявам, че разследването няма да е толкова оперативно, колкото ми е нужно. Още повече сега, когато цяла Москва издирва Саушкин...

Митническият пост също беше подсилен. Вместо двама Различни дежуреха цели четирима — паритета се спазваше твърдо. Таях слаби надежди, че за подсилването ще изпратят някой от нашите и той ще ме забележи, но не — всички Различни бяха от подмосковските отдели, в нашия случай — от Химки. Освен това още преди регистрацията Едгар ни раздаде фалшиви паспорти и ни маскира толкова качествено, че никой Различен от четвърто-пето ниво не би разкрил измамата. И

така преминах покрай колегите си с името на петербургския жител Александър Петерсон. Генадий стана Константин Арбенин, а как се нарече самия Едгар — не успях да чуя.

Вече в самолета, получил обещаното от Едгар кафе с коняк, аз разбрах, че съм изгубил. Пухената лента на шията, която си спечели няколко недоумяващи погледа още на митническата проверка, от време на време се стягаше, а понякога и драскаше кожата ми с миниатюрни нокти... или зъбки. Само дето не мъркаше, чакайки да използвам магия. Дори си спомних как се нарича това нещо. Котка на Шрьодингер. Сигурно затова, че никой не е успял да разбере дали това нещо е живо или все пак е мъртво. Котката на Шрьодингер се използваше в Инквизицията за конвоиране на най-опасните престъпници. Тази гадина никога не пропускаше. Между другото, ако не бъркам, тя е единствена по рода си. Едгар е откраднал наистина уникални артефакти.

— Пий си кафето. — любезно каза Едгар.

Бяха ме настанили до прозореца, до мен седна Генадий. Едгар седна зад мен, като при това се погрижи никой да не заеме мястото до него: озадачения, но даже непротестиращ пътник го преместиха някъде в икономичната класа, сипейки извинения и обещавайки безброй бонуси за компенсация. Изобщо, „Аерофлот“ създаваше учудващо добро впечатление. Не беше по-зле от западните превозвачи, а за някои неща дори беше по-добър. Жалко само, че няма да успея да се наслаждавам на полета, с тази компания край мен.

Пих кафе с дъх на коняк. Гледах как лайнера рулира на пистата. Зад гърба ми Едгар прошепна нещо — и шумът изчезна. Сфера на Мълчанието. Какво пък, разумно, сега нито ще ни пречат, нито ще ни чуват. Добре, че за разлика от вълшебника Хатабич от приказката, Едгар има и други методи за борба с шума, освен спирането на двигателите...

*Върви напред, ако си силен като мен;
върви назад, ако си умен като мен.*

Той се подиграваше. Разбира се, подиграваше се с нещастните ловци на съкровището. Но се считаше за задължен да даде намек, това

е било сред неписаните правила на играта през онези времена. Значи — има път.

Напред-назад...

Може би трябва да се „разлюлея“? Както когато вадиш заседнал в кал автомобил... изкуство, напълно забравено от масите в епохата на автоматичните скоростни кутии. Слизаш до шесто ниво, връщаш се назад, пак в шесто, вече със засилка...

Пълни глупости. Само един път успях да сляза до шесто, и то като си поемах дъх след всеки преход. Добре, да предположим, че мога като Хесер да изскачам директно от дълбините на Сумрака. Все пак няма да мога да се „разлюлея“.

Да повторим разсъжденията от самото начало.

Венецът на Всичко тук е скрит. Остана само крачка.

Тук всичко е ясно. Надписът беше на шестия слой, Венецът на Всичко е скрит на седмия. Хитрият Мерлин е оставил указателен знак там, където може да стигне само най-силния и умел маг... ех, все пак е доста приятно! Та аз стигнах до там!

Обаче тук не се казва нищо особено. Просто преамбюл. Встъпителни думи. Да се надяваме, че Томас-Римуващия е превел всичко адекватно... впрочем, така би трябвало да направи великия бард, при това — прародител на Лермонтов.

Но той е наследство за силните или умните...

И тук всичко е що-годе ясно. Мерлин е оставил решението дали да се използва артефакта на онези, които са му равни. По сила, по ум — няма значение.

Ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш.

Какво пък, тук вече е по-интересно. Явно Мерлин не е смятал, че използването на Венеца на Всичко ще доведе до вселенска катастрофа. „Ще получиш всичко и нищо“ — ще получиш всичко, но не за себе си.

Или и аз, подобно на Едгар и Генадий, виждам само това, което искам да видя?

Ами ако „получиш всичко и нищо“ означава, че целият свят ще бъде във властта ти, но ще загине?

Не знам. Не мога да разбера. Ако можех да го прочета в оригинал...

— Едгар, трябва да се обадя по телефона. — казах аз.

— Какво? — развесели се Едгар. — На кого, на Хесер ли? Всъщност наредиха да изключим мобилните телефони.

— Искаш ли резултати? Трябва да задам един въпрос на Фома Лермонт.

Едгар не се колеба дълго. Притвори очи, после кимна:

— Звъни. Имаме три минути преди излитане. Но имай предвид, че ще те слушам внимателно.

Колко хубаво, че не изтрих номера на Лермонт... Извадих телефона си и позвъних. Сигнал, втори...

— Антон?

В гласа на Лермонт се усещаше любопитство.

— Фома, размишлявах над стихотворението... над онзи надпис, който Мерлин е оставил на шестия слой...

— Е, и? — поинтересува се Лермонт.

— Как звучи третия ред? Ти го преведе като „ще получиш всичко и нищо, когато го достигнеш“, помниш ли? Какво се има предвид — „ще получиш всичко и ще загубиш всичко“ или „ще получиш всичко, но няма да ти трябва“?

Томас изпuffтя. И го каза на английски:

— With it, thou shalt acquire all — and nothing shalt thou get...

Е, благодаря, че поне не беше на келтски...

— Това означава... — реших все пак да уточня.

— Това означава, че ако го достигнеш, ще получиш нещо, което лично на теб няма да ти трябва, макар че то е значително, глобално, всеобщо.

— Благодаря, Фома!

— Мозъчна атака? — поинтересува се Лермонт. — Успех. И ние не губим време, работим...

Прекъснах връзката. Интересно, дали Едгар и Генадий са чули нашият разговор? Изведнъж с учудване разбрах, че задачата ме е завладяла. Независимо от заплахата на шията ми. Независимо от шантажа. Независимо от вампира и побъркания Инквизитор, седящи до мен.

Искам да разбера. Искам да разгадая загадката на Мерлин. Никога няма да стана силен като него, но дали ще мога да го достигна по интелект?

Иска ми се да вярвам, че ще мога.

*Върви напред, ако си силен като мен;
върви назад, ако си умен като мен.*

Ето. Отново стигнахме до тази фраза. И тук смисъла е доста ясен. Силният може да продължи напред и да достигне целта по пътя на Мерлин. Умният ще се върне и ще избере заобиколния път.

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно.

Това май е само лирика. Алфа и омега, начало и край. Глава и опашка? Може би това е намек за голема на петия слой на Сумрака?

Така, над този ред трябва да се помисли по-сериозно. Какво имаше накрая?

*Във Венеца на Всичко. Така животът и смъртта са
неразделни.*

Това вероятно се отнася към областта на прилагане. Животът и смъртта са неразделни. Отишлите в Сумрака Различни могат да оживеят, да се върнат в нашия свят... Интересно, а дали искат това?

Томас-Римуващия се наложи едва ли не насила да го измъквам, толкова му се искаше да остане и да вкуси от радостите на магическия рай.

Представих си как възкръсналия Костя започва да крещи на баща си: „Да съм те молил да ме възкресяваш?“. Възможно ли е това?

Не знам. Нищо не мога да разбера. Ох, едва ли Томас е прав. Той е попаднал в капана на собствената си мечта, точно както Едгар и Генадий са заслепени от своята. Не ми изглеждаше много възторжен онзи обитател на Сумрака, който много отдавна успя да излезе на първия слой и дори ми показва пътя към щаба на Тъмните... спаси ме, казано накратко. Интересно, кой ли е бил и защо ми помогна? Как изобщо е узнал за ставащото от своите призрачни дълбини на мирозданието?

Въпроси, въпроси, всички без отговори...

Начало и край, глава и опашка, всичко е слято в едно.

Ето тук май има нещо. Глава и опашка, ето кое не ми дава мира! При кого главата и опашката бяха сраснали? Е, ако не разглеждаме сериозно чудото-голем със зъби и на двете опашки...

Между другото, а защо да не го разгледаме *почти* сериозно?

Не за себе си, разбира се. За нашия скъп Последен Патрул.

И така, Венецът на Всичко е скрит в тялото на тази нещастна двуглава твар. Някъде по средата. Където е началото на едната половинка и края на другата. Където главата и опашката са неразделни... Върви назад, тоест — на петия слой, и там ще намериш!

Всъщност това се получи доста убедително. Ако се каже със сериозна физиономия. Те нямат Руната и едва ли Едгар ще успее да я достави. Нека се опитат да унищожат голема, сътворен от Мерлин!

Разбира се, ако наистина намерят Венеца на Всичко в корема на пълзящият урод, това ще бъде... това ще бъде доста обидно.

Но много се съмнявам.

— Усмиваш се. — каза Генадий. — Какво си намислил?

— По-тихо. — казах аз. — Повдигам си духа. По-добре ми поръчай един коняк.

Генадий стисна зъби и млъкна.

От толкова размишления в пашкула от пълна тишина напълно изпуснах момента на излитане. Погледнах илюминатора — вече бяхме високо, над първия облачен слой. Пфу, сега навсякъде ми се привиждат слоеве, които трябва да се преодоляват...

Не, все пак нещо ме привличаше в тази строфа. Глава и опашка, така ли? Чувал съм за това. В магията? Не, по-скоро във фолклора. В някакви вярвания... Ами да, разбира се! Египетските, а по-късно — и европейските митове. Алхимичните трактати. Будизма — колелото Сансара, прераждането.

Уроборос.

Змията, изяждаща опашката си.

По кожата ми пробяга тръпка. Ох, не напразно Мерлин е поставил на петия слой страж с формата на двуглава змия... В нея, разбира се, няма никакъв Венец.

Но намек има, и то какъв!

Начало и край. Сам се поражда, опложда и убива. Вечната и неизменна сила, разтваряща се в пространството и отново възстановяваща се, безкрайният кръг на времето, защита от хаоса и мрака, обграждащи Вселената, обкръжаваща и поддържаща света, носеща живот в смъртта, а смъртта — в живот, едновременно неподвижна и движеща се...

Смърт и възраждане.

Безкраен поток от Сила, умираща и възстановяваща се...

Аз разбрах.

Разбрах всичко.

Пръстите ми се разтрепериха, затова стинах подлакътника. Улових подозрителния поглед на Генадий и казах:

— Страх ме е да летя. Поръчай ми коняк, а? Бъди човек, поне за малко.

Генадий мълчаливо се надигна и извика с жест стюардесата.

Уроборос.

Начало и край. Смърт и живот. Колело от Сила, удържащо Вселената.

Разбрах всичко. Първи след Мерлин. Ще има с какво да се гордея, ако остана жив!

— Нещо измисли. — каза Едгар. Надигна се, наведе се през облегалката и с любопитство погледна в очите ми: — Ей, Антоне! Бях

прав, имаш някаква идея.

— Имам. — потвърдих аз. — Едгар, все пак искам да те попитам още веднъж... сигурен ли си, че е безопасно да извличате отишлите си? Нали знаеш какво е Сенките на Владиките?

— Знам. — Едгар помрачня. — Това са отишлите си магове, призовани от петия слой, където могат да съществуват известно време. Изтръгнати от родната им среда, напомпани със Сила, обезумели... унищожавачи всичко наоколо с нечувана жестокост. Антоне, не трябва да сравняваш насилственото извличане и използване на отишлите си с тяхното възкресяване. Знаеш ли, ако те събудят през нощта, ударят те по главата, залепят те с лайна и започнат да ти крещят нещо в ухото — и ти ще започнеш да буйстваш.

— Значи твърдо сте решили... — Аз помълчах. Не трябваше да се „предавам“ веднага. Едгар не може да прочете мислите ми, все пак съм Висш, но може да почувства лъжата в интонацията ми или в израза на лицето ми. Генадий — също. — Едгар, какви са гаранциите ми?

— Какви гаранции? — изуми се той.

— Гаранции за това, че когато ви обясня всичко, няма да заповядаш да взривят бомбата в Москва. И ще свалиш Котката на Шрьодингер от шията ми.

Едгар се усмихна:

— Много искаш.

— Много давам. — отвърнах аз със същата интонация.

— Клетва в Светлината и Тъмнината устройва ли те?

— Едгар! — студено каза Генадий. — Всичко си има граници!

— Кълна се в Светлината, Тъмнината и равновесието между тях, — отчетливо заговори Едгар, протягайки ръка между мен и Генадий, — че, ако ни помогнеш да овладеем Венеца на Всичко, ще сваля от теб Котката на Шрьодингер, няма да дам заповед за взрива в Москва и ще позволя да участваш в дуел с Генадий. Ако победиш, няма повече да преча на теб и твоето семейство, освен ако не ме нападнете първи. Ако загубиш, се задължавам да не предприемам нищо срещу Светлана или Надя. И пак — освен ако не ме нападнат първи. Кълна се!

На дланта му възникна топче, наполовина светещо, наполовина тъмно, сякаш изсмукващо светлината. Топчето бавно се въртеше, светлината се преливаше в тъмнина, а тъмнината — в светлина.

— Едно уточнение. — казах аз. — Какво означава „ако помогна да овладеете“? Кога ще е това?

— Когато Венеца бъде в ръцете ни.

— Не съм съгласен. — Аз поклатих глава. — Има голяма вероятност всички да загинете, опитвайки да вземете Венеца. А Котката може да бъде свалена само от онзи, който я е поставил. Не ми харесва да прекарам остатъка от живота си без никаква магия и с тази гадост на шията.

Едгар се замисли. Или по скоро — преструваше се, че мисли. Сигурно отдавна е определил границите, до които може да отстъпи.

— Уточнявам. — каза той, гледайки въртящото се топче от Светлина и Тъмнина на дланта си. — Ще заповядам да не взривяват бомбата в Москва веднага след като сметнем думите ти за истина. Ще сваля Котката преди да тръгнем за Венеца. Но ти ще бъдеш до нас, привързан с клетва да не ни пречиш. Това е максимума, на който съм съгласен.

Сега беше мой ред да се преструвам, че обмислям. Съгласен ли съм или не с тези условия? Ако смятах да кажа истината, най-вероятно трябваше да продължавам да искам...

— Още едно уточнение. — казах аз. — Не само ще свалиш Котката, но и ще ми позволиш да се отдалеча на безопасно разстояние. Не искам неволно да влизам в бой на ваша страна!

— В бой? — с любопитство каза Едгар. — Предполагам, че нямаш предвид бой със сътрудниците на Лермонт?

— Не, не с тях. — Аз се усмигнах. — И без тях ще имате достатъчно проблеми, повярвай ми.

— Добре. — каза Едгар. — Ще ти позволя да се отдалечиш на безопасно разстояние преди да тръгнем за Венеца. Но след това ще се задължиш да се върнеш за дуела с Генадий. Той... той много иска това.

— Съгласен съм. — казах аз. Протегнах ръка. — Кълна се в Светлината.

На дланта ми възникна и моментално изчезна огнена сфера. Котката на шията ми недоволно се сви — и се отпусна. Това не беше моя магия, изначалната Сила сама решаваше дали да потвърди думите на мага или не.

— Генадий, а ти потвърждаваш ли задълженията на Едгар? — попитах аз.

— Да. — Той не се опита да се закълне в Тъмнината. Изначалната Сила рядко обръща внимание на вампирите. Но аз му вярвах. Все пак за Геннадий беше по-важно да си върне сина и жената. Отмъщението отиде да втори план.

Внезапно се досетих, че Сферата на Мълчанието не пречеше на пътниците да наблюдават неочакваната илюминация и се огледах.

Не, всичко беше наред. Пътникът от другата страна на пътеката спеше. Съседът му до прозореца работеше на ноутбук. Какви юнаци са тези делови хора...

— Да се слезе на седмия слой е невъзможно. — казах аз. — По никакъв начин. На това е способен само нулев маг... или онзи, който се е развъплътил и е отишъл в Сумрака.

Геннадий се напрегна. Едгар попита с леден тон:

— Това ли е съветът ти?

— Не. — поклатих глава аз. — Мерлин е обяснил всичко много добре. Вие просто сте се заинтересовали с тази идея за седмия слой! Е, не само вие... — самокритично добавих аз. — А Мерлин не е оставил просто инструкции за вземане на Венеца! Той е говорил за проблема като цяло. За възможността да се срещнеш с отишлите си!

Едгар и Геннадий се спогледаха.

Да, това би трябвало да ги заинтересува. И успя.

— Върви напред, ако си силен като мен! — изрецитирах аз. — За какво говори? За пътя към седмия слой, където живеят отишлите си! А ако не си нулев маг, тогава какво? Тогава ти трябва артефакта, създаден от Мерлин. Венеца на Всичко. И къде да го вземеш? Надписът на шестия слой гласи: „Върви назад, ако си умен като мен“! А какво има на петия слой?

— Стражът. Голем в облика на двуглава змия. — Едгар присви очи.

— Глава и опашка, всичко е слято в едно! — тържествуващо казах аз. — Това не е просто страж, идиоти! Това е обвивка, защита на артефакта! Чел ли си приказки като малък? Смъртта на Кощей е в яйце, яйцето — в патица, патицата — в сандък... И тук е същия принцип. Между другото, — в прилив на вдъхновение добавих аз, — няма да се учудя, ако когато разкъсате голема на две, от него да излезе още някаква твар. Или дори да излети. Най-вероятно ще се опита да избяга, така че бъдете готови да свалите летяща цел!

— Така животът и смъртта са неразделни. — каза Едгар. И се замисли.

— Смъртта на голема — нов живот за отишлите си. — прошепна Генадий. — Едгар, може ли това да е истина?

Едгар мислеше. Нещо си припомняше.

— Между другото, вероятно Венецът е активатор на голема. — добавих аз. — Мерлин е обичал простите и изящни решения.

— Имало е два случая в историята, когато големът-страж е служил едновременно и като обвивка на пазеното. — каза Едгар. — И за първи път тази хитрост е използвал един от учениците на Мерлин.

Мислено благодарих на неизвестния ми маг, който толкова удачно потвърди думите ми. Но си позволих само замислено кимване:

— Ето. Сигурно Мерлин е споделил идеята си с него. Или той е помагал на учителя си да създадат голема-змия.

Едгар кимна. Каза:

— Ако имахме руната... С нея най-лесно щяхме да неутрализираме голема...

Той повярва.

— Сами сте си виновни. — казах аз. — Не трябваше да организирате тайни общества, а да изложите догадките си за всеобщо обсъждане. Всеки Различен е губил някого...

— Недооценяваш силата на бюрокрацията. — с отвращение каза Едгар. — Обсъждането би се проточило стотици години. И в крайна сметка биха решили да не предприемат нищо.

— Не може да бъде. — измърморих аз.

— Ти просто си много млад... и далеч от управленческите структури. Хесер и Завулон биха се съгласили с мен.

Аз свих рамене. Може би биха се съгласили.

Интересно, дали Хесер има за кого да тъгува? Той обича Олга, а тя сега е до него. Той дори се изхитри да направи сина си Различен. Но... нима за хиляди години Великият Хесер не е губил любими, приятели, деца? Сигурно е губил! И сред тях е имало не само хора, а и Различни. Онези, които са отишли в Сумрака.

А Завулон? Да, разбира се, такъв, какъвто е сега — Завулон не обича никого. Но нима винаги е било така? Някога той е бил дете, точно като останалите, само че притежаващо потенциал на Различен. Така се е получило, че е стъпил на пътя на Тъмнината. Но не е

възможно никога да не е обичал някого! Дори Тъмните могат това... дори злите и безсърдечните като Алиса Донникова...

Интересна ситуация. По принцип, действията на Последния Патрул са в полза и на Хесер, и на Завулон! Всеки стар Различен би трябвало да го радва идеята за връщането на отишлите си.

Макар че, разбира се, те никога няма открито да признаят това.

ПЕТА ГЛАВА

Стюардесата разнесе обяда. Пак ми предложи коняк, но отказах. Стига толкова, в Единбург трябва да съм във форма.

Зад гърба ми Едгар се хранеше с апетит. Генадий замислено ровеше с вилицата, подбирайки парчетата месо. Като го погледнех, изобщо ми се отяждаше месо. Насилих се да изям салатата и парче сирене. Чак е обидно, че всичко беше толкова вкусно. Трябваше да си поискам вегетариански обяд.

Саушкин извади манерка от джоба си. Отвъртя капачето и отпи глътка. Прибра манерката и демонстративно облиза изцапаните си устни.

— Знаеш ли, Едгар, едно нещо ме учуди. — тихо казах аз. — Уж винаги си мразел кръвопийците. А към вампирите, нарушили Договора... И си свалил регистрацията на престъпник?

— Успокой се, Антоне. — миролюбиво каза Едгар. — Това, че Гена разкъса Светлите на булеварда — той просто се защитаваше. В Единбург... е, лошо стана. Но и това в известен смисъл беше самозащита. Гена дори не изпи момчето, беше му неприятно да пие приятел на Костя, затова изля цялата кръв...

— А как е достигнал до Висше ниво? — попитах аз, гледайки към Генадий.

Вампирът леко отвори уста, изваждайки зъбите си. Поклати глава.

— В записките на сина му е останала рецептата за „Коктейла на Саушкин“. — невъзмутимо каза Едгар. — Да, Гена се е повишил незаконно. Но поне не е убивал хора за това...

— Сигурен ли си? — попитах аз, гледайки към Генадий. Зъбите му излизаха все повече и повече. Интересно, какво ли ще направи Котката на Шрьодингер, ако се опитат да ме ухапят през пухкавото й тяло?

— Какво не е наред? — Едгар протегна ръка и здраво стисна рамото на Генадий. — Да не би да не знам нещо за своя съратник?

— Лъже. — каза Генадий. — Опитва се да ни скара.

— Не мисля така. — Едгар продължаваше да държи вампира за рамото. И очевидно, вече полагайки усилия за това. — Развълнуван си, Гена. Успокой се.

— Напълно съм спокоен. — процеди вампирът.

— Убивал ли си хора? — невъзмутимо попита Едгар. — Нямало е никаква рецепта на коктейла, изпратена от сина ти по електронната поща, нали?

— Убивал съм. — каза Геннадий. Отново извади манерката и я разклати. — Но рецепта имаше! Ето го, коктейлът на Костя. Не гледах пощата, не ми беше до това! Чак през пролетта прочетох писмото, само че вече беше късно... И сега какво?

— В апартамента му намериха петдесет изпити тела. — обясних аз. — Защо, мислиш, днес всички Патрули са под тревога? Гена са готови да го разкъсат на парчета собствените му хора, заради него останаха пет години без лицензи.

— Хесер е бил много скромен. — отбеляза Едгар. — На негово място бих искал десет години. Обидно. Имах подозрения за това. Обидно! Геннадий, не се прави така! Нали сме от един отбор!

— Оставаме ли в един отбор? — попита Геннадий.

Едгар въздъхна:

— Да. Не можеш да поправиш стореното... Защо направи това?

— Откъде да знам, че ще ме намерите? — отвърна с въпрос вампирът. — Искях да отмъстя на Антон. А как един слаб вампир може да отмъсти на Висш? Наложих се да се „напомпвам“. Сам си е виновен!

Помислих си, че това оправдание винаги ще се използва. Не само от силите на Тъмнината, а и от обикновените човешки боклуци.

Сам си е виновен! Той имаше апартамент, кола и скъп мобилен телефон, а аз — три рубли, хроничен алкохолизъм и всекидневен махмурлук. Затова го чаках във входа с тухла в ръка, гражданино началник... Тя имаше дълги крака, седемнадесет години и красив приятел, а аз — импотентност, порнографско списание под възглавницата и мутра на горила. Как можех да не се нахвърля върху нея във входа, когато тя влезе, тананикайки си, с устни, горещи от целувки... Той имаше интересна работа, командировки по целия свят и добра репутация, а аз — купена диплома, дребна длъжност под негово ръководство и хроничен мързел. Само заради това направих така, че го обвиниха в разхищение и го изгониха от фирмата...

Всички те са еднакви — и хората, и Различните, жадни за слава, пари, кръв, открили, че най-краткият път винаги е тъмния.

На тях винаги някой им пречи и винаги някой е виновен за нещо.

Сигурно, когато Геннадий Саушкин е искал да спаси умиращият си син, той наистина е искал да направи добро. Не с цялата си душа, разбира се, той вече не е имал душа. Но с разума и сърцето си той не е искал да се примири със смъртта му. Точно както не иска да се примири и сега. И тъмният път се оказал толкова прост и толкова достъпен...

Той още дълго е балансира на самия ръб, ако у вампирите изобщо е останала някаква граница. Той не е убивал. Той дори се опитваше да бъде честен и добър, и успяваше. Дори успя да възпита Костя почти като човек.

Но късите пътища се отличават от дългите по това, че за тях взимат такса за преминаване. И на тъмните пътища много обичат да обявяват цената в края на пътя.

— Доволен ли си от обясненията му? — попитах аз.

— Огорчен съм. — отвърна Едгар. — Но вече нищо не може да се направи.

— Има неща, които не могат да се поправят. — съгласих се аз.

А за себе си добавих: „Но има и такива, които могат да се поправят“.

Гишетото на сумрачния митнически контрол в Единбург беше празно. Имаше някакви бланки, дори търсец амулет, светец с равна млечнобяла светлина: последен отгук е минал Светъл. Дежурните ги нямаше. Или дежурен? Едва ли тук има много работа...

В Сумрака ме вкара Едгар. Аз все още не можех да използвам магия, а проклетата шрьодингерова Котка на шията ми неспокойно шаваше и от време на време пускаше нокти. Веднъж погледнах към Геннадий — и се отвърнах. Ама че вид. Какво говореше Завулон за човешките деца, играещи на вампири? Трябва да им покажем как изглежда вампира в действителност. Покрити с язви бузи; зелено-сива кожа; мътни и празни белезникави очи, приличащи на твърдо сварени яйца, на които са махнали черупката.

Минахме покрай гишетото, завихме в някакъв служебен коридор през затворена в реалния свят врата. Влязохме в малко помещение — или лошо мебелирана стая за почивка, или склад за остарели, но все още не бракувани мебели: кресла с огънати облегалки и счупени крака, рафтове с някакви прашни кутии и буркани, рула балатум с мрачна окраска.

Едгар ме дръпна за рамото, изваждайки ме в реалния свят. Кихнах. Да, със сигурност е склад за боклуци. Примигах, привиквайки към слабото осветление — прозорците бяха плътно покрити от щори. И се усмихнах. Какво пък, можех смело да си добавя още една точка.

В най-добре запазеното кресло седеше красива чернокоса жена. Простото всекидневно облекло — панталони и блузка — й стоеше напълно неуместно. Тук трябваше или дълга рокля, подчертаваща женствеността, или нещо въздушно, бяло, полупрозрачно, или съвсем нищо.

Макар че... тя беше способна да украси със себе си всяка дреха. Дори дрехите на клошар.

Отново й се залюбувах. Както първият път, когато пътищата ни се пресякоха.

— Здравей, Арина. — казах аз.

— Здравей, чароплете. — Тя протегна ръка и аз докоснах дланта й с устни.

Въпреки че съм я виждал в сумрачното й превъплъщение.

Въпреки че знаех, че това разкошно жизнерадостно и здраво тяло съществува само в човешкия свят.

— Не се учуди. — каза Арина.

— Изобщо. — поклатих глава аз.

— Той знаеше. — обади се Едгар. И по интонацията му изведнъж разбрах, че той не е най-главния в троицата. Може би той е забъркал цялата каша. И именно той е снабдил „Последния Патрул“ с бойна магия. Но Едгар не е главния.

— Светлана ли се досети? — предположи Арина.

— Заедно решихме така. — казах аз. — Между другото, ти сега нали си Светла? Извинявай, но няма да рискувам да погледна аурата ти... тук едно Котенце ми дреме на рамото...

— Светла съм. — спокойно каза Арина. — И това ли не е новост за теб, че Великите могат да си сменят цвета?

— Нали Мерлин го е сменил. — казах аз. — Имам въпрос към теб, вещице... или каква си сега? Целителка?

Арина мълчеше.

— Ти даде обещание на жена ми. Клетва. Че сто години...

— Няма да причина вреда на никого, нито Различен, нито човек, освен при самозащита. — продължи Арина.

— Нима смяната на цвета те избави от клетвата?

— Но аз не съм убивала никого, Антоне. Това, че въоръжавах Едгар и Генадий, е съвсем друго нещо. Това не се забранява от клетвата.

— Съжалила те е Светлана. — казах аз. — Съжалила те е.

— Може би не напразно ме е съжалила, Антоне? — усмихна се Арина. — Ето... станах Светла. На жена ти и дъщеря ти не съм навредила, нали?

— А какво ще кажеш за ядрения заряд, който Едгар заплашва да взриви до дома ни? След колко часа? — Аз погледнах към бившия Инквизитор.

Едгар вдигна ръка. Погледна си часовника. И каза:

— Виждаш ли каква е работата, Антоне... За да си наистина заинтересован от успеха на нашето дело, трябваше да изпиташ лична необходимост за това.

Той още не беше завършил — в слепоочията ми задумка тежко, а пред очите ми сякаш увисна мъгла.

— Взривът беше преди пет минути. — хладнокръвно каза Едгар. — Не съм нарушил клетвата, защото времето беше определено още вчера... И не се ядосвай, моля те. Ако Котката на Шрьодингер те убие, това няма да помогне на жена ти и дъщеря ти.

Аз изобщо не възнамерявах да използвам магия.

Мъртвите винаги имат проблем с отмъщението. Дори мъртвите Различни. Защо са ми такива проблеми?

Ударих Едгар с крак. Може би не толкова красиво като Олга, когато изби ключалката във вратата на Саушкин. Но очевидно — по-силно.

Едгар отлетя към стената, удари си главата в нея и бавно се плъзна надолу, стискайки с ръце чатала си.

А Генадий увисна върху мен. С нечовешка сила обхвана гърдите ми, а с другата ръка отметна главата ми и оголи зъби...

— Гена! — Арина каза само една дума, но зъбите на вампира моментално се прибраха. — Едгар сам си го изпроси. Антоне, успокой се. Нашият сив приятел греша.

Едгар стенеше, търкаляйки се по пода и стискайки чатала си. Добре съм го нацелил.

— Нямало е никакъв взрив. — продължи Арина. Стана, приближи се до нас. Погледна в лицето ми. — Ей, Антоне! Успокой се. Нямало е взрив!

Аз погледнах в очите ѝ. И кимнах.

Тя казваше истината.

— Как... нямало... — изстена Едгар от ъгъла.

— Нали ти казвах, че не ми харесва тази идея. — каза Арина. — И да бях останала Тъмна — пак не би ми харесала! Нямало е взрив. Престъпниците, откраднали тактически ядрен заряд, са се разкаjali и са го върнали на властите. Сега ги разпитват, — тя въздъхна, — и, боя се, не много хуманно. Нямало е взрив и няма да има.

— Арина! — Едгар дори престана да стене. — Защо? Поне да го бяхме запазили... за гаранция...

— Вече не мога така. — усмихвайки се мило, обясни Арина. — За съжаление не мога. Още в началото ти казах — директно ще спирам масови акции по унищожаване на хора.

— Тогава защо... позволи да започнем с това... — Едгар с мъка се надигна. Погледна ме с ненавист. — Гадина! Всичко... ми потроши!

— А в следващите седемдесет и седем пъти то няма да ти трябва. — с удоволствие казах аз. — Не забеляза ли заклинанието, което ти метна Афанди?

Арина се засмя:

— Ето какво било! Старият шегаджия Афанди... Да, следващите седемдесет и пет пъти, Едгар, ще досаждаш на някой друг.

— Защо позволи? — с болка в гласа повтори Едгар.

— За да говориш убедително! Антон би усетил лъжата дори и с Котката на шията. Саушкин, моля ви, пуснете нашия гост. Той вече няма да се бие. Момчетата винаги изясняват отношенията си по най-примитивния начин...

Генадий неохотно ме пусна и седна директно на пода, свивайки крака по турски. Аз потърсих по-хубаво кресло и седнах, демонстративно не искайки разрешение. Арина също се върна в

креслото си. Едгар, откривайки че само той стои прав, а освен това се държи за удареното място, също седна.

— И така, всички се успокоиха и можем спокойно да поговорим. — каза Арина с гласът на любезна притежателка на литературен салон, пред чийто очи един поет току-що е оскубал къдриците на друг. — Мир, мир и мир! Антоне, нека ти обясня... нали разбираш, на мен ми е по-трудно да лъжа, отколкото на Гена или Едгар. Ние не искаме никакви ужаси. Ние не възнамеряваме да унищожаваме света. Ние не възнамеряваме да унищожаваме хората. Ние само ще съживим отишлите си.

— Арина, а теб с какво те хванаха? — казах аз. — Любим? Дете? В очите на Арина се промъкна тъга.

— Любим... имах любим, чароплете. Имаше го, няма го вече. Дори човешкия си век не изживя, загина... Имах и дъщеря. По-рано, още преди него. И тя умря. На четири години... от чума. Не бях до нея, не успях да я спася. И Венецът няма да ги върне, хора бяха. Ако са отишли някъде — до там няма път, не могат да се върнат.

— Тогава защо... — Незавършения въпрос увисна във въздуха.

Генадий тихо и хрипкаво се засмя:

— Тя ни е идейна! Тя сега е Светла, като теб. Убива само от висши съображения...

— Пст, кръвопице! — Арина блесна с очи. И с равен глас потвърди: — Той казва истината, Антоне. Аз съзнателно станах Светла. Може да се каже — по настояване на разума, а не на душата. Омръзнаха ми Тъмните. Никога не съм видяла нищо хубаво от тях. Мислех да постъпя в Инквизицията, но имах твърде много стари дела. А и не ги обичам, самодоволни лицемери... извинявай, Едгар, това, разбира се, вече не се отнася за теб. Тогава наистина отидох в Сибир. Живеех в Томск, хубаво градче, тихо. Предразполага към Светлината. Работих както едно време — вещица. Дадох обява във вестника, а когато от Патрулите дойдоха да проверяват, се престорих на шарлатанка; за мен е лесно да измамя редови патрулен. А после се улових, че правя само добри дела. Връщам мъжа при жена му — но само ако любовта още е жива, ако наистина видя, че това ще е най-добре за всички. Лекувам болести. Търся изгубени. Връщам младостта... малко. Тук главното е да приложиш съвсем малко магия, само капчица, а останалото — да им изградиш вяра в себе си, да ги

накараш да водят по-здравословен живот. И нито едно проклятие, нито една любовна отвара... И реших, че вече не искам да играя тъмните игри. Знаеш ли какво е нужно, за да може Различния да смени цвета си?

Поклатих глава.

— Трябва да измислиш нещо огромно, много важно. Не просто така — една година си правил добри дела и ставаш Светъл, правил си лоши — ставаш Тъмен. Не. Трябва ти нещо, което да преобърне всичко в теб. Пред което всичко, което си правил през живота си, да избледнее... или напротив — да бъде зачеркнато.

— Мерлин се е променил след убийството на децата? — попитах аз.

— Мисля, че да. — кимна Арина. — Какво друго ще е? Много му се е искало да създаде царство на справедливостта и благородството, затова се е грижел за Артур. Как можеш да се церемониш заради такава велика цел? И изведнъж в линията на вероятностите се появява дете, което ще порасне и ще унищожи цялото кралство... Не съм живяла тогава, че да знам какво си е мислил Мерлин или какво е искал. Но в мига, в който Мерлин е решил да погуби невинните заради своята мечта, е умрял Великия Светъл маг и се е родил Великия Тъмен...

Пак Уроборос. Живот в смъртта и смърт в живота...

Наистина ли всичко е толкова просто при Арина? Омръзнало ѝ е да бъде Тъмна, решила да прави добри дела — и става Светла. Превъзпитала се като старицата Шапокляк и минала на другата страна...

Или причината е другаде? В онези дълги и сложни отношения, които я свързваха с Хесер? В техните съвместни интриги, когато Светлия маг и Тъмната вещица са се стремили към една и съща цел. Дали Хесер я е склонил към Светлината, или Арина е разбрала, че между нейната Тъмнина и Светлината на Хесер няма чак такава разлика?

Не знам. И тя няма да отговори на това. Както няма да отговори и на въпроса дали Хесер и Завулон предварително са знаели плановете ѝ и са водели собствена игра, позволявайки на „Последния Патрул“ да търси наследството на Мерлин.

— А как се събра с Едгар? Или е тайна?

Едгар мълчеше. Нещо шепнеше... явно — лекуваше травмата си доколкото може.

— Каква ти тайна. — Арина погледна своя съратник и, явно, любовник. — Той все пак ме проследи. Това е станало за него въпрос на принцип. Намери ме, само че тогава вече не му се служеше. Жена му беше загинала, беше разбрал за последния артефакт на Мерлин и искаше да го намери. А най-простия начин за това беше да стане Висш, и не просто Висш — нулев, като Мерлин. Едгар си мислеше, че ще успее да възстановя „Фуаран“. Тук малко ме надцени. Но разказа за Венеца на Всичко ми хареса. Тогава сключихме съюз с него.

Аз кимнах. Да, сигурно е било така. Едгар, вече вманиачен от идеята да се добере до артефакта, е намерил Арина. Двата са прибрали в своя „Последен Патрул“ и жадуващия отмъщение Саушкин. И започнали работа. Имащият достъп до най-голямото хранилище на магически амулети Инквизитор; много умната вещица, станала Светла; побърканият от мъка по сина и жена си Висш Вампир...

Странна компания се е получила.

И страшна.

— А не се ли страхуваш, че Венеца ще стане твоята грешка, Арина? Както Мордред е бил грешката на Мерлин?

— Страхувам се. — каза тя. — Възможно е... Е, сгрехихме ли, или не, като те взехме в плен? Измисли ли как да вземем Венеца на Всичко?

— Да. — казах аз. — За седмия слой — Мерлин е заблуждавал. Ако си жив и не си нулев, не можеш да влезеш в царството на мъртвите.

— Отишлите си. — без никаква злоба ме поправи Геннадий. — Отишлите си, а не мъртвите.

Защо ли това толкова го дразни? Защото и той не е жив?

— И аз си мисля, че не можем да влезем. — кимна Арина. — Ако имахме „Фуаран“ — бих успяла да покача Едгар до нулев. Но без книгата е трудно. Някои неща си припомних, други успях да напиша отново, но до Висш го покачих. Явно, не ми стига умение, за да се меря с „Фуаран“... И какво измисли?

— Венецът на Всичко е на петия слой. — казах аз. — Могли сте да го вземете още преди две седмици!

Арина присви очи докато ме гледаше. А аз започнах да разказвам онова, което казах на Едгар и Геннадий в самолета. За крачката назад. За главата и опашката. За голема.

— Като че ли лъжеш. — замислено каза Арина. — И то гладко... Но някак е много просто, точно в стила на Мерлин. А? Какво ще кажеш?

— И аз мисля, че лъже. — неочаквано я подкрепи Геннадий, който в самолета не показва никакво недоверие. — Трябваше да вземем дъщеря му...

— Гена, дори и в най-страшния ти кошмар да не ти се присъни, че си пипнал това момиче. — тихо каза Арина. — Ясно ли е?

— Ясно. — мигновено се укроти Геннадий.

— Е, какво, чароплете? Истината ли казваш, или лъжеш? — Арина ме гледаше в очите. — А?

— Истина ли? — Аз се наведох напред. Сега можеше да ме спаси само яростта... и честността, разбира се. — Аз да не съм Мерлин? Откъде да зная истината? Окачиха ми тази твар на шията, заплашиха да взривят половин Москва заедно с жена ми и дъщеря ми, а после ми наредиха да измисля как да вземат артефакта! Откъде да знам дали съм прав или не? Аз мислих. Струва ми се, че това може да е правилният отговор! Но никой няма да ти даде гаранции, включително и аз!

— Какво искате от мен, мъчители мои... може би да ви изсвирия „Мурка“? — неочаквано каза Едгар.

Не разбрах веднага, че се е пошегувал. Той рядко прави това.

— И все пак, в тази версия има нещо. — добави Едгар, гледайки ме с неприязън. — Прилича на истина.

Арина въздъхна. Разпери ръце. Каза:

— Какво пък, не ни остава нищо друго, освен да проверим. Да тръгваме.

— Стоп. — казах аз. — Едгар обеща, че ще свали Котката.

— След като си обещах — сваляй я. — след кратък размисъл нареди Арина. — Но ти имай предвид, Антоне, сега си силен, но ние сме трима и не сме по-слаби от теб. Дори не си помисляй да правиш номера.

ШЕСТА ГЛАВА

Геннадий шофираше. Явно Едгар и Арина смятаха, че те успешно ще ме сдържат, ако се опитам да избягам или да ги нападна. Аз седях на задната седалка, отляво седеше Едгар, отдясно — Арина.

Не се опитвах да избягам или да ги нападна — те имаха твърде много козове в запас. Наистина, свалиха котката от шията ми; кожата по врата ми беше издраскана и сърбеше.

— Венецът се охранява много по-сериозно. — отбелязах аз. — Не се ли страхуваш от побоища, Арина? Съвестта ти ще издържи ли?

— Ще минем с малко кръв. — уверено каза Арина. — Доколкото е възможно.

Аз много се съмнявах, че това е възможно, но не започнах да споря. Мълчаливо гледах предградието, през което минавахме, сякаш се надявах да видя Лермонт или неговия чернокож помощник и поне с поглед или жест да ги предупредя...

Ако се опитам да избягам, най-вероятно ще ме заловят... Трябва да чакам.

Едва се свечеряваше, започваше най-туристическото време, но днес Единбург изглеждаше съвсем различен, отколкото преди две седмици. Хората по улиците бяха някак притихнали, мрачни, небето беше покрито с дим, над града кръжаха разтревожени от нещо птици.

Какво пък, всичко в света усеща приближаването на катаклизма. Даже хората и птиците...

Телефона в джоба ми иззвъня. Едгар трепна и се напрегна. Аз погледнах въпросително Арина.

— Отговори, но бъди благоразумен. — каза тя.

Аз погледнах слушалката. Светлана.

— Да.

Връзката, сякаш напук, беше прекрасна. Не можеш и да предположиш, че ни делят хиляди километри.

— Още ли си на работа, Антоне?

— Да. — казах аз. — Пътувам с кола.

Арина ме гледаше внимателно. Сигурно чуваше всяка дума, произнесена от Светлана.

— Нарочно не ти се обаждах. Казаха ми, че имало някакво произшествие... някакви терористи, заредени с магия... заради това ли се бавиш?

Слабо огънче на надеждата се разгоря в гърдите ми. Аз още не се бях забавил! Светлана не можеше да ме чака толкова рано от работа.

— Заради това, разбира се. — казах аз.

Хайде, досети се! Използвай магия! Можеш да разбереш къде се намирам. Да вдигнеш тревога. Да предупредиш Хесер, той ще се свърже с Лермонт. Ако Нощният Патрул на Единбург очаква нападението, това ще е краят на „Последния Патрул“.

— Все пак не се задържай много. — помоли Светлана. — Какво, да не би да нямаш подчинени? Не поемай всички задачи. Става ли?

— Непременно. — казах аз.

— Със Семьон ли си? — небрежно попита Светлана.

Не успях да отговоря — Арина поклати глава. Е, да, ако Светлана подозира нещо, след положителен отговор може да се обади на Семьон.

— Не. — казах аз. — Сам съм. Имам специална задача.

— Искаш ли да ти помогна? Нещо много се застоях в къщи. — Светлана се засмя.

Арина се напрегна.

— Няма смисъл, истинска глупост е. — казах аз. — Инспекция.

— Е, добре. — каза Светлана с леко огорчение. — Обади се, ако ще се забавиш още. Ой, Надя нещо прави там, чао...

Тя прекъсна връзката. А аз започнах да прибирам телефона в джоба. И, гледайки право в лицето успокоилата се Арина, натиснах три пъти бутоните на телефона. Входящи позвънявания — набиране на последният номер — отказ.

Край. Не рискувах да оставя телефона включен, Арина може да чуе звуците на позвъняването откъм джоба ми. Минало ли е обаждането, успяла ли е да го обработи международната телефонна мрежа, ако повикването е отказано? Не знам. Остава само да се надявам на алчността на мобилните оператори, за които е по-изгодно да пропуснат обаждането и да вземат пари от сметката.

Е, и на това, че когато телефона на Светлана звънне и спре, тя няма да ми се обади, а ще използва магия. Арина и Едгар са доста по-възрастни и по-мъдри от мен. Но затова пък мобилният телефон винаги ще си остане за тях преносим вариант на огромният агрегат, в който е трябвало да се вика силно: „Госпожице! Госпожице! Свържете ме със Смолни!“.

— Тя е заподозряла нещо. — каза Едгар. — Ти не трябваше с бомбата... дори и да не я беше взривила, поне щяхме да имаме коз!

— Няма нищо. — каза Арина. — Дори и да подозира нещо... те вече нямат време. Антоне, дай ми телефона си.

В погледа ѝ се появи подозрение. Аз мълчешком ѝ подадох телефона си, демонстративно изваждайки го с крайчеца на пръстите си, без да пипам бутоните.

Арина го взе и се убеди, че е в режим на очакване. Сви рамене и го изключи.

— Ще минем без обаждания, става ли? Ако трябва да се обадиш, ще ти дам моя телефон.

— Няма ли да те разоря? — вежливо се поинтересувах аз.

— Няма. — Арина наистина извади своя телефон. Набра номер — не от телефонната книга, а както едно време — въвеждайки всяка цифра поотделно. Вдигна телефона до ухото си, изчака да ѝ отговорят и тихо каза: — Време е. Действай.

— Още ли не са свършили съучастниците? — попитах аз.

— Това не са съучастници, Антоне. Това са наемни работници. Хората могат да бъдат напълно ефективни съюзници, ако ги снабдиш с известно количество амулети. Особено такива, каквито има Едгар.

Аз погледнах кралският замък, царуващ над града, увенчаващ останките на древния, отдавна затихнал вулкан. Ама че късмет — вече за втори път съм в Единбург, а не мога да разгледам главната му забележителност...

— И какво сте приготвили този път? — попитах аз.

Някаква мисъл се мяркаше в края на съзнанието ми, драскаше като Котката на Шрьодингер. Нещо много важно...

— Колкото и да е смешно, приготвил съм още един артефакт на Мерлин. — каза Едгар. Той вече се беше оправил от моя не джентълменски удар. — Така наречения Сън на Мерлин.

— Е да, да, той е бил малко еднообразен в названията. — кимнах аз. — Сън?

— Просто сън. — Едгар разпери ръце. — Арина се разстрои заради многото жертви миналия път. Сега всичко ще е... културно.

— А ето го и първият пламък на културата. — казах аз, гледайки димящото пред нас такси. Явно шофьорът беше заспал по време на завой, автомобилът се е качил на тротоара и се е врязал в старинната сграда. Най-ужасно беше не димът изпод капака и не застиналото тяло в колата. Тротоарите бяха осеяни с неподвижните тела на граждани и туристи — и едно младо момиче, което явно е започвало да пада, беше блъснато от решетката на радиатора към стената, а после притиснато от старомодното черно такси. Сигурно умираше. Единственото хубаво нещо беше, че умираше в съня си.

Това не беше хуманният Морфей, който учат в Нощния Патрул, и който дава на хората няколко секунди преди съня. Сънят на Мерлин действаше мигновено. Локализацията му беше учудващо равномерна, аз виждах границата, където свършваше действието на артефакта. Двама възрастни, вървящи напред, паднаха, потопени в сън. А изостаналото на няколко крачки дете на седем-осем години не заспа и сега с плач буташе неподвижните си родители. Нямаше кой да му помогне — онези, които не попадаха в зоната на съня, се разбягваха със завидна бързина. Тях можех да ги разбера, отстрани това изглеждаше като действието на някой извънредно отровен газ. И все пак гледката на това плачещо дете, което се опитваше да вдигне спящите си родители, беше почти толкова трагична, както и гледката на убитото момиче.

Със застинал поглед Едгар изпрати димящото такси, покрай което минахме. Това беше добър момент за бягство... ако смятах да бягам.

— Да не би да ти напомня нещо? — попитах аз.

— Случайните жертви са неизбежни. — хрипливо каза Едгар. Гласът му беше паднал. — Знаех какво ме очаква.

— Жалко, че те не знаеха. — казах аз. И погледнах Едгар през Сумрака.

Лошо, много лошо. Той беше окичен целия с амулети, беше обгърнат от десетина заклинания, на краищата на пръстите му трептяха готови да се откъснат магии. Целият сияеше от чакащата

използване Сила. И точно така изглеждаха Арина и Генадий. Дори вампирът не беше пренебрегнал магическите дрънкулки.

Няма да успея със сила.

В пълна тишина, покрай обсипаните с тела тротоари и неподвижни автомобили (преброих три горящи), пристигнахме до „Подземята“. Излязохме от колата.

Зад оврага, на Принцес-стрийт, също всичко беше замряло, но отнякъде се дочуваше вой на сирени. Хората винаги преодоляват паниката. Дори ако не знаят с какво са се сблъскали.

— Тръгваме. — Едгар леко ме бутна в гърба.

Започнахме да се спускаме надолу. За миг се обърнах, гледайки каменната корона на замъка над покривите на къщите.

Е, да. Разбира се. Трябваше само да помисля и да събера всичко заедно. Мерлин е бил удивително великодушен, когато е съчинявал стихчетата си...

— Какво се мотаеш! — извика Едгар. Той беше като изтъкан от нерви — и нищо чудно. Той очакваше среща с онази, която обичаше.

Минахме покрай неподвижни тела. Имаше и хора, и Различни, Сънят на Мерлин не правеше разлика между тях. Забелязах няколко спящи Инквизитора, зад фалшивите стени просто сияеше от аури. Те чакаха, и засадата беше приготвена великолепно.

Само че никой не знаеше силата на използвания артефакт.

— Да не сте забравили за бариерата на третия слой? — попитах аз.

— Не. — отвърна Арина.

Забелязах, че по пътя ту Едгар, ту Арина оставяха на пода и стените на „Подземята“ заредени с магия предмети, напълно невинни на пръв поглед: парчета хартия, ивица дъвка, парче канап. На едно място Едгар бързо начерта на стената няколко странни символа с червен тебешир — тебешира се разпадна на прах веднага след изписване на последния знак. На друго място Арина, усмихвайки се, разсипа по пода кутия кибрит. „Последният Патрул“ явно се страхуваше от преследване.

Най-накрая влязохме в залата с гилотината, неизвестно защо избрана от „Последния Патрул“ като входна точка в Сумрака. Сигурно точно тук е съсредоточието на Силата, центъра на вихъра.

И тук, освен двама спящи мага от първо ниво, имаше един бодърстващ човек.

Млад, набит, нисък, с очила на интелигентното лице, с дънки и пъстра риза, той изглеждаше много мирно. В ъгъла на стаята забелязах спящо момиче на около десетина години с грижливо положена под главата му чанта. Те какво, да не са решили да отворят проход с кръвта на детето?

— Дъщеря ми заспа. — разсея съмненията ми човекът. — Много интересно устройство, трябва да призная... — Той извади от джоба си малка сфера от преплетени като решетка груби метални ивици. — Лостчето се премести и вече не се връща.

— Така и трябва да бъде. — каза Едгар. — Ще се върне обратно след седемдесет и няколко години. Така че това устройство е безполезно за теб, ще го оставиш тук. Дръж!

Той хвърли пачка пари към мъжа. Мъжът я хвана във въздуха, небрежно прокара пръст по ръба на банкнотите. Забелязах, че държи лявата ръка зад гърба си. Ох...

— Всичко е наред. — кимна мъжът. — Но малко ме притесняват мащабите на акцията... и тези устройства, които използвате. Струва ми се, че сделката още отначало беше поставена на неравни условия.

— Нали ти казах, че ще стане така? — каза Едгар на Арина. Отново се обърна към мъжа: — Какво искаш? Още пари?

Мъжът поклати глава.

— Вземи парите, дъщеря си и заминавай. — каза Арина. — Това те съветвам.

Мъжът облиза устни. После разкопча ризата си.

Излезе, че изобщо не е дебел. Торсът му беше обгърнат в някакъв корсет, точно като ортопедическите. Само че от ортопедическите корсети не стърчат жици.

— Килограм пластичен експлозив. Детонатор на принципа на „мъртвата ръка“. — каза мъжът, вдигайки лявата си ръка. — Ще взема тази сфера, всички тези странни дрънкулки, които намерих у тези момчета, — той срита един от лежащите Различни, — и всичко, което носите в джобовете си. Ясно ли е?

— Какво неясно може да има? — каза Едгар. — Още в началото знаех, че ще стане така. Правилно те избрах.

Изведнъж забелязах, че Геннадий вече не е сред нас.

— И това ни избавя от доста проблеми от морално естество. — каза Едгар и се обърна.

Поясът с експлозива изведнъж се разлетя на парчета. Това не беше взрив, а сякаш замах от невидима ръка, движеща се с неестествена скорост... например — от Сумрака. Мъжът объркано разтвори лявата си длан — от нея изпадна малък изключвател с нелепа опашка от скъсани проводници. Не е лъгал...

В следващият миг мъжът закрещя и аз също предпочетох да се обърна.

— Крайно гнусен тип. — каза Едгар. — Не блъфираше, макар че момичето му е родна дъщеря. Но затова пък получихме необходимата ни кръв без убийство на невинни, което толкова огорчава Арина.

— Ти с нищо не си по-добър от него. — отговорих аз.

— Аз и не претендирам. — сви рамене Едгар. — Да тръгваме. Не ни е за пръв път да влизаме заедно в Сумрака, нали?

Той дори ме хвана за ръката. Не протестирах. Намерих сянката си на пода — и прекрачих в нея. През удара на ледения вятър, в замръзналото пространство на Сумрака...

Първи слой.

Не се бавихме — продължихме нататък. Втори слой. Пространството наоколо кипеше — или възбудено от живата кръв, или от пробитото тук някога от Мерлин мироздание.

Едгар и Арина продължаваха да са до мен. Съсредоточени, напрегнати. А след миг се появи и Генадий, облизващ окървавените си устни. На втория слой едва го познах — от толкова чудовищна злоба и безумие беше обезобразено лицето на Саушкин-старши.

Трети слой. Тук още бушуваха остатъци от вихъра на Сила, която доскоро преграждаше пътя надолу. Едгар започна да се озърта и каза:

— Някой върви след нас... знакът сработи.

— Успешно ли? — От устата на Арина излетя облаче пара.

— Не знам. Продължаваме надолу!

Четвъртия слой ни посрещна с розово небе и цветен пясък. Аз изтръгнах ръката си от хватката на Едгар и казах:

— Нали се разбрахме! Няма да се бия с голема!

— Никой не те принуждава! — Едгар се озъби. — Не се бой, ще постоиш отстрани. Напред!

Именно тук смятах да организирам спор. Да спечеля време, да избягам, а ако успея — да остана, изпращайки „Последния Патрул“ на безсмислена схватка с чудовището.

Но сякаш ме тласкаше нещо. Сякаш тази мания, от която бяха обхванати Арина, Едгар и Геннадий, обземаше и мен. Аз трябва да сляза на петия слой... трябва!

Поне да приспя бдителността им...

— Добре, но не смятам да рискувам заради вас! — извиках аз и под бдителния поглед на Едгар прекрачих на петия слой.

Те се появиха почти мигновено. Да, добре се бяха заредили. Само Генадий малко изостана, явно беше влязъл с втория опит.

А тук все пак беше доста по-приятно от горните нива на Сумрака! Прохладно, но вече без изсмукващият живот леден вятър. И пак — цветовете са почти истински...

Аз се огледах в търсене на голема. И го открих на около двеста метра от нас — от тревата стърчаха две змийски глави, въртящи се като перископи на подводница. Ето че и големът ни забеляза. Главите трепнаха и се проточиха нагоре. Дочу се съскане, много напомнящо на змийското, ако не идваше от такова разстояние...

След миг змията вече пълзеше към нас, като при това успяваше да държи над тревата и двете си глави.

— Глава и опашка. — замислено каза Арина. — Не знам, не знам... Едгар, пускай Конг.

Разбрах кого имаше предвид едва когато Едгар извади от джоба си малка нефритена статуетка — дългоръка маймуна с къси остри рогца, стърчащи от главата. Инквизиторът лъхна няколко пъти върху фигурката, после внимателно ѝ развинти главата — отвътре фигурката се оказа куха — и внимателно остави всичко на тревата. Когато фигурката започна да изпуска зелен дим, превръщаш се в чудовище, едва успяхме да се отдръпнем.

Девът, който е преследвал Алишер в Самарканд, изобщо не приличаше на Кинг-Конг. Най-малкото не беше достатъчно висок — най-много три метра. Но озъбената паст, мускулестите лапи с остри нокти, твърдата козина в тъмнозелен цвят и горящите с тъпа злоба оранжеви очи впечатляваха повече, отколкото сантименталния гигант от филмите.

Освен това Кинг-Конг сигурно не е вонял толкова отвратително и рязко. Как може да вони голем, който не се състои от плът, дори не от глина, а от концентрирана Сила, прибрана в магически съд? Не знам. Може би това беше случаен страничен ефект, а може би — шега на създателя на дева.

— Иди и убий това! — извика Едгар, сочейки към змията. Конг изрева и с огромни скокове се понесе срещу змията. Тя, без изобщо да се изплаши от приближаването му, а сякаш даже се оживи при вида на достоен съперник, се плъзна срещу него. Земята се тресеше под краката ни, гръмогласния рев на маймуната и оглушителното съскане на змията се сливаха в един гърмящ звук.

Време е! Докато са заплеснати в очакване на схватката.

Аз се обърнах — и замръзнах. Зад гърба ми стоеше нисък брадат старец в бели дрехи. Той ту изглеждаше напълно реален — можеше да преброиш всеки косъм в сивата брада, да се вгледаш в умореното, покрито с бръчки лице; ту се превръщаше в размита бледа сянка, през която се виждаха тревата и небето.

Старецът бавно посочи ръка земята под краката си. Повтори жеста.

Иска да слеза на шестия слой ли?

Аз посочих с ръка надолу. Старецът кимна, на лицето му се изписа облекчение.

И започна да се топи във въздуха.

Нямаше време за колебание. Във всеки момент някой от „Последния Патрул“ може да се обърне и да разбере, че се готвя за бягство.

Силата е в мен! Аз мога да се потопя на шестия слой.

Моята сянка е в мен! Аз я виждам винаги.

Аз съм длъжен да направя това! Значи, ще го направя.

Обгърна ме леден вятър.

Вече прекрочвайки през бариерата, чух гласа на Арина:

— Ние действим...

Гласът затихна, скри се зад границата, отделяща шестия слой. Зад границата, пазещ света на отишлите си Различни.

— Благодаря ти, че дойде. — каза старецът. И се усмихна.

Преди да отговоря, се огледах.

Ден. Слънце и бели пухкави облаци в синьото небе. Зелена трева на поляната. Пеят птички в клоните.

Древен сив старец срещу мен. Дрехите му явно никога не са били бели — грубата сива тъкан изглеждаше белоснежна само на пръв поглед. Освен това беше бос... само че в това нямаше никаква пасторална умилителност, никаква близост към природата. Просто бос човек, който не смята за нужно да губи време за изработка на обувки.

— Приветствам те, Велики. — казах аз, свеждайки глава. — Чест е за мен... да видя Великият Мерлин.

Старецът с любопитство се вглеждаше в лицето ми. Така, сякаш не ме виждаше за пръв път, но едва сега е получил възможност да ме разгледа както трябва.

— Чест? Добре ли познаваш живота ми, Светъл?

— Някои неща. — Аз свих рамене. — Знам за кораба с децата.

— И все пак „чест“?

— Струва ми се, че вече си се разплатил за много неща. Освен това, за милиона хора ти си мъдър защитник на доброто и справедливостта. Това също значи нещо.

— Те бяха само девет... — измърмори Мерлин. — Легенди... те винаги преувеличават. И доброто, и лошото...

— Но ги е имало.

— Имаше ги. — съгласи се Мерлин. — Защо мислиш, че съм се разплатил? Нима не ти харесва раят, който чака Различните след смъртта им?

Вместо да отговоря се наведох и откъснах една тревичка. Пъхнах я в устата си и я прехапах. Тревният сок беше горчив... само че малко недостатъчно горчив. Аз примижих и погледнах към слънцето. Слънцето сияеше в небето, но светлината му не заслепяваше. Плеснах с ръце — звукът беше леко приглушен. Поех дъх с пълни гърди — въздухът беше свеж... и все пак нещо в него не достигаше. Оставаше лек дъх на застояло като в изоставената квартира на Саушкин...

— Тук всичко е малко неистинско. — казах аз. — Не достига живот.

— Юнак. — кимна Мерлин. — Много Различни не го забелязват веднага. Много живеят тук с години, столетия... преди да разберат как са ги излъгали.

— Не може ли да се свикне? — попитах аз.

Мерлин се усмихна.

— Не. С това не можеш да свикнеш.

— Помниш ли вица за фалшивите играчки за елха, Антоне? — попитаха иззад гърба ми. Аз се обърнах.

Тигърчето стоеше на пет крачки от мен.

Те бяха много. Много от тези, които стояха и слушаха разговора ми с Мерлин. Игор Теплов и Алиса Донникова — те бяха един до друг, те се държаха за ръце, но по лицата им нямаше щастие. Момичето-върколак Галя наведе очи. Мурат от самаркандския Патрул смутено ми помахаша с ръка. Тъмният, убит някога от мен, хвърлен от кулата „Останкино“, ме гледаше без злоба и раздражение.

Те бяха твърде много. Дърветата пречеха да видя колко са всички. Но ако я нямаше гората, биха се прострели до самия хоризонт. Напред бяха пуснали онези, които познавах.

— Помня, Тигърче. — казах аз.

Вече не чувствах нито страх, нито злоба. Само печал — тиха и уморена.

— На пръв поглед са като истинските. — каза Тигърчето и се усмихна. — Само че не носят никаква радост...

— Добре изглеждаш. — измърморих аз, само за да кажа нещо.

Тигърчето замислено огледа наметката си от тигрова кожа.

Кимна:

— Постарах се. За срещата.

— Здравсти, Игор! — казах аз. — Здравсти, Алиса!

Те кимнаха. После Алиса каза:

— А ти си юнак. Силен си. Само не се възгордявай, Светъл! На теб ти помагаше самият Мерлин.^[1]

Аз погледнах към стареца.

— Понякога. — деликатно каза Мерлин. — Е... край онази ваша чудна кула. И когато се биеше с върколаците в гората... И малко...

Вече не го слушах. Оглеждах се в търсене на онзи, чийто думи бяха най-важни за мен.

Костя бутна Различния, зад чийто гръб стоеше, и излезе пред мен. Всъщност, от всички присъстващи той изглеждаше едновременно и най-добре, и най-нелепо — по него имаше парчета от космически скафандър, някога бял, а сега почернял и изгорен на няколко места.

— Здравсти, съседе. — каза той.

— Здравсти, Костя. — отвърнах аз. — Аз... отдавна исках да ти кажа. Прости ми.

Той се намръщи:

— Стига с тези светли маниери... какво има да се прощава... Честно се бихме, честно ме победи. Всичко е наред. Трябваше да се досетя, че не поставяш Щита от страх...

— Все едно. — казах аз. — Нали знаеш, ненавиждам работата си. Станах винтче... част от машина, която не знае пощада!

— А как може другояче с нас? — Костя изведнъж се усмихна. — Стига вече... Ти... такова... прости на татко. Ако можеш. Той не беше такъв.

Аз кимнах:

— Ще се постарая. Ще опитам.

— Кажи му, че го чакаме с мама. — Костя се поколеба и добави твърдо: — Тук.

— Ще му кажа. — обещах аз, търсейки с поглед Полина.

Костя изведнъж направи крачка напред, неловко ми стисна ръката — и отстъпи.

И за този незначителен миг, докато дланите ни се докосваха, аз почувствах как хладната му ръка стана топла, кожата блесна в розов цвят, а в очите му се появи блясък. Костя стоеше, олюлявайки се, и гледаше дланта си.

А моята длан изгаряше от леден студ...

Редицата Различни трепна. Те бавно, несъзнателно тръгнаха към мен. И в очите им имаше алчност и завист — у всички, дори у Тигърчето, дори у Игор, дори у Мурат...

— Стойте! — извика Мерлин. Скочи и застана между мен и отишлите си Различни, вдигайки високо ръце. Забелязах, че старателно ме избягва, за да не ме докосне. — Стойте, безумци! Минута живот... не е това, което искаме, не е това, което чакахме!

Те спряха. Спогледаха се смутено и отстъпиха. Но в очите им продължаваше да свети гладно пламъче.

— Тръгвай си, Антоне. — каза Мерлин. — Вече разбра всичко и знаеш какво трябва да направиш. Тръгвай!

— Не мога да мина, там е „Последният Патрул“. — казах аз. — Освен ако твоят голем не ги спре...

Мерлин погледна някъде през мен. И въздъхна:

— Големът е мъртъв. И двата голема са мъртви. Жалко... понякога излизах на петия слой да си поиграя със змията. Но и тя тъгуваше.

— Можете ли да ме изпратите? — попитах аз.

Мерлин поклати глава:

— Малко от нас са способни да излязат дори на петия слой. А до първия могат да достигнат само единици, но там сме безпомощни.

— Не мога да мина покрай тях. — казах аз. — А директно... на седмия слой също няма да мога.

Ние се усмигнахме един на друг.

— Ще ти помогнат. — каза Мерлин. — Само че направи всичко както трябва, моля те.

Аз кимнах.

Не знаех дали ще се получи. Мога само да се постарая.

В следващият миг въздухът до мен завибрира, сякаш нещо, кипящо от излишък на Сила, пронизваше Сумрака. Какви слоеве... какви разстояния... какво значеха тези неща пред тази звъняща от осъзнаването си Сила?

Надечка стъпи на тревата. Размаха ръце, не успя да запази равновесие и се плъосна по дупе, гледайки към мен.

— Ставай! — строго казах аз. — Влажно е.

Надя скочи, изтупа велурения комбинезон и забърбори:

— Мама ме научи да влизам в сянката! Това първо! А там маймуната и змията се биха и се победиха взаимно. Това второ! Двама чичковци и една лелка гледат змията и ругаят с много лоши думи! Това трето! И мама нареди веднага да те прибера за вечеря! Това е четвърто!

Тя се запъна, откривайки около себе си цяла тълпа. Смути се, наведе очи и с глас на вежливо момиченце измърмори:

— Здравейте...

— Здравей. — Мерлин приклепна пред нея. — Ти ли си Надежда?

— Да. — гордо каза Надя.

— Радвам се, че се срещнахме. — каза Мерлин. — Отведи татко в къщи. Само че не веднага в къщи, а първо назад, при хората. А после в къщи.

— Назад — това е напред? — уточни Надя.

— Точно така.

— Ти приличаш на вълшебника от филмчето. — подозрително каза Надя. За всеки случай се присламчи към мен и ме хвана за ръката, което явно ѝ придаде увереност.

— Аз бях вълшебник. — призна Мерлин.

— Добър или лош?

— Всякакъв. — Той тъжно се усмихна. — Върви, Надежда.

Предпазливо поглеждайки към Мерлин, Надя ме попита:

— Тръгваме ли, татко?

— Тръгваме. — казах аз.

Обърнах се и кимнах на Различните, които мълчаливо гледаха след нас. С тъга и очакване. Първо вдигна ръка за сбогом Тигърчето. После Алиса. И ето че всички махаха след нас... сбогувайки се завинаги.

И когато дъщеря ми, току-що иницирираната Абсолютна Вълшебница, направи крачка напред, аз прекрачих след нея. Държейки я за ръката, за да не се загубя в бушуващият вихър от Сила, завършващ своя кръг и връщащ се в нашият свят.

Защото Сумракът, разбира се, е безкраен, както е безкраен всеки пръстен.

Защото топлината на човешката любов и студът на човешката ненавист, бягът на зверовете и полетът на птиците, трептенето на крилата на пеперудите и растежа на пробиващото земята зърно не изчезват безследно. Защото вселенският поток жива Сила, от който алчно откъсват парченца паразитите като синия мъх и Различните, не изчезва безследно, а се връща в чакащият възраждане свят.

Защото всички ние живеем на седмия слой на Сумрака.

---

[1] Коментар на преводача: Интересно, ако развъплътените Различни наистина живеят почти пълноценно на шестия слой, защо ревъплъщаването на Алиса за процеса в Прага (третата част на „Дневен патрул“) я върна към момента на смъртта ѝ (удавянето)? ↑

ЕПИЛОГ

— Колко! Е красиво! Тук! — възкликна Надя.

Аз я вдигнах на ръце. Стояхме на павираният мост в Единбург, обкръжени от стотици и хиляди спящи хора. Сирените виеха все по-близо и по-близо — времето на Различните свършваше.

— Да. — съгласих се аз. — Тук всичко е истинско.

— Само че всички спят. — тъжно отбеляза Надя. — Като в приказката за спящата принцеса. Може би трябва да ги събудим?

Тя може... Та тя сега може всичко — ако се научи.

— А не се ли умори? — попитах аз. Краката ми се подгъваха и леко ми се виеше свят.

— От какво? — учуди се Надя.

— След малко. — казах аз. — След малко ще събудим всички... които успеем. Сега татко трябва да направи нещо важно. Ще ми помогнеш ли?

— Как?

— Просто ме дръж за ръката. — казах аз. Затворих очи. Разперих ръце. Затаих дъх.

Трябва да почувствам този град. Камъните и стените, които помнят Мерлин и Артур. Хората може и да забравят, но камъните помнят. И древната крепост, застинала като венец над града, помни и чака.

Защо понякога сме толкова глупави? Защо очакваме, че магията ще е скрита в нещо, което можеш да вземеш в ръка, когато тя може да е навсякъде около нас?

Разбира се, Великият Мерлин не е скрил своето най-голямо творение в Сумрака, не е разчитал на силата на голема, но не е разчитал и на защитата на сандъците. Хиляда и петстотин години е стояла на скалата тази древна крепост, тя е била отбранявана и завземана, била е рушена и достроявана, в нея са пазили своите съкровища гордите шотландски крале — но там, в основата на основите, положени от Мерлин, изпъстрените с руни камъни чакаха своят час.

Трябва само да се протегна към тях. Да ги докосна, да ги почувствам...

— Светъл! — изреваха зад гърба ми. Аз се обърнах, излизайки от трансa.

Едгар и Арина стояха неподвижно и ме гледаха — и аз с учудване разбрах, че погледите им са пълни със страх. А Геннадий тичаше. Тичаше и крещеше. Нима си мисли, че силата на магията зависи от силата на вика? Геннадий се придвижваше с огромни подскоци, преобразявайки се в движение, все повече и повече губейки приликата си с човек. Зъбите му растяха, кожата се умъртвяваше, косата му се превръщаше в снопчета сиви капещи косми.

Аз вдигнах ръка, събирайки Сила за Сив Молебен.

Но в този момент Надя пристъпи напред и извика в лицето на вампира:

— Не крещи на татко!

Геннадий се олюля. Това, което го удари, беше по-силно от ненавистта. Но той вече не можеше да спре, той продължаваше да тича, сякаш срещу ураган. И рухна в краката ни. Надя изписка и се скри зад мен.

Аз клекнах. Погледнах Геннадий в очите. И казах.

— Костя и Полина те чакат. Те помолиха да идеш. Веднага. Докато още има време.

Безумието мигновено напусна погледа му. Саушкин ме погледна и попита:

— Те не могат ли?

— Те не могат да дойдат. И никога не биха могли. Но аз ще направя онова, за което ме помолиха. Върви, докато още има време.

— Помогни ми, Антоне. — каза той с почти нормален глас.

— Надя, обърни се! — наредих аз.

— Не гледам, не гледам! — замърмори дъщеря ми, обръщайки се, и за по-сигурно — закривайки очи с дланите си.

Аз вдигнах ръка — Геннадий следеше движенията ми като омагьосан. И Сивият молебен изпрати вампира на шестият слой на Сумрака.

Надигнах се и погледнах към Едгар и Арина. Те не гледаха мен или Геннадий, те гледаха само към Надя.

— Нулева. — каза Арина с възхищение. — Абсолютната вълшебница...

— Пет минути няма да ми е до вас. — казах им аз. — А после...

— Имаме Минойска Сфера. — умолително каза Едгар. — Може ли?

— Ще ви търсят. — казах аз. — И аз ще ви търся, имайте го предвид. Но сега имате пет минути. Само защото *те* ме помолиха да простя.

— Какво искаш да направиш? — попита Арина.

— Това, за което мечтаеха отишлите си. Да им дам смърт. Защото възраждането е невъзможно без смърт.

Едгар присви очи. Отвори чантичката, окачена на кръста му. Извади оттам малко костено топче и го подаде на Арина. Тя мълчаливо го взе.

— Помогни и на мен, Светли. — каза Едгар. — Какво ти коства?

— Ти си в защитни амулети като новогодишна елха с гирлянди. Как да ти помогна?

— Аз ще му помогна. — внезапно каза Арина. — А ти не се разсейвай. Върши си работата.

Не разбрах какво точно направи. Уж само трепна с устни. Едгар се усмихна, за миг лицето му стана красиво и почти младо. После краката му се подкосиха и той рухна на моста.

— А ти не възнамеряваш да се развъплъщаваш. — отбелязах аз. — Каква Светла си?

— Е, нали целта е постигната. — каза Арина. — Отишлите си ще получат това, към което са се стремили!

Аз поклатих глава. Погледнах към замъка и отново затворих очи.

— Връщам ти телефона... — каза Арина. — Не ми трябва чужд.

Зад гърба ми глухо иззрака Минойската Сфера, отваряйки за Арина портал, който не може да се проследи. Ох, странна Тъмна беше тя и странна Светла се получи от нея...

И изведнъж чух музика — слаба, тиха. Арина беше включила вграденият в телефона плейър. Случайно? Или демонстрирайки, че разбира от техника повече, отколкото си мислех?

Излязоха от нигредо^[1] уж ти и аз

*И вървят в светлината, нищо не подозирайки.
Плюят в огледалото, смеят се над себе си — да,
Излязоха от нигредо, нищо не подозирайки.*

*Тъмния ще накажат, с тебешир челото ще
намажат,
Светлия ще хванат, в сажди ще овалят,
А къде ще се дянат?
Уж ти и аз излязохме от нигредо,
Нищо не подозирайки.*

*На капризната ръка — осем линии на живота,
Затова при среща се осакатяват взаимно,
А къде ще се дянат?
Уж ти и аз излязохме от нигредо,
Нищо не подозирайки.^[2]*

Какво пък, това вече е щастие — когато успееш да излезеш от нигредо. Независимо дали си Тъмен или Светъл, все пак имаш шанс да продължиш пътя си. Само през нигредото, разпада и разложението, можеш да се движиш напред. Към синтеза. Към съзиданието на новото. Към албедо.

Древните камъни на върха чакаха.

Аз посегнах към тях. Нямахше нужда от заклинания, думи, ритуали. Трябваше само да знаеш къде да посегнеш и какво да поискаш.

Мерлин винаги си оставяше резервен изход. Даже приготвяйки се за рая на Различните, той е предполагал, че откраднатия рай може да се окаже ад.

„Пусни ги. — помолих аз, без да знам кого. — Пусни ги, моля те. Те твориха зло, което беше зло, и добро, което се превръщаше в зло. Но нали всичко си има своя край и своята прошка. Пусни ги...“

Крепостта над града сякаш въздъхна. Кръжащите в небето птици започнаха да се снижават. Мътната мъгла във въздуха започна да се

разсейва. Последният лъч на залязващото слънце докосна града — обещание да се върне с изгрева.

И аз почувствах как се свиха и трепнаха всички слоеве на мирозданието. Видях — почти наяве — как се рушат каменните идоли на платото на демоните в Узбекистан. Как се разтварят в Сумрака отишлите там след развъплъщението си Различни — с облекчение и плаха надежда.

Стана по-леко да се диша.

— Татко, вече може ли да гледам? — попита Надя. — Поне с едно оченце?

— Може. — отвърнах аз. Седнах, краката вече изобщо не ме държаха. — Сега татко малко ще си почине и ще се приберем в къщи... нали ще ме отведеш по краткия път?

— Ще те отведа. — съгласи се Надя.

— Не, знаеш ли, не трябва по краткия път. — внезапно се поправих аз. — Нещо не харесвам преките пътища. Хайде да полетим със самолет, а?

— Ура! — извика Надя. — Със самолет! А ще се върнем ли пак тук?

Аз я гледах и се усмихвах. Може би ще успея да я науча да се пази от прости решения и кратки пътища?

— Непременно. — казах аз. — Нима си помисли, че това беше последният патрул?

Ноември 2005 г.

---

[1] Нигредо (лат. Nigredo) — буквално „чернота“ — алхимичен термин, означаващ пълно разлагане; черен образен мир. Според wikipedia „Това е свят, в който е тъмно, мрачно, страшно, отвратително, унило и тъжно. Потапяйки се в него, ние се озоваваме на самото дъно, в преизподнята, лишени от собственото «аз» и хвърлени на произвола на съдбата. Бъдещето изглежда смъртно и унило, без надежда за избавление от празнотата и самотата. В бездънната пропаст на нигредо единствената реалност за човека става смъртта.“ Пряката му противоположност, белият свят, се нарича „албедо“. Бел.прев. ↑

[2] Пикник, „Нигредо“. Оригинал:

*Вышли из нигредо вроде бы как ты да я
И идут по свету, ничего не ведая.
В зеркало плюются, над собой смеются — да,
Вышли из нигредо, ничего не ведая.*

*Темного накажут, мелом лоб намажут,
Светлого поймают, в саже изваляют,
А куда деваться?
Вроде бы как ты да я вышли из нигредо,
Ничего не ведая.*

*На руке капризной восемь линий жизни,
Оттого при встрече друг друга калечат,
А куда деваться?
Вроде бы как ты да я вышли из нигредо,
Ничего не ведая.*

Бел.прев. ↑

Оформление на корицата: gogo_mir, 2012 г.
За корицата е използвана картина от [Евгений Деко](#).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.